

د سموئیل اول کتاب

پېژندګلو

اول سموئیل مونږ ته د بنی اسرائیلو په حقله هغه قيصه بيانوي په کومه کښې چې د دې خبرې وضاحت شوې ده چې اول خدای پاک په خپله حکمراني کوله او بيا د دې نه وروسته د دې ملک بادشاه حکمراني کوله. ساؤل بادشاه چې د تالوت په نوم هم ياديږي د بنی اسرائیلو اولنې بادشاه وو او د مخزن افغاني په مطابق چې نعمت الله الهاوري د مغل شهنشاه جهانگیر په وخت کښې ليکلې وو هغه وائی چې پښتانه ټول د تالوت اولاد دی. ساؤل د خدای پاک نه بې لارې شو او د هغه په ځای حضرت داؤد بادشاه شو. کله چې حضرت داؤد هلک وو نو هغه پهلوان جولیت ووژلو نو د دې په وجه هغه د ساؤل بادشاه دربار ته راوسته شو او آخر کښې هغه د ساؤل د فوج مشر جوړ شو. د ساؤل بادشاه سختې غصې حضرت داؤد تېښتېدو ته مجبور کړو. د دې کتاب خاتمه د ساؤل بادشاه د مرګ سره کيږي او د حضرت داؤد د حکمراني انتظار کوي. د حفظ کولو دپاره ۷:۱۶ آيت ”مالک خدای د انسان په شان چا ته نه گوري. انسان ظاهر ته گوري او مالک خدای زړه ته گوري.“

القنه او د هغه خاندان په سیلا کښې

۱ یو سړی چې نوم یې القنه وو هغه راما ښار کښې اوسېدو. د هغه تعلق د افرائیم قبیلې سره وو، او د افرائیم د غرونو په ملک کښې پاتې کېدو. هغه د یروحام زوی او د الیهو نمسې وو او هغه د توخو د خاندان نه وو چې د صوف د قبیلې یوه برخه وه. ۲ د القنه دوه ښځې وې حنه او فننه، د فننه بچی وو خو د حنه نه وو. ۳ القنه به هر کال

د راما نه تلو چې په سیلا کښې د ربُ الافواج عبادت وکړي او قربانی ورته پېش کړي، چرته چې د عیلي دوه زامن حُفنی او فینحاس د مالک خُدای اِمامان وو. (۴) هر ځل چې القنه خپله قربانی پېش کوله نو هغه به د غوښې یوه برخه فِنی له او یوه یوه برخه به یې د هغې هر بچی له ورکوله. (۵) هغه د حنه سره ډېره مینه کوله نو ځکه هغې له یې یو په دوه برخه ورکوله، اگر چې مالک خُدای هغه شنېده کړې وه. (۶) د هغې بنې فِنی به هغه رتله او سپکوله به یې، ځکه چې مالک خُدای هغه شنېده کړې وه. (۷) هر کال به داسې کېدل، هغوی به چې کله هم د مالک خُدای کور ته لاړل نو فِنی به حنه دومره خفه کړه چې هغې به ژړل او خوراک به یې نه کولو. (۸) د هغې خاوند القنه به ترې نه تپوس کولو، ”حنه ته ولې ژاړې؟ ته ولې خوراک نه کوې؟ ته هر وخت ولې دومره خفه یې؟ زه ستا دپاره د لسو زامنو نه ښه نه یم څه؟“

حنه او عیلي

(۹-۱۰) یوه ورځ، کله چې هغوی په سیلا کښې خوړل خښل وکړل، حنه پاڅېدله او د دُعا دپاره لاړله. هغه ډېره زیاته خفه وه او کله چې هغې مالک خُدای ته سوال کولو نو ډېر بد بد یې وژړل. په دې دوران کښې، عیلي اِمام د مالک خُدای د کور چوکاټ سره په تخت ناست وو. (۱۱) حنه یو پوخ لوظ وکړو، ”ای، ربُ الافواجه، که چېرې ته په ما غمزېلې رحم وکړې او زما دُعا قبوله کړې او ما له یو زوی راکړې، نو زه دا وعده کوم چې هغه به د ټول عُمر دپاره تا ته د نذیر په حیثیت وقف کړم او د هغه د وقف کېدو ښه به دا وی چې وېشته به یې هیڅکله هم کل نه کړې شی.“ (۱۲) حنه تر ډېر وخته پورې مالک خُدای ته سوال کولو او عیلي د هغې شونډو ته کتل. (۱۳) هغې په خاموشۍ سره دُعا کوله، د هغې شونډې خوځېدلې، خو آواز ترې نه نه وتلو. نو د عیلي دا خیال وو چې هغه په نشه کښې ده، (۱۴) او هغې ته یې وویل، ”ترڅو پورې به ته نشه بازی کوې، د میو نه ځان خلاص کړه.“ (۱۵) هغې ورته په جواب کښې وویل، ”صاحب، زه په نشه کښې

نہ یم۔ ما نہ مے او نہ شراب خبلی دی، زہ سخته پرېشانه یم او ما دُعا کوله او خپل تکلیفونه مې مالک خُدائ ته بیانول. (۱۶) ما یوه بې کاره بنځه مہ گڼه. ما هم داسې دُعا کوله ځکه چې زہ په سخت غم آخته یم.“ (۱۷) عیلى ورته وویل، ”په خبر لاره شه او چې څه دې غوښتی وی نو د بنی اسرائیلو خُدائ پاک دې هغه تا له درکړی.“ (۱۸) هغې جواب ورکړو، ”په ما باندې د رحم نظر وکړه. بیا هغه لاره، خوراک یې وکړو او پرېشانی یې ختمه شوه.“

د حضرت سموئیل پېدايښت او وقف کېدل

(۱۹) په ورپسې سحر القنه او د هغه خاندان وختی پاڅېدل او د مالک خُدائ د عبادت نه پس هغوی په راما کښې واپس خپل کور ته لاړل. القنه د خپلې ښځې حنه سره ځملاستو او مالک خُدائ د هغې دُعا قبوله کړه. (۲۰) چې حنه اُمیدواره شوه او یو زوی یې پېدا شو نو سموئیل نوم یې ورباندې کېښودو او وې وویل، ”ما دے د مالک خُدائ نه غوښتے دے.“ (۲۱) هغه وخت بیا راغلو چې القنه او د هغه خاندان سیلا ته لاړل او مالک خُدائ ته یې کلنی نذرانه او د منښتې نذرانه پېش کړه. (۲۲) خو دا ځل حنه لا نه وه. هغې خپل خاوند ته وویل، ”ماشوم چې کله د مور د تی نه منعې شی نو زه به یې د مالک خُدائ کور ته بوځم، چرته به چې هغه د نذیر په حیثیت ټول عمر تېروی.“ (۲۳) القنه ورته وویل، ”نیک ده، څه چې درته ښه ښکاری نو هم هغه وکړه، تر هغې پورې په کور کښې پاتې شه چې کله هغه د مور د تی نه منعې شی او مالک خُدائ دې وکړی چې ستا وعده پوره شی.“ نو حنه په کور کښې ایساره وه او خپل بچی له یې تے ورکولو. (۲۴) چې کله هغه د مور د تی نه منعې شو نو هغه یې سیلا ته بوتلو، ورسره یې یو درې کلن سڅے، لس کېلو اوږه او یوه ډکه مشکیزه د میو یوړه. او هغې په سیلا کښې د مالک خُدائ کور ته سموئیل بوتلو اگر چې هغه لا وړوکه ماشوم وو. (۲۵) چې کله هغوی سڅے حلال کړو نو هغوی ماشوم عیلى له بوتلو. (۲۶) حنه هغه ته وویل، ”صاحبہ، بې ادبی دې معاف وی، زه تا ته یاده یم څه؟ زه هغه ښځه یم چې دلته ولاړه وم

مالِک خُدائِ ته مې سوال کولو او تا ولیدم. (۲۷) ما د هغه نه د دې ماشوم سوال وکړو او چې ما ترې نه د خه سوال کړې وو هغه یې ما له راکړو. (۲۸) نو زه دې مالِک خُدائِ ته وقف کوم. تر کومې پورې چې دې ژوندې وی نو د مالِک خُدائِ به وی. “ بیا هغوی هلته د مالِک خُدائِ عبادت وکړو.

د حنه دُعا

۲ (۱) حنه دُعا وکړه او وې وئیل، “مالِک خُدائِ زما زړه د خوشحالی نه پک کړې دې، هغه چې خه کړی دی په هغې باندې زه څومره خوشحاله یم. زه په خپلو دشمنانو پورې خاندم زه څومره خوشحاله یم ځکه چې خُدائِ پاک زما مدد کړې دې. (۲) د مالِک خُدائِ په شان هیڅ څوک مقدس نشته، د هغه په شان بل څوک نشته، زمونږ د خُدائِ پاک په شان حفاظت کوونکې نشته. (۳) لوئې لافې وهل بس کړئ، د غرور خبرې د خولې نه مه راویاسئ. ځکه چې مالِک خُدائِ یو داسې خُدائِ پاک دې چې هغه پوهیږي، او هغه د خلقو د هر عمل عدالت کوی. (۴) د تکره فوجیانو لیندې ماتې شوې دی، خو کمزوری تکره کیږي. (۵) کومو خلقو له چې یو ځل خوراک ورکړې شوی وو نو هغوی اوس د خوراک دپاره خپل ځانونه مزدوران کړل، خو چې څوک اوږی وُو د هغوی لوږه ختمه شوه. د شنډې بڼې اووه بچی شوی دی، خو د پېرو بچو مور غمژنه ده. (۶) مالِک خُدائِ مړه کول او ژوندی کول کوی، هغه خلق قبر ته لېږي او واپس یې راولی. (۷) هغه څوک غریب کوی او څوک مالداره کوی، هغه څوک لاندې کوی او څوک اوچتوی. (۸) هغه غریب د خاورې نه راوچتوی او ضرورتمند د ایرو د پېری نه اوچتوی، او د شهزادگانو مرتبه ورکوی او د عزت په ځایونو کې یې کېښوی. د زمکې بنیادونه د مالِک خُدائِ دی، په دې باندې هغه دُنیا ودرولې ده. (۹) هغه د خپلو وفادارو خلقو ژوند بچ کوی، خو بدعمله په تیاره کېښي ورکيږي، سړې په خپل طاقت باندې نه بریالۍ کیږي. (۱۰) د مالِک خُدائِ دشمنان به تباہ شي، هغه به د هغوی خلاف د آسمان

د تندر په شان شی. مالک خُدائ به د ټولې دُنیا عدالت کوی، هغه به خپل بادشاه له طاقت ورکړی، هغه به خپل خوښ کړی شوې بادشاه بریالۍ کړی. “ (۱۱) بیا القنه واپس په راما کښې کور ته لاړو، خو سموئیل په سیلا کښې پاتې شو او د عیلي امام د مشرۍ لاندې یې د مالک خُدائ خدمت کولو.

د عیلي زامن

(۱۲) د عیلي زامن بد عمله کسان وو. هغوی مالک خُدائ ته هیڅ توجو ورنه کړه (۱۳) او نه یې د هغه اصُولو خیال وساتلو چې د امامانو د برخې په حقله وو. او کله به چې چا یوه نذرانه پېش کوله او چې غوښه به لا پخېدله نو د امام نوکر به د یو درې غاښی سره راغلو، (۱۴) هغه به درې غاښۍ د پخلی لوبښی ته ورننویستلو او چې درې غاښی به خه هم راوویستل نو هغه به د امام وو. د هغه ټولو بنی اسرائیلو سره هم داسې سلوک وشو چې د قربانی پېش کولو دپاره سیلا ښار ته راغلی وو. (۱۵) د دې نه علاوه، وازگه به هم لا نه وه لرې کړې شوې او نه به سوزولې شوې وه چې د امام نوکر به راغلو او چې چا به نذرانه پېش کوله نو هغه ته به یې وئیل، ”ما له لږه غوښه راکړه چې امام له یې ورپته کړم، هغه به ستاسو پخه شوې غوښه نه قبلوی، صرف کچه غوښه قبلوی.“ (۱۶) که هغه کس به ورته ووئیل، ”راځئ چې هغه وکړو چې خه صحیح وی او اول وازگه وسوزوو، بیا چې دې خه خوښ وی نو هغه واخله.“ خو د امام نوکر به ورته ووئیل، ”نه، اوس دا ما له راکړه، که نه راکوې، نو زه به یې په زور اخلم.“ (۱۷) د عیلي د زامنو دا گناه د مالک خُدائ په نظر کښې ډېره لویه وه، ځکه چې هغوی د مالک خُدائ د نذرانو دومره بې عزتی کوله.

حضرت سموئیل په سیلا کښې

(۱۸) په دې دوران کښې سموئیل هلک د مالک خُدائ خدمت جاری وساتلو، د لټې یو

مقدس پېش بند به يې اغوستو. (١٩) د هغه مور به هر کال يوه وړه چوغه جوړوله او چې هغه د خپل خاوند سره کلنی نذرانه پېش کولو له تله نو چوغه به يې وروړله. (٢٠) نو عیلي به د القنه او د هغه د بشې دپاره برکت غوښتو او القنه ته به يې فرمائیل، ”مالک خدای دې تا له د دې بشې نه نور بچی درکړی چې د هغه خای ونیسی چې کوم تا مالک خدای ته وقف کړی دی.“ د هغې نه پس به هغوی واپس کور ته تلل. (٢١) مالک خدای حنه له برکت ورکړو او د هغې نور درې زامن او دوه لوڼه پېدا شوې. سموئیل هلك د مالک خدای په خدمت کښې لوی شو.

عیلي او د هغه زامن

(٢٢) عیلي اوس ډېر بوډا شوی وو. هغه د هغه هر څه په حقله اورېدل چې د هغه زامنو د بنی اسرائیلو سره کول او دا چې هغوی د هغه ښځو سره هم ځملاستل چا چې د مالک خدای د حضور څېمې د دروازې په خوله کښې خدمت کولو. (٢٣) نو هغه هغوی ته وویل، ”تاسو دا کارونه ولې کوئ؟ تاسو چې کوم بد کوئ هر سرې د هغې په حقله ما ته وائی. (٢٤) بس کړئ، زما زامنو، زه خبر شوی یم چې د مالک خدای د خلقو په مینځ کښې یو خراب خبر خورېږی. (٢٥) که یو سرې د بل چا خلاف گناه وکړی، نو خدای پاک ته د هغه دپاره سوال کېدی شی خو که یو سرې د مالک خدای خلاف گناه وکړی نو د هغه دپاره هیڅ څوک هم د رحم سوال نه شی کولی.“ خو هغوی خپل پلار ته غوږ ونه نیولو، ځکه چې مالک خدای د هغوی د وژلو فېصله وکړه. (٢٦) سموئیل هلك غټېدو او د مالک خدای او د خلقو عزت یې وموندو.

د عیلي د خاندان خلاف پېشگوئی

(٢٧) عیلي ته د مالک خدای نه د دې پېغام سره د مالک خدای نه یو پېغمبر راغلو، ”کله چې ستا پلار نیکه هارون او د هغه خاندان د مصر د فرعون غلامان وو، نو ما خپل ځان

هارون ته څرگند کړو. (۲۸) ما د بنی اسرائیلو د ټولو قبیلو نه د هغه خاندان خوښ کړو چې زما امامان شی، چې د قربانگاه سره خدمت کوی، خوشبوئی سوزوی او زما په حضور کښې پېش بند اغوندی. او چې په قربانگاه باندې کومې نذرانې سوزولې شی نو د هغې د اخستلو حق مې ورله ورکړو. (۲۹) نو بیا، تاسو ولې د هغه نذرانو او قربانو لالچ کوئ چې زه یې د خپلو خلقو نه غواړم؟ عیلي، ته ولې زما نه زیات د خپلو زامنو عزت کوې چې هغوی دې پرېښی دی چې زما خلق ما ته کومې قربانۍ پېش کوی چې د هغې په ټولو ښو حصو باندې خپل ځانونه څورب کړی؟ (۳۰) ما، مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک په تېره زمانه کښې دا وعده وکړه چې ستاسو خاندان او قبيله به د ټولو وختونو دپاره د امامانو په توگه زما خدمت کوی. خو اوس زه دا وایم چې نور به داسې نه وی بلکې د دې په ځای، څوک چې زما عزت کوی نو زه به د هغوی عزت کوم او چې څوک زما بې عزتی کوی نو زه به د هغوی سپکاوی کوم. (۳۱) واوره، هغه وخت راروان دے چې زه به ستا د خاندان او قبیلې ټول زلمی ووژنم، نو ستا په خاندان کښې به داسې یو سړی هم نه وی چې بوډاتوب ته ورسېږي. (۳۲) ته به په تکلیف کړې شي او هغه ټولو برکتونو ته به د ارمان سره گورې چې زه یې نورو بنی اسرائیلو له ورکوم، خو ستا په خاندان کښې به هیڅ څوک هم تر بوډاتوب پورې ژوندی نه وی. (۳۳) خو چې څوک ژوندی پاتې شي، نو هغوی به په پرېشانی او غم آخته شي او د هغوی نور ټول اولاد به په یو سخت مرگ مړه شي. (۳۴) کله چې ستا دوه زامن حُفنی او فینحاس دواړه په یوه ورځ مړه شي، نو دا به تاسو ته ثابته شي چې ما چې هر څه وئیلی وؤ نو هغه رښتیا شول. (۳۵) زه به یو امام خوښ کړم چې هغه به زما وفادار وی او چې څه زه غواړم نو هغه هر څه به کوی. زه به هغه له اولاد ورکړم، چې هغوی به همېشه زما د خوښ شوی بادشاه په حضور کښې خدمت کوی. (۳۶) ستا د اولاد چې کوم کس هم ژوندی پاتې وي نو هغه به هغه امام له ځی او د هغه نه به پېسې او خوراک غواړی او دا سوال به ورته کوی چې ما د امامانو سره منظور کړه، نو چې ما ته یوه نوږی روټی ملاو شي.

د مالک خُدائِ سموئیل ته راڅرگندېدل

۳

۱) په هغه ورځو کښې، کله چې سموئیل هلک د عیلي د لارښودنې لاندې د مالک خُدائِ خِدْمَت کولو، د مالک خُدائِ وحی نازلېدل کم شوی ؤو او د هغه پېغام څرگندېدل بلکل کم شوی ؤو. ۲) یوه شپه عیلي چې اوس د هغه نظر ډېر کمزورې شوې وو په خپله کوټه کښې ملاست وو. ۳) د سحر نه مخکښې، چې ډیوه تر اوسه پورې بلېدله او سموئیل د مالک خُدائِ په کور کښې ملاست وو، چرته چې د خُدائِ پاک د لوظ صندوق وو، ۴) مالک خُدائِ سموئیل ته آواز وکړو. سموئیل وفرمائیل، ”زۀ دا یم.“ ۵) او عیلي له یې منډه کړه او ورته یې وفرمائیل، ”زۀ راغلمه، تا ما ته آواز وکړو.“ خو عیلي ورته وویل، ”ما خو تا ته آواز نه دے کړے، لاړ شه او ځملمه.“ نو سموئیل لاړو او ځملاستو. ۶) مالک خُدائِ سموئیل ته بیا آواز وکړو، ”سموئيله.“ نو سموئیل پاڅېدو، عیلي له لاړو او ورته یې وفرمائیل، ”تا ما ته آواز وکړو او زۀ راغلم.“ خو عیلي ورته وویل، ”زما زویه، ما خو تا ته آواز نه دے کړے، بیا لاړ شه او ځملمه.“ ۷) خو هلک ته پته ونۀ لگېده چې دا مالک خُدائِ وو، ځکه چې د دې نه مخکښې مالک خُدائِ هیڅکله هم د هغه سره خبرې نۀ وې کړې. ۸) مالک خُدائِ سموئیل ته په درېم ځل آواز وکړو، هغه پاڅېدو، عیلي له لاړو او ورته یې وفرمائیل، ”تا ما ته آواز وکړو او زۀ راغلم.“ نو عیلي ته پته ولگېده چې هغه مالک خُدائِ وو چا چې هلک ته آواز کولو، ۹) نو عیلي سموئیل ته وفرمائیل، ”لاړ شه او ځملمه، او کۀ هغه تا ته بیا آواز وکړو، نو ورته ووايه، مالکه خُدايه، ستا بنده یې اوری.“ نو سموئیل لاړو او په خپل ځای کښې ځملاستو. ۱۰) نو مالک خُدائِ راغلو او هلته ودرېدو او د مخکښې په شان یې ورته آواز وکړو، ”سموئيله، سموئيله.“ سموئیل ورته وویل، ”فرمائی، ستا بنده یې اوری.“ ۱۱) مالک خُدائِ هغه ته وفرمائیل، ”گوره، زۀ په بنی اسرائیلو کښې داسې څۀ کوم چې هغه به دومره سخت وی چې څوک یې واورى نو حېران به شی. ۱۲) تر اوسه پورې چې ما د عیلي او د هغه د خاندان خلاف څۀ هم وئیل نو په هغه ورځ به هغه هر څۀ وکړم. ۱۳) ما

هغه ته مخکېنې وئیلی دی چې زه د هغه خاندان له د تل دپاره سزا ورکوم ځکه چې د هغه زامنو زما خلاف خرابې خبرې کړې دي. عیلي ته پته وه چې هغوی داسې کول، خو هغوی یې نه منع کول. (۱۴) نو ما دا قسم کړې دے چې د دې سختې گناه د لرې کولو دپاره به هیڅ قربانی او نذرانه د عیلي د خاندان دپاره کافی نه وی. (۱۵) سموئیل تر سحره پورې ملاست وو، بیا هغه پاڅېدو او د مالک خدای د کور دروازې یې کولواو کړې. هغه د دې نه یرېدلو چې عیلي ته د دې پیغام د څرگندېدو په حقله وواځي. (۱۶) عیلي ورته آواز وکړو، ”زما زویه، سموئيله.“ هغه ورته وفرمائیل، ”زه حاضر یم.“ (۱۷) عیلي ترې نه تپوس وکړو، ”مالک خدای تا ته څه وفرمائیل؟ زما نه یوه خبره هم مه پتوه. خدای پاک به تا له سخته سزا درکړی که تا ما ته هغه هر څه ونه فرمائیل چې څه درته هغه فرمائیلی دی.“ (۱۸) نو سموئیل ورته هغه هر څه وفرمائیل، هغه ترې نه یوه خبره پته ونه ساتله. عیلي وفرمائیل، ”هغه مالک خدای دے، هغه ته چې څه ښه ښکاری نو هم هغه به وکړی.“ (۱۹) چې سموئیل غټېدو، مالک خدای د هغه مل وو او د مالک خدای هغه ټولې پېشگويانې پوره کېدې کومې چې سموئیل کړې وې. (۲۰) نو د هغه ملک د یو سر نه تر بل سره پورې، ټولو بنی اسرائیلو ته پته ولگېده چې سموئیل په حقیقت کېنې د مالک خدای پېغمبر وو. (۲۱) مالک خدای به په خپله په سیلا کېنې راڅرگندېدو، چرته چې هغه سموئیل ته څرگند شوې وو او د هغه سره یې خبرې کړې وې.

د لوظ د صندوق قبضه کېدل

۴ (۱) ټول بنی اسرائیلیان د سموئیل د خبرو نه خبر شول. نو فلسطیان د بنی اسرائیلو خلاف جنگ دپاره راغونډ شول او بنی اسرائیلیان هم د هغوی سره جنگېدو دپاره راووتل. بنی اسرائیلو په ابن عزر کېنې او فلسطیانو په افیق کېنې خپلې خېمې ولگولې. (۲) فلسطیانو حمله وکړه او د یوې لوڼې جگړې نه پس هغوی بنی اسرائیلو له شکست ورکړو او تقریباً څلور زره سړي یې د جنگ په مېدان کېنې ووژل. (۳) کله چې هغه ژوندی

پاتې شوى كسان واپس خپمو ته راغلل، نو د بنى اسرائيلو مشرانو ووئيل، ”مالك خدائ فلسطين ولى پرېښودل چې مونږ له شكست راكړى؟ خئ چې لاړ شو او د سيلا نه د مالك خدائ د لوظ صندوق راوړو، نو دا به زمونږ سره خئ او مونږ به د خپلو دشمنانو نه بچ كوى.“ (٤) نو هغوى سيلا ته پېغام وړونكى ولېږل او د رب الافواج د لوظ صندوق يې واپس راوړو، چې د وزرو والا د مخلوق په مينځ كېنې په تخت ناست دى. او د عيلى دوه زامن حُفنى او فينحاس د لوظ صندوق سره راغلل. (٥) كله چې د لوظ صندوق راوړسېدو، نو بنى اسرائيلو د خوشحالى نه دومره لويه چغه ووهله چې زمكه وخوځېدله. (٦) فلسطينانو دا چغه واورېدله او وې وئيل، ”د عبرانيانو په كېمپ كېنې دا چغې واورئ. د دې خه مطلب دى؟“ كله چې هغوى ته پته ولگېده چې د مالك خدائ د لوظ صندوق د عبرانيانو كېمپ ته رارسېدلى دى، (٧) هغوى وپرېدل او وې وئيل، ”د هغوى كېمپ ته خدائ راغلى دى. مونږ غرق شو. په مونږ باندې هيڅكله مخكېنې داسې خه نه دى شوى. (٨) زمونږ مدد وكړه، مونږ به د هغه طاقتورو معبودانو نه څوك بچ كړى؟ دا هغه معبودان دى چا چې په صحرا كېنې مصريان هلاك كړل. (٩) فلسطينانو، تکره شئ. د سړو په شان وجنگېږئ، گنې مونږ به د عبرانيانو غلامان شو، لكه څنگه چې هغوى زمونږ غلامان وو. نو د سړو په شان جنگ وكړئ.“ (١٠) فلسطين سخت وجنگېدل او بنى اسرائيلو له يې شكست وركړو، چې هغوى په منډه خپلو كورونو ته لاړل. دا يو لوى قتل عام وو. او دېرش زره بنى اسرائيلى فوجيان ووژل شول. (١١) د خدائ پاك د لوظ صندوق قبضه كړى شو او د عيلى دواړه زامن، حُفنى او فينحاس ووژل شول.

د عيلى مرگ

(١٢) د بنيامين قبيلې يو سړى د جنگ مېدان نه تر سيلا پورې منډه ووهله او هم په هغه ورځ ورسېدو. د خپل تكليف ښودلو دپاره هغه خپلې جامې شلولې وې او په سر باندې يې خاورې اچولې وې. (١٣) عيلى د لوظ صندوق په حقله ډېر پرېشانه وو، هغه د لارې په غاړه په يوه كرسي باندې ناست وو او انتظار يې كولو. هغه سړى دا خبر په ټول ښار

کښې خور کړو او هر یو کس د یرې نه وژل. (۱۴) عیلي شور واورېدو او تپوس یې وکړو، ”دا شور د څه شی دى؟“ هغه سرې عیلي له په منډه لاړو او هغه یې خبر کړو. (۱۵) عیلي اوس د دوه کم سلو کالو وو او بېخی پوند وو. (۱۶) سرې ورته ووئیل، ”زه نن د جنگ نه راتښتېدلې یم.“ عیلي ترې نه تپوس وکړو، ”زما زوی، څه شوی دى؟“ (۱۷) هغه پیغام وپړونکې ورته په جواب کښې ووئیل، ”بنی اسرائیلیان د فلسطیانو نه وتښتېدل، دا زمونږ دپاره پېر خراب شکست وو، د دې نه علاوه، ستا زامن، حُفنى او فینحاس هم ووژلې شول او د خُدائ پاک د لوظ صندوق قبضه کړې شو.“ (۱۸) کله چې هغه سرې د لوظ د صندوق ذکر وکړو، نو عیلي د دروازې سره د کُرسۍ نه په شا وغورزېدو. هغه پېر بوډا او غټ وو او په غورزېدو سره یې څپ مات شو او مړ شو. هغه څلوېښت کاله د بنی اسرائیلو قاضی وو.

د فینحاس د کونډې مرگ

(۱۹) د عیلي انږور، د فینحاس ښځه اُمیدواره وه او تقریباً دا د هغې د بچۍ د پیدا کېدو وخت وو. کله چې هغه خبر شوه چې د خُدائ پاک د لوظ صندوق قبضه کړې شوې دى او سخر او خاوند یې مړه شوی دى، نو ناڅاپه په هغې باندې د ماشوم د پیدا کېدو سخت درد راغلو. (۲۰) او کله چې هغه د مرگ په حالت کښې وه، نو چې کومو ښځو د هغې مدد کولو هغوی ورته ووئیل چې، ”تکره شه، ستا زوی پیدا شوې دى.“ خو هغې هیڅ توجو ورنه کړه او نه یې جواب ورکړو. (۲۱) هغې په ماشوم باندې یکبود نوم کېښودو او وې وئیل چې، ”د خُدائ پاک جلال د بنی اسرائیلو نه تلې دى.“ دا ځکه چې د لوظ صندوق قبضه شوې وو او د هغې سخر او خاوند مړه شوی وو. (۲۲) هغې ووئیل، ”د خُدائ پاک جلال د بنی اسرائیلو نه تلې دى، ځکه چې د خُدائ پاک د لوظ صندوق قبضه کړې شوې دى.“

۵

کله چې فلسطينانو د لوظ صندوق قبضه کړو نو هغوی د ابن عزر نه خپل ښار اشدود ته راوړو، (۲) د خپل معبود دجون کور ته یې یوړو او د هغه د بُت په خوا کښې یې کېښودو. (۳) سحر وختی د اشدود خلقو ولیدل چې د دجون بُت د مالک خدای د لوظ صندوق په مخکښې پرمخې په زمکه غورزېدلې دے. نو هغوی را اوچت کړو او واپس یې په خپل خای کښې کېښودو. (۴) په ورپسې سحر وختی هغوی ولیدل چې بُت بیا د مالک خدای د لوظ صندوق په مخکښې پرمخې په زمکه غورزېدلې وو. دې ځل یې سر او دواړه لاسونه مات شوی وو او د دروازې د درشل سره پراته وو، صرف ډانچه یې پاتې وه. (۵) نو ځکه تر نن پورې د دجون امامان او د هغه ټول عبادت کوونکی په اشدود کښې د دجون په درشل باندې قدم نه ږدی. (۶) مالک خدای د اشدود خلقو له سخته سزا ورکړه او په هغوی او د گېرچاپېره علاقې په خلقو باندې یې د پرسوب مرض راوستلو. (۷) کله چې هغوی وکتل چې دا څه کیږي نو وې وئیل، ”د بنی اسرائیلو خدای پاک مونږ او زمونږ معبود دجون له سزا راکوی. مونږ د لوظ صندوق نور دلته نه شو پرېښودلے.“ (۸) نو هغوی پېغام وړونکی ولېږل او فلسطی پینځه واړه بادشاهان یې راغونډ کړل او تپوس یې ترې نه وکړو، ”د بنی اسرائیلو د خدای پاک د لوظ صندوق سره مو څه چل وکړو؟“ هغوی ورته په جواب کښې ووئیل، ”دا جات ته یوسی.“ نو هغوی دا د فلسطی بل ښار جات ته یوړو. (۹) کله چې هغه هلته ورسېدو، مالک خدای هغه ښار له هم سزا ورکړه او په یوه لویه وارخطایي یې آخته کړو. هغه هغوی له داسې سزا ورکړه چې په لویو او وړو ټولو باندې د پرسوب مرض راغلو. (۱۰) نو هغوی د لوظ صندوق یو بل فلسطی ښار عقرون ته ولېږلو، خو چې هغه هلته ورسېدو، نو خلقو چغې کړې او وې وئیل، ”هغوی د بنی اسرائیلو د خدای پاک د لوظ صندوق دلته راوړو، د دې دپاره چې مونږ ټول ووژنی.“ (۱۱) نو هغوی بیا د فلسطیه ټول بادشاهان راوغوښتل او ورته یې ووئیل، ”د بنی اسرائیلو د لوظ صندوق واپس خپل خای ته ولېږئ، نو داسې به

دا مونږ او زمونږ خاندان ونه وژنی. “ ټول ښار په وارخطايي آخته وو ځکه چې خدای پاک هغوی له پېره سخته سزا ورکوله. ﴿١٢﴾ چې څوک لا مړه شوی نه وو نو په هغوی باندې د پړسوب مرض راغلو، او خلقو خپلو معبودانو ته د مدد دپاره چغې کړې.

د لوظ صندوق واپس کول

٦ ﴿١﴾ نو چې د مالک خدای د لوظ صندوق د فلسټيانو په ملک کښې اووه مياشتې وشوې، ﴿٢﴾ نو خلقو امامان او جادوگران راوغوښتل او تپوس يې ترې نه وکړو، “مونږ د مالک خدای د لوظ صندوق سره څه چل وکړو؟ مونږ ته ووايئ چې دا څنگه واپس خپل ځای ته یوسو؟” هغوی جواب ورکړو، “که تاسو د بنی اسرائیلو د خدای پاک د لوظ صندوق لېږئ، نو تاسو به د دې سره خامخا د خپلې گناه د تاوان د نذرانې په بدل کښې یوه تحفه هغه له لېږئ. د لوظ صندوق به د تحفې نه بغېر واپس نه ځی. نو داسې به تاسو روغ جوړ شئ او تاسو ته به پته ولگی چې هغه تاسو له سزا ولې درکوله. ﴿٣﴾ خلقو تپوس وکړو، “مونږ هغه له د گناه د تاوان په نذرانه کښې څه ولېږو؟” هغوی ورته په جواب کښې وویل، “پينځه د سرو زرو د پړسوب د دانو او پينځه د سرو زرو د مېرو نمونې، د فلسټيانو بادشاهانو د شمېر په مطابق یوه یوه وړولېږئ ځکه هم دغه وبا په تاسو ټولو او په پينځو بادشاهانو باندې راغلې وه. ﴿٤﴾ تاسو د دې دانو او مېرو نمونې جوړې کړئ چې ستاسو ملک تباہ کوی او تاسو به خامخا د بنی اسرائیلو د خدای پاک درناوې کوئ. کېدې شی چې هغه تاسو له، ستاسو معبودانو او ستاسو ملک له سزا درکول بند کړی. ﴿٥﴾ تاسو ضدیان ولې جوړېږئ څنگه چې فرعون او مصریان وو؟ هغه مه هېروئ چې خدای پاک هغوی له څومره سخته سزا ورکړه، تر دې وخت پورې چې هغوی بنی اسرائیلیان پرېښودل چې د مصر نه لاړ شی. ﴿٦﴾ نو یوه نوې گاډۍ او دوه غواگانې تیارې کړئ چې اوس اوس یې بچی شوی وی او چې هیڅکله جغ وړپورې نه وی تړلې شوې، گاډۍ په دې غواگانو پورې وتړئ او سخی یې واپس دیرې ته

وشرئ. ۸ د مالک خدائ د لوظ صندوق واخلئ، په گاډۍ کښې يې کېږدئ او د دې په
 خوا کښې په يو صندوق کښې د سرو زرو هغه نمونې کېږدئ کومې چې ستاسو د گناه د
 تاوان د نذرانې په بدل کښې په تحفه کښې هغه له لېږئ. گاډۍ په خپله مخه روانه کړئ او
 پرېږدئ چې په خپله لاړه شی. ۹ چې گاډۍ روانه وي نو ورته گورئ، که دا د
 بيت شمس ښار طرف ته لاړه شی، نو د دې مطلب دا دے چې دا د بنی اسرائیلو خدائ
 پاک دے چې هغه په مونږ باندې دا سخت افت راوستے دے. خو که داسې نه وي، نو
 بيا به مونږ ته پته ولگي چې هغه ويا نه وه راوستې، او په خپله داسې وشول. ۱۰ هغوی
 ته چې خه وئيلے شوی ؤو نو هم هغسې يې وکړل يعنې، هغوی دوه غواگانې بوتلې او يوه
 گاډۍ يې ورپورې وتړله او سخی يې په ديره کښې وتړل. ۱۱ هغوی د لوظ صندوق په
 گاډۍ کښې کېښودو، ورسره هغه صندوق يې هم کېښودو چې د سرو زرو د مېرو او دانو
 نمونې په کښې وې. ۱۲ غواگانې د بيت شمس په لاره روانې شوې او سيدها هغه طرف
 ته لاړې او د لارې نه نه اوږدېلې. چې دا روانې وې نو رمبرې يې وهلې. هغه پينځه فلسټي
 بادشاهان د بيت شمس د حد پولې پورې ورپسې روان ؤو. ۱۳ د بيت شمس خلقو په
 مېدان کښې د غنمو لَو کولو، چې ناڅاپه هغوی وکتل نو د لوظ صندوق يې وليدو. هغوی
 د دې په ليدو ډېر خوشحاله شول. ۱۴-۱۵ گاډۍ د يو سړي پټۍ ته راغله چې نوم يې
 يشوع وو، هغه په بيت شمس کښې اوسېدو او گاډۍ د يو غټ گټ سره نږدې ودرېده.
 ليويانو د مالک خدائ د لوظ صندوق او هغه صندوق راكوز كړو چې د سرو زرو نمونې
 په کښې وې او په هغه غټ گټ باندې يې کېښودل. خلقو د لرگي گاډۍ ټوټې ټوټې کړه او
 غواگانې يې حلالې کړې او د سوزېدونکې نذرانې په توگه يې مالک خدائ ته پېش کړې.
 بيا د بيت شمس خلقو نورې نذرانې مالک خدائ ته پېش کړې. ۱۶ پينځو فلسټي
 بادشاهانو دا هر خه وليدل او بيا هم په هغه ورځ واپس عقرون ته لاړل. ۱۷ فلسټيانو
 پينځه د سرو زرو دانو نمونې مالک خدائ ته د هغوی د گناه د تاوان د نذرانې دپاره
 ولېږلې، د اشدود، غزه، اسقلون، جات او عقرون د ښارونو دپاره يوه يوه. ۱۸ هغوی د
 سرو زرو مېرې هم ولېږلې، د هغه ښارونو دپاره يوه يوه چې په کومو باندې هغه پينځو

فلسټی بادشاهانو حکومت کولو او ورسره د پڅو دېوالونو ښارونو او د کچه دېوالونو کلو ته یې هم ولېږل. د بیت شمس د یسوع په پټی کښې هغه لوی گټ تر اوسه پورې شته چې په کوم باندې هغوی د مالک خدای د لوظ صندوق اېښی وو، دا د هغې گواهی ده چې څه شوی ؤو. (۱۹) مالک خدای د بیت شمس اویا سړی ووژل ځکه چې هغوی د لوظ صندوق ته دننه کتلی ؤو. او خلقو ماتم وکړو ځکه چې مالک خدای په هغوی دومره لویه تباهی راوستلې وه.

د لوظ صندوق په قریت یعريم کښې

(۲۰) نو د بیت شمس خلقو ووئیل، ”د مالک خدای، د دې مقدس خدای پاک په وړاندې څوک ودرېدې شی، مونږ هغه چرته ولېږو چې زمونږ نه لرې شی؟“ (۲۱) هغوی د قریت یعريم خلقو ته پېغام وړونکی ولېږل چې ورته ووائی، ”فلسټیانو د مالک خدای د لوظ صندوق واپس کړی دی. راشی او یو یې سی.“

۷ (۱) نو د قریت یعريم خلق راغلل او د مالک خدای د لوظ صندوق یې د ابینداب نومې سړی کور ته یوړو، چې هغه په غر کښې اوسېدو. هغوی د ابینداب زوی الی عزر د دې مشر مقرر کړو.

د حضرت سموئیل په بنی اسرائیلو باندې حکومت کول

(۲) د مالک خدای د لوظ صندوق ډېره موده تقریباً تر شلو کالو پورې په قریت یعريم کښې ایسار وو. په دې وخت کښې ټولو بنی اسرائیلو مالک خدای ته د مدد دپاره وژړل. (۳) سموئیل بنی اسرائیلو ته وفرمائیل، ”که تاسو د زړه د اخلاصه مالک خدای ته راواوړئ، نو تاسو به خامخا د ټولو پردو معبودانو او عستارات بټانو نه ځان خلاصوئ. خپل ځانونه مالک خدای ته حواله کړئ او صرف د هغه عبادت کوئ او هغه به تاسو د

فلسطينانو د زور نه خلاص کړی.“ (۴) نو بنی اسرائیلو د بعل او عستارات د بُتانو نه خپل ځانونه خلاص کړل او صرف د مالک خُدای عبادت یې کولو. (۵) بیا سموئیل ټول بنی اسرائیلیان راوغوښتل چې په مصفاه کښې راغونډ شي او ورته یې وفرمائیل، ”زه به هلته ستاسو دپاره مالک خُدای ته سوال وکړم.“ (۶) نو هغوی ټول په مصفاه کښې راغونډ شول. هغوی څه اوبه راوویستلې او مالک خُدای ته یې د یوې نذرانې په توګه توی کړې او ټوله ورځ یې روژه ونيوله. هغوی ووئیل، ”مونږ د مالک خُدای خلاف ګناه کړې ده.“ نو سموئیل په مصفاه کښې د بنی اسرائیلو مشر جوړ شو. (۷) کله چې فلسطين خبر شول چې بنی اسرائیل په مصفاه کښې راغونډ شوی دی، فلستی بادشاهان د خپلو سړو سره د هغوی خلاف جنګ له راووتل. بنی اسرائیلیان د دې نه خبر شول او ویرېدل، (۸) او سموئیل ته یې ووئیل، ”مالک خُدای زمونږ خُدای پاک ته دُعا کول مه پرېږده چې مونږ د فلسطينانو نه بچ کړی.“ (۹) سموئیل یو داسې ګډوډی حلال کړو چې مور یې رودله او د یوې نذرانې په توګه یې ټول مالک خُدای ته وسوزولو. بیا یې مالک خُدای ته دُعا وکړه چې د بنی اسرائیلو مدد وکړی او مالک خُدای د هغه دُعا واورېده. (۱۰) کله چې سموئیل نذرانه پېش کوله، نو فلسطين د حملې دپاره مخکښې ورغلل، خو بیا هم په هغه وخت مالک خُدای د هغوی خلاف د یو لوی تندر په شان آواز وکړو. فلسطين دومره په وارخطايي آخته شول چې وتښتېدل. (۱۱) بنی اسرائیلیان د مصفاه نه روان شول او تقریباً تر بیت ګر پورې په فلسطينو پسې وُو او په لاره باندې یې وژل. (۱۲) بیا سموئیل یو کانې واخستلو او د مصفاه او شین په مینځ کښې یې ولګولو او وې فرمائیل، ”مالک خُدای زمونږ هر قسم مدد کړی دی.“ او په دې باندې یې ”د مدد کانې“ نوم کېښودو. (۱۳) نو فلسطينانو شکست وخوړو او مالک خُدای دې ته پرې نه ښودل چې تر کومې پورې سموئیل ژوندی وو چې هغوی د بنی اسرائیلو په علاقه قبضه وکړی. (۱۴) بنی اسرائیلو ته هغه ټول ښارونه واپس ملاو شول چې د عقرون او جات په مینځ کښې وُو او فلسطينانو قبضه کړی وُو او داسې بنی اسرائیلو خپله ټوله علاقه واپس واخستله. او د کنعانیانو او بنی اسرائیلو په مینځ کښې هم امن وو. (۱۵) سموئیل ټول

عمر د بنی اسرائیلو قاضی وو. (۱۶) هغه به هر کال په بیت ایل، جلال او مصفاه کښې ګرځېدو او په دې ځایونو کښې یې لانجې هوارولې. (۱۷) بیا به هغه واپس په راما کښې خپل کور ته تلو، هلته یې هم د قاضی په توګه خدمت کولو. هغه په راما کښې مالک خدای ته یوه قربان ګاه هم جوړه کړې وه.

د خلقو بادشاه غوښتل

۸ کله چې سموئیل بوډا شو، هغه خپل زامن د بنی اسرائیلو قاضیان جوړ کړل. (۱) د مشر زوی یې یوایل او د کشر یې ابیاه نوم وو، هغوی په بیرسبع کښې قاضیان وو. (۲) خو هغوی د خپل پلار په لاره نه وو روان، د هغوی شوق صرف پېسې پېدا کول وو، هغوی به رشوت اخستو او د انصاف تباهی به یې کوله. (۳) نو بیا د بنی اسرائیلو ټول مشران راغونډ شول او په راما کښې سموئیل له لارل، (۴) او هغه ته یې وویل، “ګوره، ته بوډا کېږې او زامن دې ستا په لاره نه دی روان. نو یو بادشاه مقرر کړه چې په مونږ باندې بادشاهی کوی، نو داسې د نورو قومونو په شان به زمونږ هم یو بادشاه وی.” (۵) سموئیل د هغوی بادشاه غوښتلو باندې خوشحاله نه وو، نو هغه مالک خدای ته سوال وکړو، (۶) او مالک خدای ورته وفرمائیل، “خلق چې درته څه هم وائی هغې ته غوږ ونیسه. ته هغه څوک نه یې چې رد کړې شوې یې، په حقیقت کښې دا زه یم چې هغوی د بادشاه په توګه رد کړې یم. (۷) چې د کوم وخت نه ما هغوی د مصر نه راویستلی دی، نو هغوی زما نه اوږدلی دی او د نورو معبودانو عبادت یې کړې دے، او اوس هغوی تا سره هغه څه کوی چې همېشه یې زما سره کړی دی. (۸) نو بیا هغوی ته غوږ کېږده، خو سخت خبردار یې هم ورکړه او هغوی ته ووايه چې خپل بادشاهان به ورسره څه سلوک کوی.” (۹) نو سموئیل هغه خلقو ته چا چې بادشاه غوښتو هغه هر څه وفرمائیل څه چې مالک خدای هغه ته فرمائیلى وو. (۱۰) سموئیل ورته وفرمائیل، “ستاسو بادشاه به تاسو سره داسې سلوک کوی، هغه به ستاسو زامنو نه فوجیان جوړ

کړی، څه به د هغه د جنگی گاپو خدمت کوی، څه به د هغه د آسونو والا وی او څه به د هغه د گاپو نه مخکښې منډې وهی. (۱۲) هغه به ستاسو څه زامن د زرگونو سپرو او نور د پنځوسو سپرو مشران آفسران جوړ کړی. ستاسو زامن به د هغه په پتو کښې یوې کوی، د هغه فصلونه به ربی، وسله او د هغه د جنگی گاپو دپاره به نور سامان جوړوی. (۱۳) ستاسو لویه به دې ته جوړې کړی چې د هغه دپاره عطر جوړوی او د هغه دپاره به د اخلی پخلی والا او نانبايانو په توگه کار کوی. (۱۴) هغه به ستاسو ښه پتی، د انگورو او د زیتونو باغونه ونیسی او خپلو آفسرانو له به یې ورکړی. (۱۵) هغه به د ستاسو د غلې او انگورو لسمه حصه د خپل دربار د آفسرانو دپاره او د نورو آفسرانو دپاره اخلی. (۱۶) هغه به ستاسو نوکران او ستاسو ښه څاروی او خروڼه واخلي او کار به ترې نه اخلی. (۱۷) هغه به ستاسو د رمې لسمه برخه اخلی. او تاسو به په خپله د هغه نوکران شی. (۱۸) کله چې هغه وخت راشی، نو تاسو به د دې بادشاه نه د خلاصون دپاره فریاد وکړی، کوم چې تاسو په خپله خوښ کړی وی، خو په هغه وخت کښې به مالک خدای ستاسو شکایتونه نه اوری. (۱۹) خو خلقو د سموئیل خبره ونه منله او وې وئیل، ”نه، مونږ د ځان دپاره یو بادشاه غواړو، (۲۰) نو داسې مونږ به د نورو قومونو په شان شو، چې په مونږ باندې خپل بادشاه حکومت کوی او په جنگ کښې مو مشری کوی او زمونږ جنگونه به کوی.“ (۲۱) هغوی چې څه هم وئیل نو سموئیل ورته غوږ نیولې وو او بیا لاړو او مالک خدای ته یې وفرمائیل. (۲۲) مالک خدای ورته وفرمائیل، ”هغوی چې څه وائی نو هم هغه شان وکړه او هغوی له یو بادشاه ورکړه.“ بیا سموئیل د بنی اسرائیلو ټولو خلقو ته وفرمائیل چې واپس کور ته لاړ شی.

د ساؤل سموئیل سره ملاوېدل

۹ (۱) د بنیامین د قبیلې یو مالدار او تکړه سړی وو چې نوم یې قیس وو، هغه د ابی اېل زوی او ضرور نمسې وو او د بکورت د خاندان وو، چې د افیخ د قبیلې یوه

برخه ده. (۲) د ساؤل په نامه د هغه یو زوی وو چې یو بنائسته زلمی وو. ساؤل په بنی اسرائیلو کښې د ټولو نه بنائسته سړی وو او داسې د ټولو نه زیات لوړ هم وو. (۳) د قیس یو څو خرونه ورک شول، نو هغه ساؤل ته وویل، ”د ځان سره یو نوکر بوځه او هغه خرونه ولټوه.“ (۴) هغوی د افرایم د غرونو په ملک کښې او سلیسه په علاقه کښې وگرځېدل، خو پیدا یې نه کړل، هغوی د سلیم په علاقه کښې ورپسې وگرځېدل، خو خرونه هلته هم نه وو. بیا هغوی د بنیامین په علاقه کښې وگرځېدل، خو بیا یې هم ونه موندل. (۵) کله چې هغوی د صوف علاقې ته لاړل، نو ساؤل خپل نوکر ته وویل، ”راځه چې واپس کور ته لاړ شو، کېدې شی زما پلار د خرونو خیال پرېښی وی او زمونږ په حقله پرېشانه وی.“ (۶) نوکر ورته وویل، ”گوره، په دې ښار کښې د خدای پاک یو خدمتگار دی چې ډېر زیات عزتمند دی ځکه چې هغه څه هم وائی نو هغه رښتیا کړی. راځئ چې هغه له ورشو، کېدې شی چې هغه مونږ ته ووائی چې مونږ خرونه چرته موندلې شو.“ (۷) ساؤل ترې نه تپوس وکړو، ”که مونږ هغه له ورشو، نو مونږ به څه ورکوو؟ زمونږ په بوجو کښې خوراک نه دی پاتې او زمونږ سره هیڅ هم نشته چې هغه له یې ورکړو.“ (۸) نوکر ورته په جواب کښې وویل، ”زما سره د سپینو زرو یوه وړه سیکه ده. زه هغه له دا ورکولې شم، نو هغه به مونږ ته ووائی چې مونږ خرونه چرته پیدا کولې شو.“ (۹-۱۱) ساؤل ورته وویل، ”ټیک ده، راځه چې خو.“ نو هغوی هغه ښار ته لاړل چرته چې د خدای پاک خدمتگار اوسېدو. کله چې هغوی هغه ښار ته په غره باندې ختل، نو هغوی د یو څو ښځو سره ملاو شول چې هغوی اوبو وړلو له راروانې وې. هغوی د دې ښځو نه تپوس وکړو، ”په ښار کښې یو پېشگوڼی ورکوونکې شته؟“ په هغه وخت کښې به یو پېغمبر پېشگوڼی ورکوونکې بللې شو، نو چې کله به هم چا د خدای پاک نه د څه تپوس کولو، نو هغه به وئیل، ”څه چې پېشگوڼی ورکوونکې له لاړ شو.“ (۱۲-۱۳) هغه جینکو وویل، ”آو، هغه شته. گوری، هغه ستاسو نه لږ وړاندې دی. که تاسو تېز شی، نو هغه ته به ورسېږئ. چې څنگه تاسو ښار ته لاړ شی، نو هغه به وینی. هغه ښار ته هم نن رسېدلې دی نو ځکه خلق په غره کښې په قربانگاه باندې نذرانه

پېش کوی. کوم خلق چې راغوبستلے شوی دی هغوی به تر هغې پورې خوراک نه شروع کوی چې هغه هلته تلے نه وی، ځکه چې هغه اول قربانی له برکت ورکوی. اوس بره لار شے، نو هغه به سمدستی ووينی.“ (۱۴) نو ساؤل او د هغه نوکر هغه ښار ته وختل او کله چې هغوی ورننوتل نو هغوی سموئیل ولیدو چې په لاره باندې د عبادت ځای ته د هغوی په طرف راروان وو. (۱۵) یوه ورځ مخکښې مالک خدای سموئیل ته فرمایلې ؤو، (۱۶) ”سبا تقریباً په دې وخت به زه د بنیامین د قبیلې یو سرے تا له درولېږم، د هغه سر په تېلو غوړ کړه چې هغه زما د خلقو بنی اسرائیلو بادشاه شى. او هغه به هغوی د فلسطیانو نه خلاص کړی. ما د خپلو خلقو تکلیف لیدلے دے او د هغوی فریاد مې اورېدلے دے.“ (۱۷) کله چې د سموئیل نظر په ساؤل پرېوتو، نو مالک خدای هغه ته وفرمایل، ”دا هغه سرے دے چې د هغه په حقله ما درته فرمایلې ؤو. هغه به زما په خلقو بادشاهی کوی.“ (۱۸) بیا ساؤل سموئیل له ورغلو، چې د دروازې په خوله کښې وو او تپوس یې ترې نه وکړو، ”مهربانی وکړه او ما ته ووايه چې هغه پېشگوئي ورکونکے چرته اوسېږي؟“ (۱۹) سموئیل ورته وفرمایل، ”زه پېشگوئي ورکونکے یم. زما نه وړاندې د عبادت ځای ته روان شى. تاسو دواړه به نن ما سره روټی خورئ. سبا سحر به زه تا ته هغه څه وښایم چې ستا په زړه کښې وی او تاسو به رخصت کړم.“ (۲۰) چې کوم خرونه درې ورځې مخکښې ورک شوی ؤو، د هغې فکر مه کوی، هغه پیدا شوی دی. خو دا ته او ستا د پلار خاندان دے چې د ټولو بنی اسرائیلو زړه ور پورې تړلے دے.“ (۲۱) ساؤل ورته په جواب کښې وویل، ”زه د بنیامین د قبیلې یم، کومه چې د بنی اسرائیلو د ټولو نه وړه قبيله وه او په قبيله کښې زما د خاندان اهمیت د ټولو نه کم دے. نو بیا، ته زما سره داسې خبرې ولې کوې؟“ (۲۲) بیا سموئیل ساؤل او د هغه نوکر یې یوې غټې کوټې ته بوتلل او هغوی له یې د دسترخوان په سر کښې ځای ورکړو چرته چې تقریباً ټول دېرش کسان ناست ؤو. (۲۳) سموئیل د اخلی پخلی والا ته وفرمایل، ”د غوښې هغه ټکړه راوړه چې ما درکړې وه او درته مې فرمایلې ؤو چې جدا یې کېږده.“ (۲۴) نو د اخلی پخلی والا د ټولو نه ښه غوښه راوړه او د ساؤل په مخکښې یې کېښوده. سموئیل ورته وفرمایل،

”گوره، دا هغه ټکړه ده چې ستا دپاره ساتلې شوې وه. دا وخوره. د دې خلقو د رابللو نه مخکېنې دا ما ستا دپاره اېښې وه.“ نو ساؤل په هغه ورځ د سموئیل سره روتی وخوړه. (٢٥) کله چې هغوی د عبادت ځای نه ښار ته کوز شول، نو هغوی په چټ باندې د ساؤل دپاره د ځملاستو ځای تیار کړو، (٢٦) او هغه هلته اوده شو.

د ساؤل د بادشاه په توگه مقرر کېدل

په سحر کېنې سموئیل ساؤل ته په چټ باندې آواز وکړو، ”پاڅه او زه به تا رخصت کړم.“ ساؤل پاڅېدو او هغه او سموئیل دواړه یو ځای بهر کوڅې ته لاړل. (٢٧) کله چې هغوی د ښار سر ته ورسېدل، نو سموئیل ساؤل ته وفرمائیل، ”نوکر ته ووايه چې زموږ نه مخکېنې روان شی.“ نوکر لاړو او سموئیل خپله خبره جاری وساتله، ”لږ وخت دلته ایسار شه، نو زه به تا ته د ځدای پاک د طرف نه یوه خبره وکړم.“

١٠ (٢٨) بیا سموئیل د زیتونو تېلو یو لوښی واخستو او تېل یې د ساؤل په سر واړول، ساؤل یې ښکل کړو او ورته یې وفرمائیل، ”مالک ځدای تا د خپلو خلقو بنی اسرائیلو دپاره د بادشاه په توگه مقرر وی. ته به د هغه په خلقو بادشاهی کوې او د ټولو دشمنانو نه به یې بچ کوې او دا هغه نښه ده چې ته مالک ځدای خوښ کړی یې او د هغوی بادشاه جوړ شوی یې، (٢٩) چې تاسو نن زما نه لار شی، نو د بنیامین په علاقه ضلضع کېنې د راحیل د قبر سره نږدې به تاسو د دوو سړو سره ملاو شی. هغوی به تاسو ته ووائی چې تاسو کوم خرونه لټوئ هغه پېدا شوی دی، نو داسې ستاسو پلار به د خرونو په حقله پرېشان نه وی خو ستاسو په حقله به پرېشان وی او بیا بیا به تپوسونه کوی چې زما زوی چرته دی؟ (٣٠) کله چې تاسو په تېور کېنې پاکې ونې ته ورسېږئ، نو هلته به تاسو د درېو سړو سره ملاو شی چې په بیت ایل کېنې ځدای پاک ته یوه نذرانه پیش کولو له روان وی. یو به د چېلی درې بچی روان کړی وی، بل به درې روتی روانی

کړې وی او درېم سره به د میو نه پکه مشکیزه وی. (۴) هغوی به په تاسو سلام واچوی او دوه روتی به درته پېش کړی، هغه تاسو قبولې کړی. (۵) بیا به تاسو په جبعه کښې د خدای پاک غر ته لاړ شئ، چرته چې د فلسټیانو کیمپ دے. ښار ته د ننوتلو په خای کښې به تاسو د پېغمبرانو یوې قبیلې سره ملاو شئ چې په غره باندې د قربان گاه نه راکوزېږی، بینجو، تمبل، شپېلی او رباب به غږوی. او هغوی به په جذبه کښې پېغام ورکوی. (۶) د مالک خدای روح به ناڅاپه په تاسو باندې راشی او تاسو به هم د هغوی سره پېشگوڼې شروع کړی. او تاسو به هغه شان نه یئ لکه چې څنگه مخکښې وی. (۷) کله چې دا نښې وشي نو تاسو هغه څه وکړئ چې څه مناسب وی، ځکه چې خدای پاک ستاسو مل دے. (۸) تاسو به زما نه مخکښې لاندې جلجال ته لاړ شئ، هلته به زه ستاسو سره ملگرې شم او سوزېدونکې او د سلامتۍ نذرانې به پېش کړم. اووه ورځې هلته انتظار وکړئ تر دې پورې چې زه درشم او درته ووايم چې څه به کوئ. (۹) کله چې ساؤل د سموئیل نه روان شو، نو خدای پاک ساؤل بېخی بدل کړو. او په هغه ورځ هغه هر څه وشول چې څه ورته سموئیل فرمائیلی ؤو. (۱۰) کله چې ساؤل او د هغه نوکر جبعه ته ورسېدل، نو د پېغمبرانو یوه ډله ورسره ملاو شوه، د مالک خدای روح ناڅاپه په هغه باندې راغلو او هغه د هغوی سره پېشگوڼې ورکول شروع کړل. (۱۱) کومو خلقو چې هغه د مخکښې نه پېژندلو او چې هغوی ولیدلو چې دا هر څه یې کول نو هغوی د یو بل نه تپوس وکړو، ”د قیس په زوی باندې څه شوی دی؟ ساؤل پېغمبر شوې دے څه؟“ (۱۲) یو مقامی سړی ووئیل، ”که د چا پلار څه هم وی نو ولې د هغه زوی پېغمبر جوړېدے شی څه؟“ نو بیا دا یو متل جوړ شو، ”آیا ساؤل هم په نبیانو کښې شمېرلے شی؟“ (۱۳) کله چې ساؤل خپله پېشگوڼې ختمه کړه نو هغه د عبادت خای ته وختلو. (۱۴) د ساؤل تره هغه او نوکر ولیدل او تپوس یې ترې نه وکړو، ”تاسو چرته وئ؟“ ساؤل ورته په جواب کښې ووئیل، ”خرونه مو لټول. کله چې مونږ خرونه پېدا نه کړل نو د سموئیل سره ملاوېدو له لارو.“ (۱۵) د ساؤل تره ترې نه تپوس وکړو، ”او سموئیل تاسو ته څه ووئیل؟“ (۱۶) ساؤل جواب ورکړو، ”هغه مونږ ته ووئیل چې خرونه پېدا شوی دی.“ خو

هغه خپل تره ته د بادشاه کېدو په حقله ونه وئيل چې سموئيل ورته څه فرمائيلي وو.

د ساؤل د بادشاهي اعلان کېدل

١٧ سموئيل په مصفاه کښې خلق د مالک خدائ په حضور کښې راغونډ کړل (١٨) او هغوی ته يې وفرمائيل، ”مالک خدائ د بنی اسرائيلو خدائ پاک فرمائي چې ما تاسو د مصر نه راوويستلي او د مصريانو او هغه نورو ټولو خلقو نه مې بچ کړی چې کومو په تاسو باندې سختی کوله. (١٩) زه ستاسو خدائ پاک یم، هغه څوک چې تاسو د ټولو تکليفونو او سختو نه بچ کوی، خو تاسو نن زه رد کړی یم او بادشاه مو رانه غوښتې دے. ډېره ښه ده، نو د مالک خدائ په وړاندې ډله په ډله او قبيله په قبيله راغونډ شئ.“

٢٠ بيا سموئيل هره قبيله وړاندې راوستله او د بنيامين قبيله د پچي په ذريعه خوښه کړې شوه. (٢١) بيا سموئيل د بنيامين د قبيلو خاندان وړاندې راوستلې او د مطري خاندان خوښه کړې شو. بيا د مطري د خاندان سړی وړاندې راغلل او د قيس زوی ساؤل خوښ کړې شو. هغوی هغه ولټولو، خو چې کله يې هغه ونه موندلو، (٢٢) نو هغوی د مالک خدائ نه تپوس وکړو، ”هغه سړی تر اوسه پورې دلته راغلی دے څه؟“

مالک خدائ ورته وفرمائيل، ”گوري، هغه د بوجو په مينځ کښې پټ شوی دے.“ (٢٣) نو هغوی منډه کړه او ساؤل يې بهر خلقو ته راوويستلو او هغه د خلقو په مينځ کښې ودرېدو. هغه د ټولو نه لوړ سړی وو. (٢٤) سموئيل خلقو ته وفرمائيل، ”هغه سړی دا دے کوم چې مالک خدائ خوښ کړی دے. زمونږ په مينځ کښې د هغه په شان بل هيڅ څوک هم نشته.“ نو ټولو خلقو چغه کړه، ”بادشاه زنده باد.“ (٢٥) سموئيل خلقو ته د بادشاه حقونه او ذمه واری بيان کړې او بيا يې په يو کتاب کښې وليکلې او کتاب يې د مالک خدائ په حضور کښې کېښودو. بيا هغه ټول خلق کورونو ته ولېږل. (٢٦) ساؤل هم واپس په جبعه کښې خپل کور ته لاړو. يو څو تکړه سړی هم ورسره لاړل چې د هغوی زړونه خدائ پاک بدل کړی وو. (٢٧) خو څه شريرانو خلقو ووئيل، ”دا سړی به مونږ څنگه بچ کړی؟“ هغوی د ساؤل سپکاوی وکړو او تحفي يې ورله رانه وړې. خو ساؤل

د ساؤل عمونيانو له شکست ورکول

۱۱

١١ تقريباً يوه مياشت وروستو عمونی بادشاه ناحس د جلعاد په علاقه کښې د يبيس بنار خلاف خپل لښکر روان کړو او بنار يې محاصره کړو. د يبيس سړو ناحس ته وويل، ”مونږ سره د صلحې تړون وکړه، نو مونږ به تا خپل بادشاه ومنو.“ ١٢ ناحس جواب ورکړو، ”زه به ستاسو سره په يو شرط باندې د صلحې تړون وکړم، زه به د هريو کس بنی سترگه وباسم او دا به د ټولو بنی اسرائيلو دپاره د شرم خبره وي.“ ١٣ د يبيس مشرانو وويل، ”مونږ له اووه ورځې راکړئ چې مونږ د بنی اسرائيلو ټول ملک ته پېغام وپړونکی ولېږو. که مونږ هېچا هم بچ نه کړو، نو مونږ به تاسو ته حواله شو.“ ١٤ پېغام وپړونکی جبعي ته ورسېدل، چرته چې ساؤل اوسېدو او کله يې چې ورته خبر بيان کړو نو خلقو په چغو چغو وژړل. ١٥ ساؤل د پټي نه غوږی روان کړی ؤو او تپوس يې وکړو، ”څه شوی دی؟ دا خلق ولې ژاړی؟“ چې کوم خبر پېغام وپړونکو د يبيس نه راوړې وو نو هغوئ هغه ورته بيان کړو. ١٦ کله چې ساؤل دا واورېدل نو د خدائ پاک روح د لوی طاقت سره په هغه نازل شو او ساؤل سخت غصه وو. ١٧ هغه دوه غوږی بوتل، ټوټې ټوټې يې کړل او د دې خبرداري سره يې پېغام وپړونکی ولېږل چې د بنی اسرائيلو ټول ملک ته دا ټوټې يوسئ، ”څوک هم چې د جنگ دپاره په ساؤل او سموئيل پسې نه ځي نو د هغه د غويانو سره به دا چل کيږي.“ نو د دې په وجه د مالک خدائ يره په بنی اسرائيلو باندې راغله او هغوئ ټول په يو ځای راووتل. ١٨ ساؤل هغوئ په بزق کښې راغونډ کړل، هغوئ درې لاکه د بنی اسرائيل نه ؤو او دېرش زره د يهوداه د قبيلې کسان ؤو. ١٩ هغوئ د يبيس پېغام وپړونکو ته وويل، ”خپلو خلقو ته ووايئ چې سبا د غرمې نه مخکښې به هغوئ خلاص شي.“ کله چې د يبيس خلقو ته دا پېغام ملاو شو، نو هغوئ پېر خوشحاله شول ٢٠ او ناحس ته يې وويل، ”سبا به مونږ

تا ته خپل ځان حواله کړو او چې ستا څه خوښه وي نو هغه راسره وکړه. (۱۱) په هغه شپه ساؤل خپل سړی په درېو ډلو کښې تقسیم کړل او هغوی سحر وختی د دشمن په خېمو باندې تېز ورغلل او په عمونیانو باندې یې حمله وکړه. تر غرمې پورې یې ټول وژلي وو. ژوندی پاتې کسان خواره واره شول، هر یو سړی په خپله مخه منډې وهلې. (۱۲) بیا خلق سموئیل ته ووئیل، ”هغه خلق چرته دی چې کومو وئیل چې ساؤل به زمونږ بادشاه نه وي؟ هغوی مونږ ته حواله کړه او مونږ به یې ووژنو.“ (۱۳) خو ساؤل ورته ووئیل، ”نن به هیڅ څوک هم نه شی وژلې، ځکه چې نن هغه ورځ ده چې مالک خدای بنی اسرائیلیان بچ کړی وو.“ (۱۴) او سموئیل هغوی ته وفرمائیل، ”راځئ چې یو ځل بیا ټول جلجال ته لاړ شو او ساؤل دوباره خپل بادشاه جوړ کړو.“ (۱۵) نو هغوی ټول جلجال ته لاړل او هلته یې په مقدس ځای کښې د ساؤل د بادشاهۍ اعلان وکړو. هغوی د سلامتۍ نذرانې پېش کړې او ساؤل او د بنی اسرائیلو ټولو خلقو یوه لویه خوشحالی وکړه.

د سموئیل خلقو ته تقریر کول

۱۲ (۱) بیا سموئیل ټولو بنی اسرائیلو ته وفرمائیل، ”تاسو چې ما ته څه وئیلی وو نو ما هغه کړی دی. ما یو بادشاه درکړې دے چې په تاسو بادشاهۍ وکړی، (۲) او اوس هغه ستاسو د لارښودنې دپاره تاسو سره دے. زه بوډا او سپین ږیرې یم او تاسو ته پته ده چې زما زامن تاسو سره دی. زه د ځوانۍ نه تر اوسه پورې ستاسو مشر وم. (۳) زه ستاسو په وړاندې یم. که ما څه غلط کار کړې وي، اوس اوس د مالک خدای او د هغه بادشاه په مخکښې په ما الزام ولگوئ کوم چې مالک خدای خوښ کړې دے. ما د چا غوږۍ یا د چا خر بوتلې دے څه؟ ولې ما څوک دوکه کړې دے یا مې په چا ظلم کړې دے څه؟ ما د چا نه رشوت اخستې دے څه؟ که ما دا یو کار هم کړې وي، نو ما چې څه هم اخستی وي هغه به واپس ورکړم.“ (۴) خلقو جواب ورکړو، ”نه، تا مونږ له نه دوکه راکړې ده او نه دې په مونږ ظلم کړې دے، تا د هیچا نه هیڅ هم نه دی

اخستی. (۵) سموئیل ورته په جواب کښې وفرمائیل، ”مالک خدای او هغه چې کوم
 بادشاه خوښ کړې دے نن د دې خبرې گواهان دی چې زه بهی بې گناه یم.“ هغوی
 ورته وفرمائیل، ”آو، مالک خدای گواه دے.“ (۶) سموئیل وفرمائیل، ”مالک خدای هغه
 څوک دے چا چې موسی او هارون خوښ کړل او ستاسو پلار نیکه یې د مصر نه
 راوویستل. (۷) اوس چې چرته یی نو هم هلته ودرېږئ او زه به د مالک خدای په
 مخکښې تاسو ودروم چې هغه ټول لوی لوی کارونه در په یاد کړم چې مالک خدای
 ستاسو او ستاسو د پلار نیکه د بیج کولو دپاره کړی دی. (۸) کله چې یعقوب او د هغه
 خاندان مصر ته لاړل، نو ستاسو پلار نیکه د مدد دپاره فریاد وکړو او هغه موسی او
 هارون راولېږل او هغوی ستاسو پلار نیکه د مصر نه راوویستل او په دې ملک کښې یې
 دېره کړل. (۹) خو خلقو مالک خدای خپل خدای پاک هېر کړو، نو هغه هغوی سیرا
 ته حواله کړل څوک چې د حضور د ښار د لښکر مشر وو او فلسطیانو او د موآب
 بادشاه ته یې حواله کړل، چې هغوی ستاسو د پلار نیکه خلاف وجنگیږی او شکست
 ورکړی. (۱۰) بیا هغوی مالک خدای ته وئیل چې، مونږ گناه کړې ده ځکه مونږ ستا نه
 واورېدو او د بعل او عستارات د بتانو عبادت مو وکړو. مونږ د خپلو دشمنانو نه بیج کړه
 او مونږ به ستا عبادت کوو. (۱۱) مالک خدای جدعون، برق او افتاح راولېږل او په آخر
 کښې یې زه راولېږلم. مونږ هر یو تاسو د گېرچاپېره دشمنانو نه بیج کړئ او تاسو په خبر
 سره ژوند تېرولو. (۱۲) خو کله چې تاسو ولیدل چې د عمون بادشاه ناحس په تاسو
 حمله کوی، نو تاسو مالک خدای رد کړو اګر چې مالک خدای ستاسو خدای پاک
 ستاسو بادشاه وو خو تاسو بیا هم ما ته وئیل چې مونږ یو بادشاه غواړو چې په مونږ
 بادشاهی کوی. (۱۳) نو اوس هغه بادشاه دا دے چې تاسو خوښ کړې دے، تاسو هغه
 غوښتې وو او مالک خدای تاسو له درکړو. (۱۴) که تاسو د مالک خدای نه یرېږئ، د
 هغه خدمت او تابعداری کوئ او د هغه د حکم نه سرکشی مه کوئ او که تاسو او هغه
 بادشاه چې په تاسو بادشاهی کوی د مالک خدای د خپل خدای پاک تابعداری کوئ نو
 ستاسو هر کار به سم وی. (۱۵) خو که تاسو مالک خدای ته غوږ نه نیسئ او د هغه د

حُکمونو نافرمانی کوئ، نو هغه به ستاسو او ستاسو د بادشاه خلاف شی. (۱۶) نو بیا دلته ودرېږئ او تاسو به په خپلو سترگو هغه لوی لوی کارونه ووينئ چې مالک خدای یې کوی. (۱۷) تاسو ته پته ده چې دا د غنمو د لو وخت دی چې دا د باران موسم نه وی خو زه به مالک خدای ته سوال وکړم او هغه به تندر او باران راولېږي. کله چې داسې وشي نو تاسو ته به پته ولگي چې تاسو د مالک خدای خلاف یوه لویه گناه کړې ده کله چې تاسو د هغه نه یو بادشاه وغوښتو. (۱۸) نو سموئیل سوال وکړو او هم په هغه ورځ مالک خدای تندر او باران راولېږلو. نو ټول خلق د مالک خدای او سموئیل نه ویرېدل، (۱۹) او هغوی سموئیل ته وویل، ”مالک خدای خپل خدای پاک ته زمونږ دپاره سوال وکړه، نو داسې به مونږ نه مړه کيږو. اوس مونږ ته دا پته لگېدلې ده چې د نورو ټولو گناهونو نه علاوه مونږ دا گناه هم کړې ده چې یو بادشاه مو غوښتې دی.“ (۲۰) سموئیل ورته وفرمائیل، ”مه یرېږئ، اگر چې تاسو داسې بد عمل کړئ هم دی خو د مالک خدای نه مه اوږئ او د خپل ټول زړه سره د هغه خدمت کوئ. (۲۱) د بې کاره بُتانو عبادت دپاره واپس مه ورگرځئ، هغه بُتان نه ستاسو مدد کولې شی او نه مو بچ کولې شی، ځکه چې دا بې کاره دی. (۲۲) مالک خدای به د خپل نوم د خاطرې تاسو نه پرېږدي، ځکه چې د هغه دا خوښه ده چې تاسو خپل خلق جوړ کړی. (۲۳) باقی پاتې شوه زما خبره، نو مالک خدای دې ونه کړي چې د هغه خلاف داسې گناه وکړم چې هغه ته ستاسو دپاره سوال نه کوم. او زه به تاسو ته هغه لار ښایم چې کومه ښه او صحیح وی. (۲۴) د مالک خدای نه یو په کار ده او د زړه د اخلاص په وفاداری سره د هغه خدمت کوئ. هغه لوی لوی کارونه راپه یاد کړئ چې هغه ستاسو دپاره کړي دي. (۲۵) خو که تاسو بیا هم خپله بد عملی کوئ نو تاسو او ستاسو بادشاه به تباہ شی.“

د فلسټیانو خلاف جنگ

۱۳ (۱) ساؤل د دېرشو کالو په عمر کښې بادشاه جوړ شو او هغه دوه څلوېښت کاله

په بنی اسرائیلو بادشاهی وکړه. ﴿٢﴾ ساؤل درې زره سړی خوښ کړل، دوه زره یې د ځان سره په مکماس کښې او د غرونو ملک بیت ایل کښې وساتل او زر سړی یې د خپل زوی یونتن سره جبعې ته ولېږل چې د بنیامین د قبیلې علاقه ده. باقی پاتې سړی ساؤل کورونو ته ولېږل. ﴿٣﴾ یونتن په فلسطیانو حمله وکړه او په جبعه کښې یې د هغوی قلعه تباہ کړه او ټول فلسطیان د دې نه خبر شول. بیا ساؤل پېغام وپړونکی ولېږل چې عبرانیان د جنگ دپاره راوغواړي او په ټول ملک کښې یې د خبرداری دپاره بیگلې وغږولې. ﴿٤﴾ نو ټول بنی اسرائیلیان خبر شول چې ساؤل فلسطیې مشر وژلې دے او دا چې فلسطیان ستاسو نه نور نفرت هم کوی. نو خلق راغونډ شول او په جلجال کښې د ساؤل سره شول. ﴿٥﴾ فلسطیان د بنی اسرائیلو خلاف د جنگ دپاره راغونډ شول، د هغوی سره دېرش زره جنگی گادی وې، شپږ زره په آسونو سواره کسان او دومره ډېر فوجیان ورسره وو لکه چې په سمندر کښې څومره شگې دی. هغوی د بیت آون نمرخاته طرف ته مکماس ته لاړل او هلته یې خېمې ولگولې. ﴿٦﴾ کله چې بنی اسرائیلو ولیدل چې حالات نازک دی او د هغوی لښکر د سختۍ سره مخ دے، نو هغوی د گټو په غارونو او سورو کښې، ونو بوټو او په کوهو کښې پټ شول، ﴿٧﴾ هغه نور د جاد او جلعاد علاقې ته د اُردن سیند نه پورې وتل. ساؤل تر اوسه پورې په جلجال کښې وو او د هغه سره چې کوم خلق وو هغوی د یرې نه رېږدېدل. ﴿٨﴾ هغه اووه ورځې د سموئیل انتظار وکړو، لکه څنګه چې سموئیل ورته فرمایلې وو، خو سموئیل بیا هم جلجال ته رانه غلو. نو خلقو د ساؤل په پرېښودو شروع وکړه، ﴿٩﴾ نو هغه ورته وویل، ”ما له سوزېدونکې نذرانې او د سلامتی نذرانې راوړئ.“ او هغه په خپله یوه سوزېدونکې نذرانه پېش کړه، ﴿١٠﴾ او چې څنګه یې نذرانه ختمه کړه، نو سموئیل راوړسېدو. ساؤل هغه سره ملاوېدو او سترې مشی له ورغلو، ﴿١١﴾ خو سموئیل وفرمایل، ”تا څه کړی دی؟“ ساؤل جواب ورکړو، ”خلق زما نه تلل، خو چې تا څنګه فرمایلې وو نو ته په مقرر وخت رانه غلې، د دې نه علاوه، فلسطیان په مکماس کښې د جنگ دپاره راغونډېږي. ﴿١٢﴾ نو زما خیال دا وو چې فلسطیان دلته په ما باندې په جلجال کښې حمله کوی، خو ما مالک خدای ته

سوال نه وو کړې او زه مجبور وم چې نذرانه پېش کړم. (۱۳) سموئیل ورته په جواب کښې وفرمائیل، ”داسې کول بې وقوفی وه. تا د مالک خدای خپل خدای پاک حکم نه دے منلے. که تا منلے وے نو هغه به ته او ستا اولاد بادشاهان جوړ کړی وئ چې همېشه دپاره په بنی اسرائیلو حکومت وکړی. (۱۴) خو اوس به ستا بادشاهی ختمه شی. ځکه چې تا د هغه نافرمانی کړې ده، مالک خدای یو داسې سرے لټولے دے چې د هغه خوښ وو او هغه یې د خپلو خلقو بادشاه مقرر کړے دے. (۱۵) سموئیل د جلال نه روان شو او په خپله مخه لاړو. پاتې خلق په ساؤل پسې لاړل چې د فوجیانو سره شامل شی، هغوی د جلال نه د بنیامین په علاقه کښې جبعی ته لاړل. ساؤل د خپل لښکر معائنه وکړه چې تقریباً شپږ سوه سړی پاتې وو. (۱۶) ساؤل، د هغه زوی یونتن او د دوی سرو د بنیامین په علاقه جبعه کښې خېمې ولگولې، د فلسطیانو خېمې په مکماس کښې وې. (۱۷) فلسطی فوجیان په درېو ډلو کښې د حملې دپاره د خپلو خېمو نه ووتل، یوه قبيله د سعال په علاقه کښې عفره ته لاړه، (۱۸) بله ډله بیت حورون طرف ته لاړه او هغه بله یوه د حد پولې ته لاړه چې د کوم ځای نه د صبوئیم وادی او بیابان ښکارېدو. (۱۹) (په بنی اسرائیلو کښې لوهار نه وو ځکه چې د فلسطیانو اراده دا وه چې عبرانیان توري او نېزې جوړې نه کړی. (۲۰) بنی اسرائیلیان به د خپلو یوو، گینتو، تېرونو او لورونو تېرولو دپاره فلسطیانو له تلل، (۲۱) د تېرونو او لورونو د تېره کولو او د غوږی د سامان مرمت کولو مزدوری یوه وړه سیکه وه او دوه سیکې د یوې او گینتې تېره کولو دپاره وې. (۲۲) نو د جنگ په هغه ورځ باندې د ساؤل او د هغه زوی یونتن نه بغېر د یو بنی اسرائیلی فوجی سره هم توره یا نېزه نه وه. (۲۳) فلسطیانو د فوجیانو یوه ډله ولېږله چې د مکماس د درې حفاظت وکړی.

د یونتن خطرناک کار

۱۴ (۱) یوه ورځ یونتن هغه زلمی ته وویل کوم چې د هغه وسله وړله، ”راځه چې

هغه طرف ته لاړ شو چرته چې د فلسطينانو قلعه ده. خو يونتن خپل پلار ساؤل خبر نه کړو، (۲) ساؤل په مجرون کښې د انار د ونې لاندې ناست وو، دا جبعي ته نژدې وه او تقريباً شپږ سوه سړي د هغه سره وو. (۳) د ساؤل په سپرو کښې اخياه امام هم وو کوم چې پېش بند گرځولو، اخياه د يکبود د ورور اخيطوب زوی وو، چې دې د فينحاس زوی او د عیلي نمسې وو، چې په سیلا کښې د مالک خدای امام وو. خو هیچا ته پته ونه لگېده چې يونتن تلې دې. (۴) د مکماس په دره کښې، چې د کومې نه يونتن تېرېدو چې فلسطينانو قلعي ته ورسېږي، هلته دوه لوڼې کمري وې، چې د درې په دواړو طرفونو باندې یو یو وو. د یو کمر نوم بوصیص وو او د بل سنه وو. (۵) یو د درې په شمال طرف باندې وو، چې مخ یې مکماس ته وو او بل په جنوبی طرف باندې وو چې مخ یې جبعي ته وو. (۶) يونتن هغه وسله وپوښلې زلمی ته وویل، ”راځه چې د هغه ناسته خلقو قلعي ته ورواړو. کېدې شی چې مالک خدای زمونږ مدد وکړي، مالک خدای د ډېرو یا د لږو خلقو په ذریعه هم خلاصون ورکولای شی او داسې یو څیز هم نشته چې هغه رایسار کړي.“ (۷) زلمی ورته وویل، ”ته چې څه هم کول غواړې، نو په هر کار کښې زه درسره یم.“ (۸) يونتن ورته وویل، ”ټیک ده. مونږ به هغه بل طرف ته واړو او پرېږده چې فلسطينان مونږ ووينی. (۹) که هغوی مونږ ته ووائی چې تر هغې پورې هلته ایسار شی چې مونږ درورسېږو، نو بیا چې مونږ چرته یو هلته به انتظار وکړو. (۱۰) خو که هغوی مونږ ته ووائی چې راشی، نو مونږ به ورشو، ځکه چې دا به د هغه فتحې نښه وی چې مالک خدای مونږ له په هغوی باندې راکړې ده.“ (۱۱) نو هغوی فلسطينان پرېښودل چې هغوی وگوري او فلسطينانو وویل، ”گوري، څه عبرانيان د هغه غارونو نه راروان دی چې په کومو کښې پټ وو.“ (۱۲) بیا هغوی يونتن او هغه زلمی ته د کېمپ نه چغې وهلې چې، ”بره راوڅېږئ، مونږ به تاسو ته چل وښايو.“ يونتن زلمی ته وویل، ”ما پسې راځه. مالک خدای بنی اسرائیلو له په دوی باندې فتح ورکړې ده.“ (۱۳) يونتن د خپلو لاسونو او پښو په ذریعه د درې نه وختلو او هغه زلمی ورپسې وو. يونتن په فلسطينانو حمله وکړه او هغوی یې ووژل او زلمی هم د هغوی څه کسان ووژل. (۱۴) په

اوله حمله کښې یونتن او هغه زلمی په یو جریب ځای کښې تقریباً شل سړی ووژل. (۱۵) نو په هغه ټوله علاقه کښې فلسطیان سخت ویرېدل، حمله کوونکی او په خېمو کښې فوجیان د یرې نه ورېږدېدل، زمکه وخوځېدله او هلته یوه لویه وارخطائی وه.

د فلسطیانو شکست

(۱۶) د جبجې د بنیامین په علاقه کښې د ساؤل د محافظانو سړو ولیدل چې فلسطیانو په پرېشانی کښې په هر طرف باندې منډې وهلې. (۱۷) نو ساؤل خپلو سړو ته وویل، ”فوجیان وشمېرئ او دا پته ولگوئ چې څوک نشته.“ نو هغوی شمېر وکړو او پته ورته ولگېده چې یونتن او هغه زلمی نه وو چې کوم زلمی به وسله وړله. (۱۸) ساؤل اخیاه امام ته وویل، ”پېش بند دلته راوړه.“ په دې ورځ اخیاه پېش بند د بنی اسرائیلو په وړاندې اغوسته وو. (۱۹) کله چې ساؤل امام ته خبرې کولې نو د فلسطیانو په قلعه کښې وارخطائی نوره هم زیاتېده، نو ساؤل هغه ته وویل، ”مالک خدای سره د مشورې دپاره وخت نشته.“ (۲۰) بیا هغه او د هغه سړی د فلسطیانو خلاف جنگ له روان شول، فلسطیان دومره په پرېشانی کښې وو چې د یو بل خلاف جنگېدل. (۲۱) څه عبرانیان کوم چې د فلسطیانو په لښکر کښې شامل شوی وو نو هغوی بیا راواپس شول او د ساؤل، یونتن او د بنی اسرائیلو سره شامل شول. (۲۲) هغه نور چې د افرائیم په غرونو کښې پټ وو، هغوی واورېدل چې فلسطیان وتښتېدل، نو هغوی هم د بنی اسرائیلو سره په جنگ کښې ملگری شول او په فلسطیانو پسې روان شول، (۲۳) د بیت آون نه اخوا پورې ورسره جنگېدل. مالک خدای په هغه ورځ بنی اسرائیلیان بچ کړل.

د جنگ نه پس واقعات

(۲۴) بنی اسرائیلیان په هغه ورځ د لوږې نه کمزوری شوی وو، ځکه چې ساؤل قسم سره دا حکم کړی وو، ”په هغه کس دې لعنت وی چې څوک نن د ماښام نه مخکښې څه

و خوری چې تر کومې ما د خپلو دشمنانو نه بدل نه وی اخستې. “ نو ټوله ورغ د لښکر یو کس هم څه ونه خوړل. (۲۵) ټول لښکر ځنگل ته دننه شو او په زمکه باندې په هر ځای کښې د شاتو گبینونه وو. (۲۶) کله چې هغوی ځنگل ته وردننه شول، هغوی ولیدل چې شات رابهېدل، خو هیچا هم ونه خوړل ځکه چې هغوی ټول د ساؤل د لعنت نه یرېدل. (۲۷) خو یونتن خبر نه وو چې د هغه پلار د خلقو نه قسم اخستې دے، نو هغه چې کومه امسا گرځوله هغه یې وروړله، د دې سر یې د شاتو په گبین کښې پوب کړو او لږ یې وخوړل. او هغه سمدستی تازه دم شو. (۲۸) خو یو سړی ووئیل، ”مونږ ټول د لوږې نه کمزوری یو، خو ستا پلار زمونږ نه قسم اخستې دے هغه وئیلی دی چې نن څوک هم څه و خوری نو په هغه دې لعنت وی. “ (۲۹) یونتن ورته په جواب کښې ووئیل، ”زما پلار زمونږ د خلقو سره څه بد کار کړې دے. گورئ، ما لږ شات وخوړل او څومره تازه دم شوم. (۳۰) نن به دا څومره ښه وه چې زمونږ خلقو هغه خوراک خوړلې وې چې دشمنانو نه یې د شکست په وخت واخستو. تاسو سوچ وکړئ چې هغوی به نور څومره فلسطیان وژلی وې. “ (۳۱) په هغه ورځ بنی اسرائیلو د مکماس نه تر ایالون پورې فلسطیان ووژل او لښکر ډېر سخت سترې وو، (۳۲) نو هغوی هغه څیزونو له تېز لاپل چې د دشمن نه یې اخستی وو، څاروی او د څاروو بچی یې راو نیول، هم په هغه ځای یې حلال کړل او هغه غوښه یې وخوړه چې وینه لا په کښې وه. (۳۳) ساؤل ته ووئیلې شول، ”گورئ، خلق د مالک خدای خلاف گناه کوی چې هغه غوښه خوری چې وینه لا په کښې ده. “ ساؤل چغه کړه، ”تاسو غدار یئ. دلته یو غټ کانې ما له راورغړوئ. “ (۳۴) بیا هغه یو بل حکم ورکړو، ”خلقو له ورشئ او ټولو ته ووايئ چې خپل څاروی او گډې دلته راوړی. هغوی به یې حلال کړی او دلته به یې و خوری، هغوی دې د مالک خدای خلاف داسې گناه نه کوی چې هغه غوښه و خوری چې وینه لا په کښې وی. “ نو په هغه شپه هغوی ټولو خپل څاروی راوستل او هلته یې حلال کړل. (۳۵) ساؤل مالک خدای ته یوه قربان گاه جوړه کړه، دا وړومبی قربان گاه وه چې هغه جوړه کړه. (۳۶) ساؤل خپلو سړو ته ووئیل، ”راځئ چې لاندې لاړ شو او په فلسطیانو باندې د شپې حمله وکړو، د

سحر پورې به يې لوټ کړو او يو کس به هم ژوندې پرې نه ږدو. هغوی ورته وويل،
 "څه چې تا ته ښه ښکاري نو هم هغسې وکړه." خو امام وويل، "راځئ چې اول د خدای
 پاک نه تپوس وکړو." (۳۷) نو ساؤل د خدای پاک نه تپوس وکړو، "په فلسطينو حمله
 وکړم څه؟ ته به مونږ له فتح راکړې؟" خو خدای پاک په هغه ورځ جواب ورنه کړو. (۳۸)
 بيا ساؤل د خلقو مشرانو ته وويل، "دلته راشئ او دا معلومه کړئ چې نن دا گناه څنگه
 شوې ده. (۳۹) زه په ژوندی مالک خدای قسم خورم، څوک چې بنی اسرائيلو له فتح
 ورکوی، چې گناه کار به ووژلې شي، که هغه زما زوی یونتن هم وی." خو هیچا هېڅ هم
 ونه وئیل. (۴۰) نو ساؤل هغوی ته وويل، "تاسو ټول هلته ودرېږئ، زه او یونتن به دلته
 ودرېږو." هغوی جواب ورکړو، "څه چې درته ښه ښکاري نو هم هغه وکړه." (۴۱) ساؤل
 مالک خدای د بنی اسرائيلو خدای پاک ته وويل، "مالکه خدایه، تا نن ما له جواب ولې
 رانه کړو؟ مالکه خدایه، اے د بنی اسرائيلو خدایه پاکه، د دې پاکو کانیو په ذریعه ما له
 جواب راکړه. که غلطی زما یا د یونتن وی نو د اورییم په ذریعه جواب راکړه، خو که دا
 ستا د خلقو بنی اسرائيلو غلطی وی نو د تمیم په ذریعه جواب راکړه." نو جواب یې
 یونتن او ساؤل وؤ او خلق خلاص شول. (۴۲) نو ساؤل خلقو ته وفرمائیل، "زما او زما
 د زوی یونتن دپاره پچه واچوئ." او پچه د یونتن په نوم راووتله. (۴۳) نو ساؤل د یونتن
 نه تپوس وکړو، "تا څه کړی دی؟" یونتن ورته وفرمائیل، "زما سره چې کومه امسا وه د
 هغې سره مې لږ شان شات خوړلی دی نو زه د دې په وجه د مرگ حقدار یم؟" (۴۴)
 ساؤل هغه ته وفرمائیل، "که ته ونه وژلې شوې نو خدای پاک دې ما ووژنی." (۴۵) خو
 خلقو ساؤل ته وويل، "یونتن به وژلې شي څه، چا چې د بنی اسرائيلو دپاره لویه فتح
 موندلې ده؟ نه، مونږ په ژوندی مالک خدای قسم خورو چې هغه به د هغه یو وېښته هم په
 زمکه باندې ونه غورزوی. هغه چې نن څه کړی دی هغه یې د خدای پاک په مدد سره
 کړی دی." نو خلقو یونتن د مرگ نه بچ کړو. (۴۶) د هغې نه پس، ساؤل په فلسطينو پسې
 نور لا نه ږو او هغوی خپلې علاقې ته لاړل.

د ساؤل بادشاهی او خاندان

٤٧ کله چې ساؤل د بنی اسرائیلو بادشاه شو، نو هغه د خپلو ټولو دشمنانو سره په هر ځای کېښي جنگ کولو یعنې د موآب خلقو، عمونیانو، ادومیانو، د ضویاه بادشاهانو او فلسطیانو سره. هغه چې چرته هم جنگ کولو نو هغه کامیابېدو. ٤٨ هغه په بهادری سره جنگ وکړو او عمالیقیانو له یې هم شکست ورکړو. هغه بنی اسرائیلیان د دشمن د ټولو حملو نه بچ کول. ٤٩ یونتن، اسوی او ملکی شوع د ساؤل زامن وو. د هغه د مشرې لور میرب او د کشرې میکل نوم وو. ٥٠ د هغه ښځه اخینوعم د اخیمعض لور وه، د هغه د لښکر مشر د هغه د تره نیر زوی ابنیر وو. ٥١ د ساؤل پلار قیس او د ابنیر پلار نیر د ابی ایل زامن وو. ٥٢ چې تر کومې پورې هغه ژوندې وو، نو هغه به د فلسطیانو خلاف ډېر سخت جنگونه کول. نو چې کله هم هغه ته یو سره ملاوېدو چې مضبوط یا تکره وو، نو هغه به هغه په خپل لښکر کېښي شاملولو.

د عمالیقیانو خلاف جنگ

١٥ ١ سموئیل ساؤل ته وفرمائیل، ”مالک خدای زه رالېږلې یم چې تا د هغه د خلقو بنی اسرائیلو بادشاه جوړ کړم. نو د مالک خدای کلام ته غوږ ونیس. ٢ دا هغه څه دی چې رب الافواج یې فرمائی، چې زه به عمالیقیانو له سزا ورکړم ځکه چې بنی اسرائیلیان چې کله د مصر نه راتلل نو هغوی ورته لاره نیولې وه. ٣ اوس لاړ شئ او په عمالیقیانو حمله وکړئ او د هغوی هر څه بېخی تباہ کړئ. یو څیز هم مه پرېږدئ، سړی، ښځې، ماشومان او هغه ماشومان چې تې روي ووژنئ، څاروی، گډې، اوبښان او څره هر څه ووژنئ.“ ٤ بیا ساؤل خپل لښکر راغونډ کړو او په طلائم کېښي یې وشمېرلو. دوه لاکه بنی اسرائیل فوجیان وو او لس زره د یهوداه قبیلې فوجیان وو. ٥ بیا هغه او د هغه سړی عمالیقی ښار ته لاړل او په یو وادی کېښي یې ورته لاره ونيوله. ٦ هغه

قينيانو له خبردارۍ ولېرلو چې، ”د عماليقيانو نه لار شئ نو چې داسې زه تاسو د هغوئ سره نه تباہ کوم، ځکه چې تاسو په هغه وخت کښې په ټولو بنی اسرائیلو باندې مهربانه شوئ کله چې هغوئ د مصر نه راوتل.“ نو قينيان د عماليقيانو نه لارل. (۷) ساؤل عماليقيانو له شکست ورکړو، د مصر نمرخاته طرف ته، د حويله نه تر شور پورې ورسره وجنگېدل، (۸) هغه د عماليقيانو بادشاه اجاج ژوندۍ ونيولو او ټول خلق يې ووژل. (۹) خو ساؤل او د هغه سپرو د اجاج ژوند بچ کړو او ښې گډې، څاروی او څورب سخی او گډوړی يې ونه وژل او داسې نور ښه څيزونه يې هم تباہ نه کړل، هغوئ صرف هغه څيزونه تباہ کړل چې کمزوری او بې کاره وو.

ساؤل بادشاه نامنظوره کېدل

(۱۰) بيا د مالک خدائ پېغام سموئيل ته راغلو، (۱۱) ”زه پښېمانه یم چې ما ساؤل بادشاه جوړ کړو، هغه زما نه اوږدلی دی او زما حکمونه يې نه دی منلي.“ سموئيل خفه وو او ټوله شپه يې مالک خدائ ته سوال زاری کوله. (۱۲) په ورپسې سحر وختي هغه د ساؤل لټولو له لارو. هغه خبر شو چې ساؤل د کرمل ښار ته تلې وو، چرته چې هغه د ځان دپاره یادگاری ستنه جوړه کړه او بيا جلجال ته لاړو. (۱۳) سموئيل ساؤل له لارو، ساؤل ورته په خبر راغلې ووئيل او ورته يې ووئيل، ”سموئيله، مالک خدائ دې تا له برکت درکړی. ما د مالک خدائ حکم منلې دی.“ (۱۴) سموئيل ترې نه تپوس وکړو، ”نو زه ولې د څاروو او گډو رمباری اورم؟“ (۱۵) ساؤل جواب ورکړو، ”زما سپرو دا د عماليقيانو نه اخستی دی. هغوئ ښې گډې او څاروی ساتلی دی چې مالک خدائ ستاسو خدائ پاک ته يې د نذرانې په توگه پېش کړی. او باقی ټول مو بېخي تباہ کړی دی.“ (۱۶) سموئيل حکم وکړو، ”غلی شئ او غوړ ونیسئ نو زه به تاسو ته ووايم چې تېره شپه ما ته مالک خدائ څه فرمائيلى دی.“ ساؤل ورته ووئيل، ”ما ته ووايه.“ (۱۷) سموئيل جواب ورکړو، ”اگر چې تا په خپله هم يو ځل خپل ځان وپوکې گڼلو، خو

اوس ته د بنی اسرائیلو د قبیلو مشر یې. مالک خدای ته د بنی اسرائیلو د بادشاه په توګه مقرر کړې یې، (۱۸) او هغه ته د دې حکم سره دې مقصد دپاره لېږلې وې چې د عمالیقانو ګناه ګار خلق تباہ کړې. هغه تا ته وویل چې تر هغې پورې ورسره جنگ وکړه چې ټول ووژنې. (۱۹) نو بیا تا د هغه فرمانبرداری ولې ونه وکړه؟ تا په مال غنیمت نیولو کښې تېزې ولې وکړه؟ او د مالک خدای په نظر کښې داسې بد عمل دې ولې وکړو؟“ (۲۰) ساؤل جواب ورکړو، ”خو ما د مالک خدای فرمانبرداری کړې ده. زه لایم لکه څنګه چې هغه راته فرمایلې و، اجاج بادشاه مې واپس راوستلو او ټول عمالیقان مې ووژل. (۲۱) خو زما سړو چې کومې ښې ګډې او څاروی نیولې و او هغه یې ونه وژل، په خای د دې یې هغه دلته جلجال ته راوستل چې مالک خدای ستاسو خدای پاک ته یې د نذرانې په توګه پېش کړی.“ (۲۲) سموئیل ورته وفرمایل، ”مالک خدای په سوزېدونکو نذرانو او قربانو باندې زیات خوشحالیږی او یا که د هغه په خبره منلو باندې خوشحالیږی؟ بې شکې، تابعداری د قربانۍ نه بهتره ده او د هغه په خبره عمل کول د ګډانو د وازګې د نذرانې نه بهتر دی. (۲۳) د هغه خلاف سرکشی د تور جادو په شان خراب کار دی او غرور د بُت پرستۍ هومره ګناه لری. تا د هغه حکم نامنظوره کړو نو ځکه هغه ته د بادشاه په توګه نامنظوره کړې یې.“ (۲۴) ساؤل جواب ورکړو، ”آو، ما ګناه کړې ده. ما د مالک خدای د حکم او ستا د لارښودنو نافرمانی کړې ده. زه د خپلو سړو نه یرېدم او چې هغوی څه غوښتل نو ما یې خبره منله. (۲۵) خو اوس زه تا ته سوال کوم چې زما ګناه وبخښه او واپس زما سره لاړ شه، نو چې داسې زه د مالک خدای عبادت وکړم.“ (۲۶) سموئیل جواب ورکړو، ”زه به تا سره واپس نه ځم. تا د مالک خدای حکم نامنظوره کړې ده او ته هغه په بنی اسرائیلو د بادشاه په توګه نامنظوره کړې یې.“ (۲۷) نو سموئیل د تلو دپاره راوګرځېدو، خو ساؤل هغه د چوغې نه ونيولو او چوغه وشلېده. (۲۸) سموئیل هغه ته وفرمایل، ”مالک خدای نن ستا نه د بنی اسرائیلو بادشاهی لرې کړې ده او هغه چا له یې ورکړې ده چې هغه ستا نه ښه دی.“ (۲۹) د بنی اسرائیلو خدای تعالیٰ نه دروغ وائی او نه خپله فېصله بدلوی. هغه د انسان په شان

نہ دے، هغه خپله فېصله نه بدلوی. (۳۰) ساؤل جواب ورکړو، ”ما گناه کړې ده. خو کم از کم زما د خپلو خلقو د مشرانو او بنی اسرائیلو په مخکښې زما عزت وکړه. ما سره واپس لاړ شه نو چې زه د مالک خدای ستاسو د خدای پاک عبادت وکړم.“ (۳۱) نو سموئیل د هغه سره واپس لاړ او ساؤل د مالک خدای عبادت وکړو. (۳۲) سموئیل حکم وکړو، ”د عماليقیانو بادشاه اجاج ما له دلته راوړی.“ اجاج هغه له ښه زړور راغلو، خیال یې دا وو چې بچ به شی. (۳۳) سموئیل ورته وفرمائیل، ”څنگه چې ستا توري پېرې میندې بې اولاده کړی دی، نو اوس به ستا مور هم بې اولاده شی.“ او هغه اجاج په جلال کښې د مالک خدای قربانگاه په مخکښې ټوټې ټوټې کړو. (۳۴) بیا سموئیل راما ته لاړ او ساؤل بادشاه په جبهه کښې خپل کور ته لاړو. (۳۵) چې ترڅو پورې سموئیل ژوندی وو، نو هغه بیا هیڅکله ساؤل ونه لیدو، خو سموئیل ورباندې غمژن وو. مالک خدای په دې پښېمانه وو چې ساؤل یې په بنی اسرائیلو باندې بادشاه جوړ کړی وو.

حضرت داؤد د بادشاه په توگه مقرر کېدل

۱۶ (۱) بیا مالک خدای سموئیل ته وفرمائیل، ”ته به تر کومې پورې په ساؤل پسې خفگان کوې؟ هغه ما په بنی اسرائیلو باندې د بادشاهۍ دپاره نامنظوره کړی دی. نو د زیتونو لږ تېل واخله او بیتلحم ته لاړ شه هغه سړی له چې نوم یې یسی دی، ځکه چې ما د هغه د زامنو نه یو کس خوښ کړی دی چې بادشاه شی.“ (۲) سموئیل ترې نه تپوس وکړو، ”دا زه څنگه وکړم؟ که ساؤل د دې نه خبر شی نو هغه به ما ووژنی.“ مالک خدای ورته وفرمائیل، ”ته د ځان سره یوه سخی بوخه او هلته ووايه چې ته هلته ځکه یې چې مالک خدای ته یوه قربانی پېش کړې. (۳) یسی قربانی له راوغواړه او زه به تا ته ووايم چې څه به کوې. زه چې کوم سړی درته ښایم نو د ښې په طور به ته د هغه سر په تېلو غوړ کړې چې بادشاه جوړ شی.“ (۴) سموئیل هم هغه شان وکړل چې څه ورته مالک خدای فرمایلې وو او بیتلحم ته لاړو، هلته د ښار مشران په یره یره

کښې د هغه سره ملاوېدو دپاره راغلل او تپوس يې ترې نه وکړو، ”د امن په نيت راغلي يې که نه؟“ (۵) هغه ورته وفرمائيل، ”آو، د امن په نيت راغلم، زه راغلم چې مالک خدای ته يوه قرباني پېش کړم. ځان پاک کړئ او ما سره لاړ شئ.“ هغه یسی او د هغه زامنو ته هم وفرمائيل چې ځان پاک کړئ او هغوی يې قرباني له راوغوښتل. (۶) کله چې هغوی ورسېدل، سموئیل د یسی زوی ایلیاب ولیدو او خپل ځان سره يې وویل، ”دا سره کوم چې دلته د مالک خدای په حضور کښې ولاړ دی دا بې شکه هم هغه دی چې کوم مالک خدای خوښ کړی دی.“ (۷) خو مالک خدای هغه ته وفرمائيل، ”هغه ما نامنظوره کړی دی نو ته دې ته مه گوره چې هغه څومره لوړ دی او مه يې ظاهر ته گوره. ځکه چې مالک خدای د انسان په شان چا ته نه گوري. انسان ظاهر ته گوري او مالک خدای زړه ته گوري.“ (۸) یسی خپل زوی ابینداب راوغوښتو او سموئیل له يې راوستلو. خو سموئیل ورته وفرمائيل، ”نه، مالک خدای دا هم نه دی خوښ کړی.“ (۹) یسی بیا سمعه راوستلو. نو سموئیل وفرمائيل، ”مالک خدای دی هم نه دی خوښ کړی.“ (۱۰) داسې یسی اووه زامن سموئیل له راوستل. او سموئیل هغه ته وفرمائيل، ”نه، مالک خدای دا يو هم نه دی خوښ کړی.“ (۱۱) هغه ترې نه بیا تپوس وکړو، ”ستا نور زامن شته څه؟“ یسی ورته وویل، ”د ټولو نه کشر پاتې دی، خو هغه بهر د گډو خیال ساتی.“ سموئیل ورته وفرمائيل، ”هغه راوغواړه چې دلته راشی. مونږ به تر هغې قرباني نه پېش کوو چې هغه راغلي نه وی.“ (۱۲) نو یسی هغه راوغوښتو. هغه يو ښائسته او سور سپين زلمی وو او ښائسته سترگې يې لرلې. مالک خدای سموئیل ته وفرمائيل، ”هم دغه يو دی، سر يې په تېلو غوړ کړه.“ (۱۳) سموئیل د زیتونو هغه تېل واخستل چې د گډ په ښکر کښې ؤو او د داؤد سر يې د هغه د ورونو په مخکښې غوړ کړو. د مالک خدای روح ناڅاپه د طاقت سره په داؤد نازل شو او د هغې ورځې نه د هغه سره شو. بیا سموئیل واپس راما ته لاړو.

حضرت داؤد د ساؤل په دربار کښې

۱۴ د مالک خدای روح د ساؤل نه لارو او د مالک خدای رالېږلې شوی پېری هغه ونيولو. ۱۵ د هغه نوکرانو هغه ته وویل، ”مونږ ته پته ده چې تۀ د مالک خدای رالېږلې شوی پېری نیولې یې. ۱۶ نو صاحب، مونږ له حکم راکړه چې مونږ داسې سرې ولټوو چې هغه رباب غږولې شی. بیا چې کله هغه پېری په تا راشی، نو هغه سرې به بینجو وغږوی او تۀ به ټیک شي.“ ۱۷ ساؤل هغوی له حکم ورکړو، ”ما له یو داسې سرې ولټوئ چې هغه بینجو ښۀ غږولې شی او ما له یې راولی.“ ۱۸ یو نوکر یې وویل، ”بیت لحم د ښار، د یسی یو زوی دې هغه په موسیقي کښې ښۀ ماهر دې. هغه تکره او ښائسته سرې دې، هغه یو ښۀ فوجی او تقریر کوونکې دې. مالک خدای د هغه مل دې.“ ۱۹ نو ساؤل یسی ته پېغام وړونکی ولېږل چې ورته ووايي، ”ما له ستا زوی داؤد راولېږه، کوم چې د گډو خیال ساتی.“ ۲۰ یسی، ساؤل ته د چپلی د یو بچی سره خپل زوی داؤد ولېږلو، چې ورسره په روتی بار کړې خر او یوه د میو ډکه مشکیزه هم وه. ۲۱ داؤد ساؤل له راغلو او د هغه خدمت یې شروع کړو. د ساؤل هغه ډېر خوښ شو او هغه یې خپل د وسلې وړونکې سرې جوړ کړو. ۲۲ بیا ساؤل یسی ته یو پېغام ولېږلو، ”داؤد زما ډېر خوښ دې. هغه پرېږده چې زما خدمت کوي.“ ۲۳ د هغې وخت نه واخله چې کله به هم د خدای پاک رالېږلې شوې پیرې په ساؤل راتلو، نو داؤد به د هغه رباب واخستو او ووبه یې غږولو او ساؤل به لږ شان ښۀ شو او ورو ورو به نور هم ښۀ کېدو او پیرې به د هغه نه لارو.

د حضرت داؤد جولیت وژل

۱۷ فلسطیان د یهوداه په ښار شوکه کښې د جنگ دپاره راغونډ شول، هغوی د شوکه او عزيقه په مینځ کښې په یو ځای کښې کېمپ ولگولو چې نوم یې افس دميم وو.

٢) ساؤل او د بنی اسرائیلو لښکر د ايله وادی سره راغونډ شو او د فلسطیانو خلاف یې صفونه جوړ کړل. ٣) فلسطیان په یو غر باندې ودرېدل او بنی اسرائیلیان په بل غر باندې ورته مخامخ ودرېدل، چې د دوی په مینځ کښې وادی وه. ٤) بیا د فلسطیانو د خپمو نه یو تکړه سړی راووتلو، هغه سړی د جات وو او نوم یې جولیت وو. هغه د درېو گزو نه لوړ وو. ٥) د هغه په سر د زېړو جنگی ټوپک وه او د زېړو فوجی زغره یې اغوستې وه چې درې کم شپېته کبلو وه. ٦) د هغه پټونونه هم د زېړو په زغره باندې پټ وو او د زېړو نېزه د هغه په اوږه باندې خوړنده وه. ٧) د هغه نېزه د کوټې د تیر هومره لویه وه. او د دې د اوسپنې سر تقریباً اووه کلو وو. د هغه ډال به هغه فوجی وړلو چې د هغه نه مخکښې به روان وو. ٨) جولیت ودرېدو او د بنی اسرائیلو لښکر ته یې چغه وکړه چې، ”تاسو هلته څه کوئ، د جنگ دپاره مو صفونه ولې جوړ کړی دی؟ زه فلسطی نه یم او تاسو د ساؤل نوکران نه یی؟ یو سړی خوښ کړی چې دلته راشی او زما سره جنگ وکړی. ٩) که هغه زما سره جنگ کولې شی او ما ووژنی، نو مونږ به ستاسو غلامان یو، خو که زه یې وگټم او هغه ووژنم، نو تاسو به زمونږ غلامان یی. ١٠) زه وایم چې نن د بنی اسرائیلو په لښکر کښې داسې څوک شته چې زما سره جنگ وکړی ما له داسې سړی راکړی چې مونږ دواړه جنگ وکړو.“ ١١) کله چې ساؤل او د هغه سړو دا واورېدل، نو هغوی زړونه بائیلل او سخت ویرېدل.

د حضرت داؤد ساؤل سره ملاوېدل

١٢) نو داؤد د یسی زوی وو، چې هغه په یهوداه کښې د بیتلحم افراتې وو. د یسی اته زامن وو او په هغه وخت کښې چې ساؤل بادشاه وو، هغه یو بوډا سړی وو. ١٣) د هغه درې مشران زامن د ساؤل سره جنگ له تلی وو. د ټولو مشر الیاب وو، ورپسې ابینداب وو او درېم سمعه وو. ١٤) داؤد یې د ټولو کشر زوی وو، خو هغه درې مشران وروڼه یې د ساؤل سره کېمپ کښې پاتې کېدل، ١٥) داؤد به وخت په وخت بیتلحم ته تلو راتلو،

چې د خپل پلار د گډو خيال وساتي. (۱۶) جوليت څلوېښت ورځې هر سحر او ماښام
 بنی اسرائیلو ته وئیل چې ما سره جنگ وکړئ. (۱۷) یوه ورځ یسی داؤد ته وئیل، ”دا
 لس کلو وریتې دانې او لس روټې واخله او زر زر یې کېمپ ته خپلو وروڼو له یوسه. (۱۸)
 او دا لس پنیږ مشر آفسر له یوسه. دا معلوم کړه چې ستا وروڼه څنگه دی او چې داسې
 څه نښه راوړې چې د هغې نه دا ښکاره شی چې تا هغوی ولیدل او هغوی ښه دی. (۱۹)
 ساؤل بادشاه، ستا وروڼه او نور ټول بنی اسرائیلیان د ايله په وادی کېنې دی او د
 فلسطیانو سره جنگ کوی.“ (۲۰) داؤد په ورپسې سحر وختی پاڅېدو، بل څوک یې د گډو
 زمه وار پرېښودو، خوراک یې واخستلو او چې څنگه ورته یسی وئیلی ؤو نو هم هغسې
 لاړو. هغه هم په هغه وخت کېمپ ته ورسېدو چې بنی اسرائیلیان د جنگ دپاره صفونو
 جوړولو له روان ؤو او د جنگ چغې یې وهلې. (۲۱) فلسطی او بنی اسرائیلی لښکرو یو بل
 ته مخامخ د جنگ دپاره صفونه جوړ کړل. (۲۲) داؤد خوراک د سامان وړونکی زمه وار
 کس سره پرېښودو، د جنگ مېدان ته یې منډه کړه، خپلو وروڼو له ورغلو او سلام یې
 ورباندې واچولو. (۲۳) کله چې هغه د هغوی سره خبرې کولې، نو هغه فلسطی پهلوان
 جولیت چې د جات وو، د فلسطی لښکر نه راووتلو او د مخکېنې په شان یې خپله جنگی
 چغه یې ووهله او دا چغه داؤد واورېدله. (۲۴) کله چې بنی اسرائیلو جولیت ولیدو، نو
 هغوی د یرې نه منډه کړه. (۲۵) هغوی یو بل ته وئیل، ”هغه ته گورئ. هغه ته غوږ ونیسئ
 چې هغه وائی چې زما سره جنگ وکړئ. ساؤل بادشاه دا وعده کړې ده چې څوک دے
 ووژنی نو هغه له به یو لوی انعام ورکړی، بادشاه به هغه کس له خپله لور هم ورکوی او
 د هغه خاندان به د محسُول ورکولو نه آزاده وی.“ (۲۶) داؤد د هغه سپړو نه تپوس وکړو
 چې کوم د هغه سره نزدې ؤو، ”هغه سپړی ته به څه ملاو شی چې څوک دا فلسطی
 ووژنی او بنی اسرائیلیان د دې بې عزتۍ نه خلاص کړی؟ ځکه چې دا ناسنته فلسطی
 څوک دے چې د ژوندی خدای پاک لښکر ته وائی چې زما سره جنگ وکړئ؟“ (۲۷) نو
 هغوی ورته وئیل چې څوک جولیت ووژنی نو د هغه دپاره به دا انعام وی. (۲۸) د داؤد
 مشر ورور ایاب د داؤد خبرې واورېدلې چې د سپړو سره یې کولې. هغه داؤد ته سخت

غصه شو او ورته يې وويل، ”ته دلته څه كوي؟ ستا د گډو خيال څوك ساتي چې كومې په بيابان كښې دي؟ ما ته پته ده چې ته څومره مغروره يې او ستا په زړه كښې څومره فساد دى. ته صرف د جنگ ليدو له راغلي يې.“ (۲۹) داؤد تپوس وكړو، ”نو اوس ما څه غلطې وكړه؟ زه يو تپوس هم نه شم كولې څه؟“ (۳۰) هغه د هغه نه يو بل سړى ته راوگرځېدو او هم دغه تپوس يې ترې نه وكړو او چې هر ځل يې كولو، نو هم دغه جواب ورته ملاوېدو. (۳۱) كله چې هغه خبرې واورېدلې شوې چې كومې داؤد كړې وې، نو هغه سړو دا خبرې د ساؤل په مخكښې هم وكړې، نو داؤد يې راوغوښتلو. (۳۲) داؤد ساؤل ته وفرمائيل، ”هيڅ څوك هم دې د هغه فلسټي په وجه زړه نه غورزوي، ستا خدمت كوونكې به لاړ شي او د دې فلسټي سره به جنگ وكړي.“ (۳۳) ساؤل داؤد ته وويل، ”ته به د هغه سره څنگه وجنگېږي؟ ځكه چې ته هلك يې او هغه د ټول عمر فوجي دى.“ (۳۴) خو داؤد ساؤل ته وفرمائيل، ”ستا خدمت كوونكې د خپل پلار د گډو خيال ساتي. كله هم چې يو زمرې يا مېلو د رمې نه يو گډوړې وتښتوي، (۳۵) نو زه ورپسې ځم، حمله پرې كوم او د هغه د خولې نه يې بچ كوم او كه هغه ځناور په ما باندې حمله كوي نو د ژامنې نه يې ونيسم، وې وهم او وې وژنم.“ (۳۶) ستا خدمت كوونكى ازمري او مېلوگان دواړه وژلي دي او زه به د دې ناسنټه فلسټي سره هم دغه شان وكړم، كوم چې د ژوندې خدائ پاك د لښكر مخالفت كړي دى.“ (۳۷) مالِك خدائ زه د ازمري د پنډې نه او د مېلو د پنډې نه بچ كړي يم، او هغه به مې د دې فلسټي د لاس نه هم بچ كړي.“ نو ساؤل داؤد ته وويل، ”ځه، مالِك خدائ دې مل شه.“ (۳۸) بيا ساؤل داؤد له خپل جنگي لباس وركړو، د زېږو جنگي ټوپي، كومه يې چې د داؤد په سر كېښوده او يوه زغره يې هم وركړه. (۳۹) داؤد د ساؤل توره په خپلې زغرې پورې وتړله او د روانېدو كوشش يې وكړو، خو هغه نه شو تلې، ځكه چې هغه دا څيزونه نه اغوستل. هغه ساؤل ته وفرمائيل، ”د دې څيزونو سره زه جنگ نه شم كولې. زه د دې سره عادت نه يم.“ نو هغه يې لرې كړل. (۴۰) هغه په لاس كښې خپله امسا واخستله او بيا د ولې پينځه هوار كانې يې خوښ كړل او په خپله بوجي كښې يې واچول. لينده يې په لاس كښې وه او هغه فلسټي له

د حضرت داؤد جولیت له شکست ورکول

(۴۱) هغه فلسټی د داؤد طرف ته روان شو، د هغه پال وړونکې د هغه نه مخکېني روان وو. هغه نور هم ورنزدې کېدو، (۴۲) او کله چې هغه داؤد له بڼه ورنزدې شو، نو هغه پورې ورله خندا ورغله ځکه چې هغه سور سپین او ښائسته هلک وو. (۴۳) هغه داؤد ته وویل، ”زه سپی یم څه، چې ته په ما پسې د امسا سره راغلې؟“ او هغه داؤد باندې د خپلو معبودانو لعنت وئیلو. (۴۴) هغه داؤد ته وویل، ”راشه. چې زه ستا غوښه مارغانو او ځنگلي ځناورو له ورکړم چې وې خوری.“ (۴۵) داؤد جواب ورکړو، ”ته ما له د توري، نېزې او وړې نېزې سره راروان یې، خو زه ستا خلاف د رب الافواج د نوم سره درځم، چې د بنی اسرائیلو د لښکر خدای پاک دے، چې تا د هغه مخالفت کړې دے. (۴۶) دا هغه ورځ ده چې مالک خدای به دې ما له په لاس کېنې راکړی، زه به تا له شکست درکړم او سر به درنه وغورزوم. او زه به د فلسټی فوجیانو لاشونه مارغانو او ځناورو ته واچوم چې وې خوری. نو چې ټولې دنیا ته پته ولگی چې د بنی اسرائیلو خدای پاک شته، (۴۷) او دلته به هر چا ته پته ولگی چې مالک خدای ته د خپلو خلقو بچ کولو دپاره د تورو او وړو نېزو ضرورت نشته. ځکه چې دا د مالک خدای جنگ دے او هغه به تاسو ټول مونږ ته حواله کړی.“ (۴۸) جولیت د داؤد طرف ته یو ځل بیا روان شو او داؤد زر زر د فلسټیانو د جنگ صفونو ته ورمڼه کړه چې د هغه سره ملاو شی. (۴۹) هغه خپلې بوجی ته لاس وردننه کړو او یو کانې یې ترې نه راوویستو، په لینده یې جولیت په سر باندې وویشتو. کانې د هغه په تندې کېنې وردننه شو او هغه پرمخې په زمکه راپرېوتو. (۵۰) نو داسې داؤد بغېر د توري نه، د یوې لیندې او یو کانې سره جولیت له شکست ورکړو او وې وژلو. (۵۱) داؤد هغه له ورمڼه کړه، دپاسه پرې ودرېدو، د جولیت توره یې د کاش نه راوویسته، سر یې ترې نه پرې کړو او هغه یې مړ کړو. کله چې فلسټیانو ولیدل چې د هغوی پهلوان مړ شو، نو هغوی منډه کړه. (۵۲) د اسرائیل او

يهوداه سړو چغې وهلې او په هغوى پسې يې منډې وهلې، د جات او عقرون د دروازو پورې ورپسې وو. فلسټى زخميان تر جات او عقرون پورې په هغه لاره غورزېدل چې كومه شعريم ته خى. (۵۳) كله چې بنى اسرائيل په فلسټيانو پسې نور نه تلل او ترې نه راواپس شول، نو د هغوى خېمې يې لوټ كړې. (۵۴) داؤد د جوليت سر واخستو او يروشلم ته يې يوړو، خو هغه د جوليت وسله په خپله خېمه كېنې كېښوده.

د داؤد ساؤل ته پېش كېدل

(۵۵) كله چې ساؤل وليدل چې داؤد د جوليت سره جنگ له روان دى، نو هغه د ابنير نه تپوس وكړو، چې كوم يې د خپل لښكر مشر وو، ”ابنيره، دا د چا زوى دى؟“ ابنير ورته وويل، ”بادشاه سلامت، ما ته هيڅ پته نشته.“ (۵۶) نو ساؤل حكم وركړو، ”لاړ شه او معلوم يې كړه.“ (۵۷) كله چې داؤد د جوليت وژلو نه پس خېمو ته راواپس شو، نو ابنير هغه ساؤل له بوتلو. داؤد د جوليت سر په لاس كېنې روان كړى وو. (۵۸) ساؤل ترې نه تپوس وكړو، ”زلميه، ته د چا زوى يې؟“ داؤد ورته وفرمائيل، ”زه د بيت لحم نه ستا د خدمت كوونكى يسى زوى يم.“

د حضرت داؤد او يونتن دوستي

۱۸ (۱) كله چې داؤد خبرې ختمې كړې نو هغه د بادشاه زوى يونتن سره ملاو شو. هغه د داؤد خوږ دوست جوړ شو او د هغه سره يې د خپل ځان په شان مينه كوله. (۲) ساؤل هم د هغه ورځې نه داؤد ځان سره وساتلو او هغه يې د پلار كور ته نه پرېښودو. (۳) يونتن داؤد له د دوستۍ پوخ لاس وركړو ځكه چې د هغه سره يې د خپل ځان په شان مينه لرله. (۴) هغه چې كومه چوغه اغوستله هغه يې وويستله او داؤد له يې وركړه، خپله زغره، توره، لينده او خپله پټۍ يې هم وركړه. (۵) ساؤل به چې داؤد په هر كار پسې هم ولېږلو، نو هغه به يې په ښه طريقه سر ته رسولو. نو ساؤل هغه په خپل

لښکر کښې آفسر جوړ کړو. په دې باندې د ساؤل ټول آفسران او سړي خوشحاله شول.

د ساؤل حضرت داؤد سره کینه پیدا کېدل

٦٠ کله چې داؤد د جولیت د وژلو نه پس واپس راتلو او فوجیان کورونو ته واپس راروان وو، نو د بنی اسرائیلو هر ښار نه د ساؤل بادشاه سره ملاوېدو دپاره ښځې بهر راووتلې. هغوی د خوشحالی سندرې وئیلې، گډېدې او بینجو او تمبل پې غږول. ٦١ په سندرو کښې ښځو وئیل، ”ساؤل زرگونه وژلی دی، خو داؤد یو په لس د هغې نه زیات وژلی دی.“ ٦٢ ساؤل په دې خفه شو او سخت غصه شو. هغه ووئیل، ”هغوی د داؤد دپاره د لسو زرگونو دعوی کړې ده، خو زما دپاره صرف د زرگونو دعوی، هغوی به بیا داؤد بادشاه کړی.“ ٦٣ نو د هغه ورځې نه هغه داؤد ته د شک په نظر کتل شروع کړل. ٦٤ په ورپسې ورځ د خدای پاک د طرف نه یو پېری ساؤل ناڅاپه ونيولو، نو هغه په خپل کور کښې د لیونی په شان چغې وهلې. داؤد بینجو غږوله لکه چې هغه به هره ورځ غږوله او ساؤل نېزه په لاس کښې نیولې وه. ٦٥ ساؤل د ځان سره ووئیل، ”زه به هغه د دېوال سره ونښلوم او هغه دوه ځلې نېزه ورگزار کړه، خو داؤد هر ځل ځان بچ کولو.“ ٦٦ ساؤل د داؤد نه یرېدو ځکه چې هغه مالک خدای پرېښی وو او د داؤد مل وو. ٦٧ نو ساؤل هغه د ځان نه لرې کړو او د زرو سړو مشر پې جوړ کړو. داؤد په جنگ کښې د سړو مشرۍ کوله ٦٨ او هغه په هر کار کښې کامیابېدو، ځکه چې مالک خدای د هغه مل وو. ٦٩ ساؤل د داؤد کامیابی ولیده او نور هم ترې ویرېدو. ٧٠ خو په اسرائیل او یهوداه کښې هر یو کس د داؤد سره مینه کوله ځکه چې هغه یو ښه مشر وو.

د حضرت داؤد د ساؤل لور واده کول

٧١ بیا ساؤل داؤد ته ووئیل، ”دا زما مشره لور میرب ده. دا به زه تا ته په دې شرط واده کړم چې ته به د یو تکړه او وفادار فوجی په شان زما خدمت کوې او د مالک

خُدائ جنگونه به کوي. د ساؤل خيال دا وو چې داؤد به پخپله لاس نه وژني بلکې په فلسطينانو باندې به يې ووژني. (١٨) داؤد ورته وفرمائيل، ”زه څوک يم او زما د خاندان څه حيثيت دے چې زه د بادشاه زوم جوړ شم؟“ (١٩) خو چې کله هغه وخت راغلو چې ميرب داؤد له ورکړې، نو هغه يې يو بل محولاتی سړی له ورکړه چې نوم يې عدري اېل وو. (٢٠) خو د ساؤل لور ميکل په داؤد مئينه شوه او کله چې ساؤل ترې نه خبر شو نو هغه خوشحاله شو. (٢١) هغه د ځان سره ووئيل، ”زه به ميکل داؤد له ورکړم، زه هغه له دا د دې دپاره ورکوم چې د هغه دپاره يو دام جوړ شي او فلسطين يې ووژني.“ نو ساؤل په دوېم ځل داؤد ته ووئيل، ”ته به زما زوم شي.“ (٢٢) هغه خپلو آفسرانو ته حکم وکړو چې د داؤد سره په پرده کښې خبرې وکړي او ورته ووايي، ”بادشاه ستا نه خوشحاله دے او د هغه ټول آفسران تا خوشوي، دا ستا دپاره يو ښه وخت دے چې د هغه لور واده کړې.“ (٢٣) نو هغوی داؤد ته ووئيل او هغه جواب ورکړو، ”د بادشاه زوم جوړېدل دا يوه لويه د عزت خبره ده، دا زما په شان غريب او کمزوری کس دپاره ډېره لويه خبره ده.“ (٢٤) چې داؤد څه فرمايلى و او آفسرانو هغه ساؤل ته ووئيل، (٢٥) او ساؤل هغوی له حکم ورکړو چې داؤد ته ووايي، ”بادشاه ستا نه د ناوې دا قيمت غواړي چې ته صرف د سلو وژلو شوو فلسطينانو سړو د سنتېدو څرمن راوړې، دا به د هغه د دشمنانو نه بدل اخستل وي.“ (نو دا د ساؤل منصوبه وه چې فلسطين داؤد ووژني.) (٢٦) د ساؤل آفسرانو داؤد ته هغه څه ووئيل چې څه ساؤل فرمايلى و او داؤد په دې خوشحاله وو چې د بادشاه زوم به جوړ شي. د واده د ورځې مقررېدو نه مخکښې، (٢٧) داؤد او د هغه سړی لاپل او دوه سوه فلسطينان يې ووژل. هغه د هغوی د سنتېدو څرمن راوړه او ټول په شمېر کښې پوره و، د دې دپاره چې زوم يې جوړ شي. نو ساؤل خپله لور داؤد له ورکړه چې واده يې کړی. (٢٨) ساؤل ته صفا پته ولگېده چې مالک خدائ د داؤد مل دے او دا چې د هغه لور ميکل هم ورسره مينه کوي. (٢٩) نو هغه د داؤد نه نور هم وېرېدو او چې ترڅو پورې ژوند دے وو نو هغه يې دشمن وو. (٣٠) د فلسطينانو لښکرې به راتلې او جنگ به يې کولو او داؤد به د ساؤل د نورو آفسرانو نه په جنگ کښې زيات

د ساؤل د داؤد د قتلولو کوشش کول

۱۹

۱

بيا ساؤل خپل زوی یونتن او خپلو ټولو درباریانو ته ووئیل چې ما د داؤد د قتلولو منصوبه جوړه کړې ده خو یونتن د داؤد نه ډېر خوشحاله وو، ۲ نو یونتن داؤد ته ووئیل، ”زما پلار تا قتل کول غواړی. نو مهربانی وکړه چې سبا سحر د ځان حفاظت وکړه، په یو محفوظ ځای کېنې پټ شه او هلته ایسار شه. ۳ چې په کوم پټی کېنې ته پټ یې نو زه به هلته لاړ شم او د خپل پلار سره به ودرېږم او زه به د هغه سره ستا په حقله خبره وکړم. که ما ته د څه پته ولگی نو زه به تا خبر کړم.“ ۴ یونتن ساؤل ته د داؤد صفت وکړو او ورته یې ووئیل، ”بادشاه سلامت دې د خپل خدمت کوونکی داؤد خلاف غلط کار نه کوی. هغه تا ته هیڅ نقصان نه دے رسولے. هغه چې ستا څه مدد هم کولے شو نو هغه هغه تل کړے دے. ۵ کله چې هغه جولیت وژلو نو هغه خپل ژوند په خطر کېنې واچولو او مالک خدای د بنی اسرائیلو دپاره یوه لویه فتح وموندله. کله چې تا هغه فتح ولیده نو ته خوشحاله شوې. نو بیا ته ولې د یو بې گناه سړی سره بد کوې او بغېر د څه وجې داؤد وژنې؟“ ۶ نو ساؤل د یونتن خبره ومنله او د ژوندی مالک خدای په نوم یې قسم وکړو چې داؤد به نه وژنی. ۷ نو یونتن داؤد راوغوښتو او هر څه یې ورته ووئیل، بیا یې هغه ساؤل له بوتلو او داؤد د مخکېنې په شان په دربار کېنې خدمت کولو. ۸ د فلسطیانو سره بیا جنگ شروع شو. داؤد په هغوی باندې د دومره لوی طاقت سره حمله وکړه چې هغوی وتښتېدل. ۹ یوه ورځ د مالک خدای رالېږلے شوی پېری ساؤل ونيولو. هغه په خپل کور کېنې ناست وو او نېزه یې په لاس کېنې وه او داؤد هلته خپله بینجو غږوله. ۱۰ ساؤل کوشش وکړو چې داؤد د نېزې په سر باندې د دېوال سره ونښلوی، خو داؤد د هغه ځای نه ټوپ کړل او نېزه په دېوال کېنې ونښتله. په هغه شپه داؤد منډه کړه او وتښتېدو. ۱۱ بیا ساؤل یو څو سړی ولېږل چې د داؤد کور

ولټوی او په ورپسې سحر يې ووژنی. د داؤد ښځې میکل هغه له خبردارۍ ورکړو او ورته يې وویل، “که تۀ نن شپه لا نه رې نو سبا به مړ يې.” (۱۲) هغې د یوې کرکې نه هغه کوز کړو او هغه په منډه منډه وتښتېدو. (۱۳) بیا هغې د کور هغه بُت واخستو، په کټ کښې يې واچولو، د دې په سر يې د چپلو وړۍ واچولې او په یوه کپړه باندې يې پټ کړو. (۱۴) کله چې د ساؤل سړی د داؤد په بوتلو پسې راغلل، نو میکل هغوی ته وویل چې هغه بیمار دے. (۱۵) خو ساؤل هغوی ورولبړل چې داؤد راوړی. هغه هغوی له حکم ورکړو چې، “هغه په خپل کټ کښې دلته راوړئ، چې وې وژنم.” (۱۶) هغوی دننه لاړل او په کټ کښې يې هغه د کور والا بُت ولیدو چې په سر باندې يې د چپلو وړۍ وې. (۱۷) ساؤل د میکل نه تپوس وکړو، “تا زما سره داسې دوکه ولې وکړه او زما دشمن سره دې په تښتېدو کښې مدد ولې وکړو؟” هغې ورته په جواب کښې وویل، “هغه ما ته وویل چې که په تښتېدو کښې مې د هغه مدد ونه کړو نو هغه به مې ووژنی.” (۱۸) نو داؤد وتښتېدو او په راما کښې سموئیل له لاړو او هغه هر څه يې ورته وفرمائیل چې ساؤل ورسره کړی و. بیا هغه د سموئیل سره نیوت ته لاړو او دواړه هلته ایسار شول. (۱۹) ساؤل خبر شو چې داؤد په راما کښې په نیوت کښې دے، (۲۰) نو هغه یو څو سړی ورولبړل چې وې نیسي. نو هغوی ولیدل چې د پېغمبرانو یوې قبیلې پېغام ورکولو چې د خپل مشر سموئیل سره ولاړ و. بیا د خدای پاک روح د ساؤل سړی ونيول او هغوی هم پېغام ورکول شروع کړل. (۲۱) کله چې ساؤل د دې نه خبر شو، نو هغه نور پېغام وړونکی ورولبړل او هغوی هم پېشگوټي ورکوله. هغه په درېم ځل پېغام وړونکی ولېږل او بیا د هغوی سره هم هغه شان وشول. (۲۲) بیا هغه په خپله راما ته روان شو. کله چې هغه په سیکو کښې لوی کوهی ته راغلو او هغه تپوس وکړو چې سموئیل او داؤد چرته دی نو ورته وویلے شول چې هغوی په نیوت کښې دی. (۲۳) چې کله هغه هلته روان وو، نو د خدای پاک روح هغه هم ونيولو او هغه تر نیوت پورې په ټوله لار کښې پېشگوټي ورکوله. (۲۴) هغه خپلې جامې وویستلې او د سموئیل په مخکښې يې پېشگوټي ورکول شروع کړل او په هغه ټوله ورځ او ټوله شپه بریند پروت وو. (نو دا ځکه دا متل شروع شو، “ساؤل پېغمبر جوړ شو دے دے

د يونتن د حضرت داؤد سره مدد کول

۲۰ ﴿۱﴾

بيا داؤد په راما کښې د نيوت نه وتښتېدو او يونتن له لارو. داؤد ترې نه تپوس

وکړو، ”ما څه کړی دی، ما څه جرم کړې دے؟ ما ستا پلار سره څه بد کړی دی چې

هغه ما وژنی؟“ ﴿۲﴾ يونتن ورته وويل، ”خُداي دې نه کړی چې ته مړ شې. زما پلار چې

څه هم کوی نو هغه ما ته وائي، هغه وره او غټه يوه خبره هم زما نه نه پټوی. داسې نه

شي کېدے چې هغه تا ووژنی.“ ﴿۳﴾ خو داؤد ورته وفرمائيل، ”ستا پلار ته پته ده چې زه

ستا څومره خوښ یم او هغه دا فېصله کړې ده چې هغه څه کول غواړي نو د هغې نه به

دې نه خبروی، ځکه چې ته به سخت خفه شې. زه په ژوندی مالک خُداي تا ته قسم کوم

چې زه مرگِ حال یم.“ ﴿۴﴾ يونتن ورته وويل، ”ته چې څه هم غواړې نو زه به يې کوم.“

﴿۵﴾ داؤد ورته وفرمائيل، ”سبا د نوې مياشتې اختر دے او ما له په کار دی چې د

بادشاه سره روتی وخورم. خو که ستا خوښه وی، نو زه به سبا نه بل سبا ماښام پورې

په پټو کښې پټ شم. ﴿۶﴾ خو که ستا پلار ته پته ولگی چې زه موجود نه یم، نو هغه ته

ووايه چې ما ستا نه اجازت وغوښتو چې زر زر په بيت لحم کښې کور ته لاړ شم، ځکه

چې زما د ټولې خاندان دپاره دا د کلنی قرباني وخت دے. ﴿۷﴾ که هغه ووائي چې ټيک

ده، نو زه به بچ شم، خو که هغه غصه شي، نو تا ته به پته ولگی چې هغه ما ته د نقصان

رسولو اراده لری. ﴿۸﴾ مهرباني وکړه او دا نېکی ما سره وکړه او چې تا د مالک خُداي

په نوم ما سره کوم تړون کړے دے نو هغه پوره کړه. خو که زه گناهگار یم، نو ما په

خپله ووژنه. ما ستا پلار له ولې بوځې چې ومې وژنی؟“ ﴿۹﴾ يونتن ورته وويل، ”داسې

خيال مۀ کوه، که په رښتيا سره ما ته دا پته وے چې زما پلار تا ته د نقصان رسولو

اراده لری، نو ما به تا ته نه وئيل څه؟“ ﴿۱۰﴾ نو داؤد ترې نه تپوس وکړو، ”تا له چې پلار

په غصه کښې جواب درکړی نو ما ته به څنگه پته ولگی؟“ ﴿۱۱﴾ يونتن ورته وويل، ”راځه

چې پټو ته لار شو. نو هغوی لارل، (۱۲) او یونتن داؤد ته وویل، ”مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک دې زموږ گواه وی چې سبا یا بل سبا دا وخت به زه د خپل پلار نه تپوس وکړم. که د هغه اراده ستا دپاره ښه وی نو زه به تا خبر کړم. (۱۳) خو که هغه تا ته د نقصان رسولو اراده لری، نو مالک خدای دې ما ووژنی که ما ته خبر نه کړې او بچ مې نه کړې. مالک خدای دې ستا مل وی لکه څنگه چې هغه زما د پلار مل وو. (۱۴) او که زه ژوندۍ پاتې شوم، نو مهربانی وکړه او خپله مقدسه وعده پوره کړه او زما وفادار اوسه، خو که زه مړ شوم، (۱۵) نو زما د خاندان سره هم د همېشه دپاره وفادار اوسه. او چې کله مالک خدای ستا ټول دشمنان د زمکې د مخ نه ورک کړی، (۱۶) نو زموږ د یو بل سره وعده دې بیا هم نه ماتېږی. که دا ماته شی، نو مالک خدای به تا له سزا درکړی. (۱۷) یونتن د داؤد نه یو ځل بیا وعده واخستله چې د هغه سره به مینه کوي، ځکه چې یونتن د داؤد سره د خپل ځان په شان مینه کوله. (۱۸) بیا یونتن هغه ته وویل، ”سبا د نوې میاشتي اختر دے، که ته د روتۍ په دسترخوان باندې نه یې نو پته به ولگی. (۱۹) سبا نه بل سبا هغه ځای ته لار شه چرته چې ته مخکښې پټ شوۍ وې او د گټ سره انتظار وکړه. (۲۰) بیا به زه هغه گټ په درېو غشو باندې وولم چې دا گټې ښه ده. (۲۱) بیا به زه خپل نوکر ته ووايم چې لار شه او غشی وگوره. او که زه هغه ته ووايم چې گوره، غشی ستا دې طرف ته دی، راوايخله، نو د دې مطلب به دا وی چې ته بچ یې او بهر راشه. زه په ژوندۍ مالک خدای قسم خورم چې تا ته به هیڅ خطر نه وی. (۲۲) خو که زه هغه ته ووايم چې وړاندې لار شه غشی ستا نه مخکښې دی، نو مطلب به دا وی چې ځان ویاسه، ځکه چې مالک خدای تا لېږی. (۲۳) د هغې دپاره چې موږ د یو بل سره وعده کړې ده، نو مالک خدای دې وکړی چې دا وعده موږ د همېشه دپاره پوره کړو. (۲۴) نو داؤد په پټو کښې پټ شو. او د نوې میاشتي په اختر باندې ساؤل بادشاه روتۍ له راغلو. (۲۵) او د دېوال سره په خپل ځای باندې کښېناستو. ابنیر ورسره کښېناستو او یونتن ورته مخامخ کښېناستو. او د داؤد ځای خالی وو، (۲۶) خو ساؤل په هغه ورځ باندې هیڅ هم ونه وئیل، ځکه چې د هغه خیال دا وو چې هغه د څه وجې نه

پليت شوے دے او هغه بې شکه ناپاک دے. (۲۷) په بله ورځ، د نوې مياشتې اختر پسې ورځ باندې، د داؤد ځای بيا هم خالی وو او ساؤل د يونتن نه تپوس وکړو، ”داؤد ولې نه پرون روتی له راغلي وو او نه نن راغلو؟“ (۲۸) يونتن جواب ورکړو، ”هغه ما ته سوال وکړو چې هغه پرېږدم چې بيت لحم ته لاړ شی. (۲۹) هغه ووئيل چې مهرباني وکړه او ما پرېږده چې لاړ شم ځکه چې زمونږ خاندان په ښار کښې قرباني کوی او ورور مې حکم راکړو چې هلته موجود شه. که تۀ زما نه خوشحال يې نو ما پرېږده چې زما خپلوان وگورم. نو دا وجه ده چې هغه ستا په دسترخوان باندې په خپل ځای باندې نشته.“ (۳۰)

ساؤل يونتن ته سخت غصه وو او ورته يې ووئيل، ”تۀ د يوې سرکشي او بې وفا ښځې زوی يې. اوس ما ته دا پته ده چې تۀ د داؤد ملگرتيا کوې او د خپلې مور او د خپل ځان بې عزتي کوې. (۳۱) تا ته دا پته نه لگی څۀ چې تر کومې پورې داؤد ژوندی وي، نو تۀ به هيڅکله د دې ملک بادشاه نه شي؟ اوس لاړ شه او هغه دلته راوله، هغه به خامخا وژلې شي.“ (۳۲) يونتن جواب ورکړو، ”هغه به ولې مری؟ هغه څۀ کړی دی؟“ (۳۳) او په دې ساؤل خپله نېزه په يونتن ورگزار کړه چې وې وژنی او يونتن ته پته ولگېده چې پلار يې په رښتيا سره د داؤد د وژلو اراده لری. (۳۴) نو يونتن په غصه کښې د دسترخوان نه پاڅېدو او په هغه ورځ يې هيڅ هم ونۀ خوړل چې د نوې مياشتې د اختر دوېمه ورځ وه. هغه ډېر زيات خفه وو ځکه چې د هغه پلار ساؤل د داؤد بې عزتي کړې وه. (۳۵) په ورپسې سحر يونتن پتو ته لاړو چې د داؤد سره ملاو شي، لکه چې څنگه هغوی دا وخت مقرر کړی وو. او د ځان سره يې يو هلک هم بوتلو (۳۶) او هغه ته يې ووئيل، ”منډه کړه او چې زۀ کوم غشی ولم نو هغه لټوه.“ هلک منډه کړه او يونتن د هغه نه مخکښې يو غشې وويشتو. (۳۷) کله چې هلک هغه ځای ته ورسېدو چرته چې غشې غورزېدلې وو، نو يونتن ورته آواز وکړو، ”غشې نور هم مخکښې دے، (۳۸) دلته مۀ ايسارېږه، زر زر لاړ شه.“ نو هلک غشې راواخستلو او خپل نېک ته راواپس شو، (۳۹) او د دې پته ورته نه وه چې د دې مطلب څۀ دے، صرّف يونتن او داؤد ته پته وه. (۴۰) يونتن خپله وسله هلک له ورکړه او ورته يې ووئيل چې دا ښار ته واپس يوسه. (۴۱) کله چې هلک

لاړو، نو داؤد د گټ د شا نه راپاڅېدو، هغه پرمخې په زمکه پرېوتو او درې ځل ورته د عزت نه ټيټ شو. کله چې هغوی یو بل بشکلول نو هغه او یونتن دواړو ژړل، د داؤد خفگان د یونتن نه هم زیات وو. (۴۲) بیا یونتن داؤد ته وویل، ”په خبر سره لاړ شه، مالک خدای دې وکړی چې زما او ستا او زما او ستا د اولاد تر مینځه هغه مقدسه وعده قائمه وی چې مونږ د یو بل سره کړې ده.“ بیا داؤد لاړو او یونتن ښار ته واپس شو.

د حضرت داؤد ساؤل نه تښتېدل

۲۱ (۱) داؤد په نوب کښې اخیملک امام له لاړو. اخیملک ورله ملاوېدو دپاره د یرې نه په رېږدېدو راووتلو او تپوس یې ترې نه وکړو، ”ته یواځې ولې یې او چې یو کس هم درسره نشته؟“ (۲) داؤد جواب ورکړو، ”زه د بادشاه د یو کار دپاره دلته راغلی یم، هغه ما ته وئیلی دی چې هیچا ته پته ونه لگی چې زه هغه د څه دپاره رالېږلی یم. ما خپلو فوجیانو ته وئیلی دی چې په یو بل ځای کښې زما سره ملاو شی. (۳) تا سره د خوراک څه شته؟ ما له پینځه روټی راکړه یا که نور څه درسره وی نو رایې کړه.“ (۴) امام ورته وویل، ”زما سره صرف مقدسه روټی ده، عامه روټی راسره نشته، که ستا سړو په دې نزدې وخت کښې ځان د ښځو نه ساتلې وی نو تاسو دا خوږې شی.“ (۵) داؤد جواب ورکړو، ”بې شکه، دوی ځان ساتلې دي، زما سړی همېشه خپل ځانونه پاک ساتی تر دې پورې که هغوی په یو عام کار پسې هم ځی، او نن مونږ څومره په خاص کار پسې راوتلی یو.“ (۶) نو امام داؤد له مقدسه روټی ورکړه، ځکه چې د هغه سره صرف هم هغه روټی وه چې کومه مالک خدای ته پېش کړې شوې وه، کومه چې د مقدس مېز نه لرې کړې شوې وه او د هغې په ځای تازه روټی اېښې شوې وه. (۷) نو د ساؤل مشر شپون دوئیگ اډومې په هغه ورځ د مالک خدای په حضور کښې د عبادت دپاره ایسار وو. (۸) داؤد اخیملک ته وفرمائیل، ”تا سره نېزه یا توره شته؟ د بادشاه د حکم په وجه زه دومره په تېزۍ لاړم چې ما ته دومره وخت هم ملاو نه شو چې زه خپله توره یا بل څه

راواخلم.“ (۹) اخيملک ورته وويل، ”زما سره د فلسټی جولیت توره ده، کوم چې تا د ايله په مېدان کېښي وژلې وو، د دې پېش بند نه وروستو په کپړه کېښي تاو ده. که تۀ غواړې نو راوايخله، صِرف هم دغه يوه وسله شته.“ داؤد ورته وفرمائيل، ”راپي کړه. د دې نه ښۀ وسله نشته.“ (۱۰) نو داؤد هلته نه لاړو او د ساؤل نه وتښتېدو او د جات بادشاه اکيس له لاړو. (۱۱) د بادشاه آفسرانو اکيس ته وويل، ”دا هغه داؤد نه دے څۀ، کوم چې د خپل ملک بادشاه دے؟ دا هغه سړی دے چې کله ښځې گډېدې نو په سندرو کېښي يې وئيل چې ساؤل زرگونه وژلي دي، خو داؤد يو په لس د هغې نه زيات وژلي دي.“ (۱۲) د هغوی خبرو په داؤد باندې ډېر زيات اثر وکړو او هغه د جات اکيس بادشاه نه ډېر زيات ویرېدو. (۱۳) نو چې کله هغوی هلته و، داؤد به خپل چال چلن بدلولو او چې کله به هغوی ورته کتل نو د ځان نه به يې ليونې جوړولو، هغۀ به د ښار په دروازو کېښي وهلي او په ږيره به يې لاړې بهېدلې. (۱۴) نو اکيس خپلو آفسرانو ته وويل، ”کورئ، هغه سړی ليونې دے. دا مو ما له ولې راوستلو؟“ (۱۵) مونږ سره د ليونو کمې نشته نو بيا زۀ ولې دے په خپل کور کېښي پرېږدم؟“

د اِمامانو قتل عام

۲۲ (۱) داؤد د جات ښار نه وتښتېدو او د عدولام ښار ته نژدې يو غار ته لاړو. کله چې د هغۀ وروڼه او نور خاندان خبر شو چې هغه هلته دے، نو هغوی ورسره ملاو شول. (۲) کوم خلق چې په تکليف کېښي و، قرضداري و، يا خفه و، نو هغوی ورغلل، دا تقريباً ټول څلور سوه سړي و، او هغه د هغوی مشر شو. (۳) داؤد د هغه ځای نه په موآب کېښي مصفاه ته لاړو او د موآب بادشاه ته يې وويل، ”بادشاه سلامت زما مور او پلار پرېږده چې راشي او تا سره تر هغې پورې ايسار وي چې ما ته پته ولگي چې ځدای پاک به زما دپاره څۀ کوي.“ (۴) نو داؤد خپل مور پلار د موآب بادشاه سره پرېښودل او چې کله داؤد په محفوظ ځای کېښي پټ وو نو هغوی هلته ايسار و. (۵) بيا جاد

پېغمبر داؤد له راغلو او ورته يې وفرمائيل، "دلته مه ایسا رېږه، او سمدستی د يهوداه مُلک ته لاړ شه." نو داؤد روان شو او د حارت خُنګل ته لاړو. ﴿٦﴾ يوه ورځ ساؤل په جبعه کښې په غره باندې د غز د ونې لاندې ناست وو، نېزه يې په لاس کښې وه او خپل ټول آفسران ترې نه گېرچاپېره ولاړ وو. هغه خبر شو چې داؤد او د هغه سړی پېدا شوی دی، ﴿٧﴾ نو هغه خپلو آفسرانو ته وويل، "د بنيامين سړو غوږ ونيسئ. ستاسو خيال دا دے څه چې داؤد به تاسو ټولو له پټی او د انگورو باغونه درکړي؟ او د خپل لښکر آفسران به مو جوړ کړي؟" ﴿٨﴾ هم دغه وجه ده څه چې تاسو زما خلاف منصوبه جوړوئ؟ ستاسو نه يو کس هم ما ته ونه وئيل چې زما خپل زوی د داؤد سره اتحاد کړے دے. هيچا سره زما فکر نشته او نه ما ته وائی چې زما خپل سړے يعنې داؤد په دې منصوبه کښې لگيا دے چې زما د وژلو موقع لټوی او زما خپل زوی د هغه ډاډگيرنه کوی." ﴿٩﴾ دوئيک ادومے هلته د ساؤل آفسرانو سره ولاړ وو او وې وئيل، "کله چې داؤد په نوب کښې د اخيطوب زوی اخيملک له تلو نو هغه ما وليدو. ﴿١٠﴾ اخيملک د مالک خدای نه تپوس وکړو چې داؤد څه وکړي او بيا هغه داؤد له خوراک او د جوليت فلسټی توره ورکړه." ﴿١١﴾ نو ساؤل بادشاه اخيملک امام او د هغه ټول خپلوان راوغوښتل، کوم چې په نوب کښې امامان وو او هغوئ ورله راغلل. ﴿١٢﴾ ساؤل اخيملک ته وويل، "اخيملکه، خبره واوره." نو هغه ورته وفرمائيل، "بادشاه سلامت وایه." ﴿١٣﴾ ساؤل ترې نه تپوس وکړو، "ته او د یسی زوی زما خلاف ولې منصوبه جوړوئ؟ تاسو هغه له خوراک او توره ولې ورکړه او د هغه ډپاره مو د خدای پاک سره مشوره ولې وکړه؟ نو هغه زما خلاف سرکشی وکړه او هغه زما خلاف نن لاره نيولې ده." ﴿١٤﴾ اخيملک ورته وفرمائيل، "ستا په ټولو نوکرانو کښې د داؤد په شان وفادار څوک دے؟ هغه د بادشاه زوم دے، ستا د ټولو محافظانو فوجيانو مشر دے او ستا په دربار کښې ډېر زيات عزتمند دے." ﴿١٥﴾ آو، ما څو ځلې د هغه ډپاره د خدای پاک سره مشوره کړې ده، نو بادشاه سلامت، ته د دې خبرې الزام په ما او زما په خاندان مه لکوه. زه ستا خلاف د يوې منصوبې نه هم نه وم خبر. د دې خبرې نه، زه بېخي خبر نه یم." ﴿١٦﴾

بادشاه ورته ووئیل، ”اخیملکه، ته او ستا ټول خپلوان به وژلې شي.“ (۱۷) د هغه سره
نزدې چې کوم د هغه محافظان ولاړ وو نو هغوی ته یې ووئیل، ”د مالک خدای امامان
ووژنئ. هغوی د داؤد سره سازش وکړو او ما ته یې ونه وئیل چې هغه تېستېدلې دے،
اگر چې دې ټولو ته پته ده.“ خو د هغه حفاظت کونکو د مالک خدای د امامانو د وژلو
دپاره په هغوی باندې لاس اوچتولو نه انکار وکړو. (۱۸) نو ساؤل دوئیګ ته ووئیل، ”ته
هغوی ووژنه.“ او دوئیګ هغوی ټول ووژل. په هغه ورځ باندې هغه پینځه اتیا امامان
ووژل کوم چې د پېش بند د وړلو حقدار وو. (۱۹) ساؤل دا حکم هم وکړو چې د امامانو
د ښار نوب ټول اوسېدونکي دې ووژلې شي، ښځې او سړي، ماشومان او تی رودونکي
ماشومان، څاروی، خره او گډې، هر څه ووژلې شول. (۲۰) خو د اخیملک یو زوی
ابیاتار وتېستېدو، لاړو او د داؤد سره ملاو شو. (۲۱) هغه داؤد ته ووئیل، چې ساؤل د
مالک خدای امامان څنگه ووژل. (۲۲) داؤد هغه ته وفرمائیل، ”کله چې ما دوئیګ په هغه
ورځ هلته ولیدو، ما ته پته وه چې هغه به خامخا ساؤل ته ووايي. نو په دې وجه زه ستا د
ټولو خپلوانو د مرګ ذمه وار یم. (۲۳) ما سره ایسار شه او یرېره مه. ساؤل مونږ دواړه
وژل غواړی، خو ته به ما سره په امن کښې یې.“

د حضرت داؤد قعیله ښار بچ کول

۲۳ (۱) یوه ورځ داؤد واورېدل چې فلسطیان د قعیله په ښار باندې حمله کوی او د
درمند نه رېبلې شوې فصل پټوی. (۲) نو هغه د مالک خدای نه تپوس وکړو، ”زه لاړ
شم څه چې په دې فلسطیانو باندې حمله وکړم؟“ مالک خدای ورته وفرمائیل، ”آو، په
هغوی حمله وکړه او قعیله بچ کړه.“ (۳) خو د داؤد سړو هغه ته وفرمائیل، ”که مونږ
دلته په یهوداه کښې یرېرو، نو دا به زمونږ دپاره نوره هم سخته شي چې قعیله ته لاړ شو
او د فلسطیانو په لښکر باندې حمله وکړو.“ (۴) نو داؤد د مالک خدای سره بیا خبره
وکړه او مالک خدای ورته وفرمائیل، ”قعیله ته ورشه، ځکه چې زه به تا له په فلسطیانو

باندې فتح درکوم.“ (۵) نو داؤد او د هغه سړی قعیله ته لاړل او په فلسټیانو یې حمله وکړه، هغوی پېر زیات کسان ووژل او د هغوی څاروی یې بوتلل. نو داسې داؤد هغه ښار بچ کړو. (۶) کله چې د اخیملک زوی ابیاتار وتښتېدو او په قعیله کښې د داؤد سره ملاو شو، نو هغه د ځان سره پېش بند یووړو. (۷) ساؤل خبر شو چې داؤد قعیلې ته تلې دے، نو ساؤل ووئیل، ”خُدای پاک هغه ما له په لاس کښې راکړے دے. داؤد ځان په خپله گېر کړو چې هغه یو داسې ښار ته لاړو چې پخې دروازې لری او تالا کیري.“ (۸) نو ساؤل خپل لښکر د جنگ دپاره راوغوښتو، چې قعیلې ته لاړ شی او داؤد او د هغه لښکر گېر کړي. (۹) کله چې داؤد خبر شو چې ساؤل ورباندې د حملې کولو منصوبه جوړوی، نو هغه ابیاتار امام ته وفرمائیل، ”پېش بند دلته راوړه.“ (۱۰) بیا داؤد وفرمائیل، ”مالکه خُدايه، د بنی اسرائیلو خُدايه پاکه، ما دا اورېدلی دی چې ساؤل زما یعنې ستا د خدمت کوونکي په وجه قعیلې ته د راتلو او د دې د وړاندو منصوبه جوړوی. (۱۱) د قعیلې اوسېدونکي به ما ساؤل له په لاس کښې ورکړي څه؟ ساؤل به په رښتیا راشي څه لکه چې ما اورېدلی دی؟ مالکه خُدايه، د بنی اسرائیلو خُدايه پاکه، زه تا ته سوال کوم او ما له جواب راکړه.“ مالک خُدای ورته وفرمائیل، ”آو، ساؤل به راځي.“ (۱۲) داؤد بیا تپوس وکړو، ”د قعیلې اوسېدونکي به ما او زما سړی ساؤل له په لاس کښې ورکوي څه؟“ مالک خُدای ورته وفرمائیل، ”آو، هغوی به تاسو ورته حواله کوي.“ (۱۳) نو داؤد او د هغه سړی چې تقریباً ټول شپږ سوه وؤ د قعیلې نه سمدستی لاړل او د یو ځای نه بل ځای ته تلل. کله چې ساؤل خبر شو چې داؤد د قعیلې نه تښتېدلے دے، نو هغه خپله منصوبه پرېښوده.

حضرت داؤد د غرونو په مُلک کښې

(۱۴) داؤد د زیف سره نږدې په صحرا کښې، د غرونو په مُلک کښې په محفوظ ځای کښې ایسار شو. ساؤل به هر وخت هغه لټولو، خو خُدای پاک داؤد هغه له په لاس نه

ورکولو. (۱۵) کله چې داؤد د زيفه سره نږدې په صحرا کېښې، په حورښ کېښې وو نو پته ورته ولگېده چې ساؤل د هغه په مرگ پسې راوتلې دے. (۱۶) يونتن هغه له هلته ورغلو او داؤد يې زړور کړو چې خدائ پاک ستا مل دے، (۱۷) او ورته يې ووييل، ”مه یرېره، زما پلار ساؤل تا ته نقصان نه شی دررسولے. هغه ته ډېره ښه پته ده چې ته به د بنی اسرائیلو بادشاه يې او زه به په تا پسې دوېم کس یم.“ (۱۸) هغوی دواړو د يو بل سره د مالک خدائ په نوم باندې تړون وکړو. داؤد په حورښ کېښې ايسار شو او يونتن خپل کور ته لاړو. (۱۹) د زيف خه خلق په جبعه کېښې ساؤل له لارل او ورته يې ووييل، ”داؤد زمونږ په علاقه حورښ کېښې د حکيله په غره باندې پټ دے، چې دا د یشيمون صحرا جنوبی حصه ده. (۲۰) بادشاه سلامت، مونږ ته پته ده چې ته هغه نيول غواړې، نو زمونږ علاقې ته راشه او مونږ به يې ونيسو او تا ته به يې حواله کړو.“ (۲۱) ساؤل ورته ووييل، ”مالک خدائ دې تاسو له برکت درکړی ځکه چې تاسو په ما ډېر مهربانه یئ.“ (۲۲) لاړ شئ او يو ځل يې بيا وگورئ، دا خبره صفا کړئ چې هغه چرته دے او هغه هلته چا ليدلے دے. ما اورېدلی دی چې هغه ډېر چالاک دے. (۲۳) بلکل هم هغه ځايونه ولټوئ چرته چې هغه پټ دے او خامخا سيدها ما له واپس خبر راوړئ. بيا به زه ستاسو سره لاړ شم او که هغه تر اوسه پورې په هغه علاقه کېښې وی، نو هغه به زه رانیسم، تر دې پورې چې د يهوداه ټول ملک به ورپسې لټوم.“ (۲۴) نو هغوی روان شول او د ساؤل نه مخکېښې زيف ته واپس راوړسېدل. داؤد او د هغه سړی د معون په صحرا کېښې وو، چې د یشيمون صحرا په جنوبی حصه کېښې خشک مېدان دے. (۲۵) ساؤل او د هغه سړی د داؤد لټولو دپاره روان شول، خو هغه د دې نه خبر شو او د معون په صحرا کېښې د گټو يو غر ته لارل او هلته ايسار شو. کله چې ساؤل د دې نه خبر شو نو هغه په داؤد پسې لاړو. (۲۶) ساؤل او د هغه سړی د غره په يو طرف باندې وو او داؤد او د هغه سړی د غره په بل طرف باندې وو. داؤد تېزی کوله چې د ساؤل نه لرې شی، خو ساؤل دومره ورنږدې شو چې داؤد او د هغه لښکر يې نيولے هم شول. (۲۷) نو هم په هغه وخت يو پېغام وړونکے راوړسېدو او ساؤل ته يې ووييل، ”فوراً راواپس شه. فلسطين په ملک

حمله کوی. (۲۸) نو ساؤل په داؤد پسې نور لانه او د فلسطیانو سره جنگ کولو
 دپاره لاړو. نو دا ځکه د هغه ځای نوم د تېښتېدو گټ شو. (۲۹) داؤد روان شو او د
 عین جدی علاقې ته لاړو، هلته په محفوظ ځایونو کښې اوسېدو.

حضرت داؤد د ساؤل ژوند بچ کول

۲۴ (۱) کله چې ساؤل د فلسطیانو سره جنگ کولو نه راواپس شو، نو هغه خبر شو
 چې داؤد د عین جدی په صحرا کښې دی. (۲) ساؤل د بنی اسرائیلو نه درې زره تکره
 فوجیان ځان سره کړل او د ځنگلی چلې گټو نمرخاته طرف ته په داؤد او د هغه په سپرو
 پسې روان شو. (۳) هغه د لارې په غاړه د گډو شپول سره نزدې یو غار ته راغلو او
 اودس یې مات کړو. داسې هم په هغه غار کښې وشول چې په کوم غار کښې داؤد او د
 هغه سړی شاته حصه کښې پټ وو. (۴) د داؤد سپرو غلی شان هغه ته وفرمائیل، ”دا
 ستا دپاره یوه موقع ده. مالک خدای تا ته فرمائیلی دی چې هغه به تا له ستا دشمن په
 لاس کښې درکړی او چې بیا دې څه خوښه وی نو هغه ورسره کولې شي.“ داؤد غلې
 لاړو او د ساؤل د چوغې نه یې یوه ټکره پرې کړه خو ساؤل ته د دې پته ونه لگېده. (۵)
 خو خپل ضمیر داؤد ملامته کړو ځکه چې هغه د ساؤل د چوغې نه یوه ټکره پرې کړې
 وه، (۶) او هغه خپلو سپرو ته وفرمائیل، ”مالک خدای دې ما د دې نه وساتی چې زه
 خپل نېک ته څه نقصان ورسوم، کوم چې مالک خدای خوښ کړی دی. زه خو به هغه
 ته نقصان نه رسوم، ځکه چې هغه بادشاه دی او مالک خدای هغه خوښ کړی دی.“
 (۷) نو داؤد خپل سړی دې ته راضی کړل چې هغوی به په ساؤل حمله نه کوی. ساؤل
 پاڅېدو، د غره نه روان شو او په خپله مخه لاړو. (۸) نو داؤد ورپسې لاړو او آواز یې
 ورته وکړو، ”بادشاه سلامت.“ ساؤل راوگرځېدو او داؤد د عزت نه زمکې ته ټیټ شو
 (۹) او وې فرمائیل، ”ته هغه خلقو ته غوږ ولې نیسې چې کوم وائی چې زه تا ته د
 نقصان رسولو کوشش کوم؟ (۱۰) تا په خپله ولیدل چې مالک خدای ته اوس اوس په

دې غار کښې ما له په لاس کښې راکړې. زما څه سپرو ما ته وویل چې زه تا ووژنم، خو ما درته د رحم په نظر وکتل او ومې وئیل چې زه خو به تا ته نقصان نه رسوم، ځکه چې ته هغه څوک یې چې مالک خدای بادشاه خوښ کړې یې. (۱۱) وگوره زما پلاره، د خپلې چوغې ټکړه وگوره چې زما په لاس کښې ده. ما ته وژلې شوې، خو صرف ما دا ټکړه پرې کړه. په کار دی چې ته دا ومنې چې ما ستا خلاف د بغاوت یا تا ته د نقصان رسولو خیال هم نه دې کړې. او ته ما د وژلو دپاره نیسې، اگر چې ما درسره هیڅ بد نه دی کړی. (۱۲) مالک خدای دې انصاف وکړی چې په مونږ کښې څوک په غلطه دې. زما خلاف دې چې کوم کار کړې وی نو مالک خدای دې د هغې سزا درکړی، خو زه به تا ته هیڅ نقصان نه رسوم. (۱۳) لکه د مشرانو د خولو خبره ده، ”د بدعملو هر کار بد وی.“ خو زه به تا ته نقصان نه رسوم. (۱۴) گوره، د بنی اسرائیلو بادشاه د چا د وژلو کوشش کوی؟ گوره، هغه په چا پسې شوی دې؟ په یو مړ سپی پسې، په یوې وړې پسې. (۱۵) مالک خدای به انصاف وکړی او هغه به فېصله وکړی چې په مونږ کښې څوک په غلطه دې. هغه دې مسئلې ته وگوري، زما حفاظت دې وکړی او ما دې ستا د لاس نه بچ کړی. (۱۶) کله چې داود خبرې ختمې کړې، نو ساؤل وویل، ”دا ته یې داؤده، زما زویه؟“ او هغه په ژړا شو. (۱۷) بیا هغه داؤد ته وفرمائیل، ”ته په حقه یې او زه په ناحقه یم. ته ما سره پېر ښه یې، اگر چې ما تا سره پېر بد کړی دی. (۱۸) تا نن ما ته وښودل چې ته ما سره څومره ښه یې، ځکه چې تا زه ونه وژلم، تر دې پورې چې مالک خدای زه تا له په لاس کښې درکړم. (۱۹) یو سړی څو ځلې خپل دشمن نیسی او بیا یې د نقصان رسولو نه بغېر پرېږدی؟ تا چې نن ما سره څه کړی دی مالک خدای دې تا له د هغې اجر درکړی. (۲۰) نو زما یقین دې چې ته به د اسرائیل بادشاه یې او بادشاهی به ستا د اختیار لاندې قائمه وی. (۲۱) خو ته ما سره د مالک خدای په نوم لوظ وکړه چې ته به زما اولاد ته هیڅ نقصان نه رسوې، نو داسې به زما او زما د خاندان نوم بېخی نه هېرېږی. (۲۲) نو داؤد د ساؤل سره هغه لوظ وکړو. نو ساؤل واپس کور ته لاړو او داؤد او د هغه سړی محفوظو ځایونو ته لاړل.

۲۵ ﴿۱﴾ نو سموئیل مړ شو او ټول بنی اسرائیلیان راغونډ شول او په هغه یې د غم ژړا وکړه. بیا هغوی هغه په راما کښې په خپل خاندانی قبر کښې ښخ کړو.

حضرت داؤد او ابی جیل

د هغې نه پس، داؤد د فاران صحرا ته لاړو. ﴿۲﴾-﴿۳﴾ د کالب د قبیلې یو سره وو چې نوم یې نابال وو، چې هغه د معون د ښار وو او هغه د کرمل ښار سره نږدې خپله زمکه لرله. هغه مالداره سره وو، درې زره گډې او زر چپلې یې وې. د هغه ښځه ابی جیل ښائسته او هوښیاره وه، خو هغه سخت او شوم سره وو. نابال په کرمل کښې د خپلو گډو نه وړې کلوې، ﴿۴﴾ او داؤد، څوک چې په صحرا کښې وو د دې نه خبر شو چې نابال د خپلو گډو نه وړې کلوې، ﴿۵﴾ نو هغه لس زلمی د دې حکم سره ولېږل چې کرمل ته لاړ شی، نابال ولټوی او زما سلام ورورسوی. ﴿۶﴾ هغه ته ووايي، ”خوشحاله او ژوندی اوسې، په تا او ستا په کور دې سلامتی وی او په هغه هر څه دې سلامتی وی چې ته یې لرې. ﴿۷﴾ هغه اورېدلی دی چې ته د خپلو گډو وړې کلوې او هغه غوښتل چې تا ته دا پته ولگي چې کله ستا شپانه مونږ سره وړو نو مونږ هغوی ته څه نقصان نه دے رسولے. کله چې هغوی په کرمل کښې وړو نو هیڅکله د هغوی یو څیز هم نه دے پټ کړے شوے. ﴿۸﴾ ته د خپلو سړو نه تپوس وکړه او هغوی به تا ته هم دغه شان ووائی. نو ته به مونږ سره ښېگړه وکړې څه، ځکه چې مونږ د اختر په ورځ راغلی یو؟ ته مونږ یعنې ستا خدمت کوونکو او خپل دوست داؤد له څه راکړه. ﴿۹﴾ د داؤد زلمی راورسېدل او د داؤد دا پېغام یې نابال له ورکړو. او هغوی هلته انتظار وکړو، ﴿۱۰﴾ او آخر نابال جواب ورکړو چې، ”داؤد څوک دے؟ د یسی زوی څوک دے؟ نن سبا ډېر نوکران د خپلو نېکانو نه تښتی. ﴿۱۱﴾ زه روتی، اوبه او هغه ځناور ولې یوسم چې ما د خپلو نوکرانو دپاره حلال کړی دی چې هغه سړو له یې ورکړم چې ما ته پته هم نشته چې

هغوئ د کوم ځای نه راغلی دی. (۱۲) د داؤد سړی واپس راغلل او چې نابال څه وئیلی
 و نو هغه یې ورته وویل. (۱۳) داؤد خپلو سړو ته وفرمائیل، ”هر یو سړی خپلې توري
 وتړئ.“ هغه حکم ورکړو او هغوئ ټولو توري وتړلې. داؤد په خپله هم توره وتړله او
 تقریباً د خپلو څلورو سوو سړو سره لاړو، چې دوه سوه سړی یې وروستو د سامان
 سره پرېښودل. (۱۴) د نابال یو نوکر د نابال ښځې ابی جیل ته وویل، ”ته خبر یې؟ داؤد د
 صحرا نه پیغام وړونکی رالېږلی دی چې زمونږ نېک ته سلام ووائی، خو هغه یې بې عزتی
 وکړه. (۱۵) خو هغوئ زمونږ سره پېر ښه وو، هغوئ مونږ کله هم نه یو تنگ کړی او
 مونږ به هر وخت د هغوئ سره په پټو کښې وو او زمونږ یو څیز هم نه دے پټ کړے
 شوے. (۱۶) هغوئ شپه او ورځ زمونږ حفاظت کولو او چې کله هم مونږ د هغوئ سره
 وو نو هغوئ زمونږ د رڼو حفاظت کولو. (۱۷) دا زمونږ د نېک او د هغه د مکمل خاندان
 دپاره د تباهی سبب جوړېدے شی. هغه دومره بداخلاقه سړے دے چې د هیچا خبره به
 هم نه اوری.“ (۱۸) ابی جیل زر زر دوه سوه روټی راتولې کړې، دوه د میو نه پکې
 مشکیزې، پینځه حلال شوی گیان او لس کلو وړیتې دانې، سل د کشمشو موټی او دوه
 سوه موټی د اوچو اینځرو یې واخستل او په خرونو یې بار کړل. (۱۹) بیا هغې نوکرانو ته
 وویل، ”تاسو مخکښې ځی او زه به په تاسو پسې درځم.“ خو هغې خپل خاوند ته هیڅ هم
 ونه وئیل. (۲۰) هغې خپل خر د غره په لمن کښې په تاو راتاو لاره باندې روان کړے وو
 چې ناڅاپه هغه د داؤد او د هغه د سړو سره ملاو شوه چې د هغې طرف ته راروان وو.
 (۲۱) داؤد دا سوچ کولو چې، ”ما په دې صحرا کښې د دې کس د جائیداد حفاظت ولې
 وکړو؟ د هغه یو څیز مې هم ورکېدلو ته نه دے پرېښے او چې ما د هغه سره کوم مدد
 کړے دے نو د هغې بدله داسې راکوی. (۲۲) خدای پاک دې ما ووژنی که ما هغه ټول
 سړی د سحر نه مخکښې ونه وژل.“ (۲۳) کله چې ابی جیل داؤد ولیدو، نو هغه زر زر
 راکوزه شوه او خپل ځان یې په زمکه وغورزولو (۲۴) او د داؤد په پښو کښې پرېوته او
 هغه ته یې وویل، ”یواځې ما قصورواره وگڼه، خپلې وینځې له د خبرو کولو اجازت
 ورکړه او چې ستا وینځه څه وئیل غواړی نو صاحبه، هغې ته غوږ ونیسېه. (۲۵) صاحبه،

د دې بې کاره سړی نابال خبره مۀ اوره. هغه په رښتیا هم هغه شے دے لکه چې څنگه
یې نامه ده، کم عقل. صاحبہ، کله چې ستا نوکران راوړسېدل نو زۀ هلته نۀ وم. (۲۶) دا
مالک خدائ وو چې هغه د بدل اخستلو نه او تۀ یې د خپلو دشمنانو د وژلو نه ساتلے
یې. او اوس زۀ تا ته په ژوندی مالک خدائ قسم خورم چې ستا دشمنان او هر څوک
چې تا ته نقصان رسوی هغوی له به د نابال په شان سزا ورکړے شی. (۲۷) نو اوس،
چې ستا وینځې کومه تحفه تا له راوړې ده هغه قبوله کړه او خپلو زلمو له یې ورکړه.
(۲۸) صاحبہ، کۀ ما څۀ قصور کړے وی نو ما معاف کړه. مالک خدائ به ستا او ستا د
بچو بادشاهی قائمه ساتی، ځکه چې زما نېک د مالک خدائ دپاره جنگونه کوی، او چې
تر کومې پورې تۀ ژوندے یې نو تۀ دې بد عمل ونۀ کړې. (۲۹) کۀ څوک په تا باندې حمله
کوی او ستا د وژلو کوشش کوی، نو مالک خدائ ستا خدائ پاک به تا داسې بچ ساتی
لکه چې څوک د قیمتی خزانې حفاظت کوی. او هغه به ستا دشمنان داسې وغورزوی
لکه چې څوک په لینده کښې کانې لږه کوی. (۳۰) او کله چې مالک خدائ هغه ټول ښۀ
کارونه کړی وی لکه څنگه یې چې تا سره وعده کړې ده او تۀ یې د بنی اسرائیلو مشر
جوړ کړے یې، (۳۱) نو صاحبہ، تۀ به پښېمانه نۀ یې او نۀ به په زړۀ کښې خفه یې، چې
بغېر د څۀ وجې نه دې خلق وژلی وی یا دې خپله بدله اخستې وی. او کله چې مالک
خدائ برکت درکړی، نو مهربانی وکړه چې خپله خدمت کوونکې هېره نۀ کړې. (۳۲)
داؤد ابی جیل ته وفرمائیل، ”د مالک خدائ د بنی اسرائیلو د خدائ پاک صفت دې وی
چې هغه نن تۀ زما سره ملاوېدو له راولېږلې. (۳۳) ستا د هوښیارتوب دپاره دې د خدائ
پاک شکر وی او د هغې دپاره چې تا نن وکړل چې د وینې تویولو د جرم او د خپل بدل
اخستلو نه دې وساتلم. (۳۴) مالک خدائ زۀ تا ته د نقصان رسولو نه ساتلے یم. خو زۀ
د بنی اسرائیلو په ژوندی خدائ پاک قسم خورم کۀ تۀ ما سره ملاوېدو له زر زر نۀ وې
راغلې، نو د سحر پورې به د نابال ټول سړی مړۀ شوی ؤو. (۳۵) بیا داؤد هغه څۀ قبول
کړل چې هغې راوړی ؤو او هغې ته یې وفرمائیل، ”په خبر سره واپس کور ته لاړه شه. ما
ستا خبره اورېدلې ده او ستا عرض مې منلے دے. (۳۶) ابی جیل واپس نابال له لاړه،

هغه په کور کښې وو او داسې روتې يې کړې وه چې د بادشاهانو سره سمون خوري.

هغه په نشه کښې وو او ښه په سور کښې وو، نو هغې تر سحره پورې هغه ته هيڅ هم ونه وئيل. (۳۷) بيا کله چې د هغه نه نشه لاړه، نو هغې ورته هر څه ووئيل. هغه فالج ووهلو او مکمل شل شو. (۳۸) تقريباً لس ورځې وروستو مالک خدای نابال ووهلو او مړ شو. (۳۹) کله چې داؤد خبر شو چې نابال مړ شو، نو هغه وفرمائيل، ”د مالک خدای ثناء صفت دې وي. هغه د نابال نه زما د بې عزتۍ بدله اخستې ده او زه يعنې خپل خدمت کوونکې يې د غلط کار نه ساتلې يم. مالک خدای نابال له د هغه د بدعملۍ سزا ورکړې ده.“ بيا داؤد ابی جيل له خبر ورولبړلو چې زما سره واده وکړه. (۴۰) د هغه نوکران په کرم ل کښې هغې له ورغلل او ورته يې ووئيل، ”داؤد مونږ رالېږلی یو چې تا بوځو او د هغه ښځه شي.“ (۴۱) ابی جيل سر زمکې ته ټيټ کړو او وې وئيل، ”زه د هغه وينځه يم، زه د هغه د نوکرانو د پښو وينځلو دپاره تياره يم.“ (۴۲) هغه زر زر پاڅېده او په خر سوره شوه. پينځه نوکرانې ورسره وې، هغه د داؤد د نوکرانو سره لاړه او د هغه ښځه شوه. (۴۳) داؤد د يزرعيل اخينو هم واده کړې وه او دواړه يې ښځې شوې. (۴۴) په دې دوران کښې، د داؤد چې کومه ښځه وه او د ساؤل لور وه، ساؤل هغه د داؤد نه خلاصه کړه او د لیس زوی فلطی له ورکړه. فلطی د جليم د ښار وو.

د حضرت داؤد د ساؤل ژوند بيا بچ کول

۲۶ (۱) بيا د زيف يو څو سړی په جبعه کښې ساؤل له راغلل او ورته يې ووئيل چې، ”داؤد د يشيمون صحرا په غاړه د حکيله په غره باندې پټ دے.“ (۲) نو ساؤل سمدستی د درېو زرو ښو بنی اسرائیلو فوجيانو سره د زيف صحرا ته لاړو چې داؤد ولټوی، (۳) او د لارې په غاړه د حکيله په غره باندې يې خېمې ولگولې. داؤد تر اوسه پورې په هغه صحرا کښې وو او کله چې هغه خبر شو چې ساؤل د هغه لټولو له راغلې دے، (۴) هغه جاسوسان ولېږل او دا يې معلوم کړل چې ساؤل په رښتيا هلته دے. (۵)

نو هغه راووتلو او هم هغه ځای ته راغلو چرته چې د ساؤل او د ساؤل د لښکر مشر د نیر
 زوی ابنیر ملاست وو. ساؤل په کیمپ کښې دننه ځملاستو او د هغه سپرو گېرچاپېره
 خېمې ولگولې. (۶) بیا داؤد د اخیملک حتی او د یوآب ورور ابیشی (د دوی مور
 ضرویاه وه) نه تپوس وکړو، ”په تاسو دواړو کښې به کوم یو ما سره د ساؤل کیمپ ته
 لاړ شی؟“ ابیشی ورته په جواب کښې وویل، ”زه به درسره لاړ شم.“ (۷) نو په هغه شپه
 داؤد او ابیشی د ساؤل خېمو ته ننوتل او وې لیدل چې ساؤل د کیمپ په مینځ کښې
 ملاست وو او د هغه نېزه د هغه د سر سره نږدې په زمکه کښې ښخه وه. ابنیر او
 فوجیان د هغه نه گېرچاپېره ملاست وو. (۸) ابیشی داؤد ته وویل چې، ”ځدای پاک تا
 له خپل دشمن نن په لاس کښې درکړې دے. اوس ما له اجازت راکړه چې هم د هغه
 خپله نېزه ترې نه په بل مخ بوټه وباسم او صرف په یو غرب سره به یې داسې کړم چې د
 زمکې نه به پاڅېدلې نه شی، د دویم ځل وهلو حاجت به یې هم راته نه پېښیږي.“ (۹)
 خو داؤد ورته وفرمائیل، ”ته هغه مه وژنه. بې شکه مالک ځدای به هغه چا له سزا ورکوي
 چې څوک هم د هغه خوښ کړې شوی بادشاه ته نقصان رسوي.“ (۱۰) داؤد وفرمائیل،
 ”ما ته پته ده چې مالک ځدای به په خپله ساؤل مړ کوي، که هغه په خپل مرگ مړ شی
 او یا که په جنگ کښې مړ شی. (۱۱) مالک ځدای دې نه کړي چې هغه چا له د نقصان
 رسولو کوشش وکړم څوک چې مالک ځدای بادشاه جوړ کړې دے. راځئ چې د هغه
 نېزه او د اوبو منگې راواخلو او لاړ شو.“ (۱۲) نو داؤد نېزه او د اوبو منگې واخستلو
 چې د ساؤل د سر سره نږدې پراته وو او هغه او ابیشی لاړل. هیچا دا ونه لیدل او نه
 ورته پته ولگېده چې څه وشول او نه څوک پاڅېدل، هغوی ټول په خوږ خوب اوده وو،
 ځکه چې مالک ځدای په هغه ټولو باندې دروند خوب رالېږلے وو. (۱۳) بیا داؤد د وادی
 نه واورېدو او د بل غر سر ته لاړو، کوم ځای چې لږ لرې وو او د خطرې نه بهر وو، (۱۴)
 او د ساؤل فوجیانو او ابنیر ته یې چغه ووهله، ”ابنیره، ته زما آواز اورې؟“ ابنیر تپوس
 وکړو، ”دا چغې څوک وهی چې بادشاه راپاخوی؟“ (۱۵) داؤد ورته وفرمائیل، ”ابنیره، په
 بنی اسرائیلو کښې ستا په شان تکړه سپرې څوک شته؟ نو ته خپل نېک یعنې بادشاه ولې

نہ بچ کوی؟ دا اوس اوس څوک خېمو ته لارل چې ستا نېک ووژنی. (۱۶) ابنیره، تہ په خپله ذمه واری کښې ناکام شوې. زه په ژوندی مالک خدای قسم خورم چې تاسو ټول د مرگ لائق یئ، ځکه چې تاسو خپل نېک بچ نه کړو، کوم چې مالک خدای بادشاه جوړ کړی دی. د بادشاه نېزه چرته ده؟ د اویو منگې چرته دی چې د هغه د سر سره وو؟ (۱۷) ساؤل د داؤد آواز وپېژندو او تپوس یې ترې نه وکړو، ”داؤده، دا تہ یې زما زویه؟“ داؤد ورته وفرمائیل، ”آو، بادشاه سلامت دا زه یم.“ (۱۸) او هغه دا هم وفرمائیل، ”زما نېک تر اوسه پورې په خپل خدمت کونکی پسې ولې گرځی؟ ما څه کړی دی؟ ما کوم جرم کړی دی؟“ (۱۹) بادشاه سلامت، زه چې څه وئیل غواړم نو هغه واوره. که دا مالک خدای وی چې تہ یې زما خلاف کړې، نو یوه نذرانه چې هغه ته پېش شی نو کېدی شی چې د هغه فېصله بدله شی، خو که دا انسان کړی وی، نو په هغوی دې د مالک خدای لعنت راشی. ځکه چې هغوی زه د مالک خدای د ملک نه وشرلم او راته یې ووئیل چې د پردو معبودانو عبادت کوه. (۲۰) زما وینه دې د مالک خدای نه لرې په پردی خاوره نه توئېږی. د بنی اسرائیلو بادشاه دې صرف د یوې ورېږې د لټولو دپاره ولې راشی، لکه څوک چې په غرونو کښې د زرکې ښکار کوی؟“ (۲۱) ساؤل ورته ووئیل، ”ما گناه کړې ده. زما زویه، داؤده. واپس راشه، زه به تا ته نقصان نه دررسوم، ځکه چې تا نن زما ژوند بچ کړو. زه کم عقل وم، ما یو بد عمل کړی دی.“ (۲۲) داؤد ورته وفرمائیل، ”بادشاه سلامت، ستا نېزه دا ده. ستا یو سرې دې راشی او دا دې واخلي.“ (۲۳) مالک خدای هغه چا له اجر ورکوی چې څوک وفادار او رښتونی وی. نن هغه ما له تہ په لاس کښې راکړې، خو ما تا ته نقصان ونه رسولو، څوک چې مالک خدای بادشاه جوړ کړی دی. (۲۴) لکه څنگه چې نن ما ستا ژوند بچ کړی دی، نو مالک خدای دې هم هغه شان زما سره هم وکړی او چې د ټولو تکلیفونو نه مې خلاص کړی.“ (۲۵) ساؤل داؤد ته ووئیل، ”زما زویه، خدای پاک دې تا له برکت درکړی. تہ به په هر کار کښې کامیاب یی.“ نو داؤد په خپله مخه لاړو او ساؤل کور ته واپس شو.

د حضرت داؤد په فلسټيانو کښې پناه اخستل

۲۷

خو داؤد د خپل ځان سره وفرمائيل، ”په نن سبا کښې به ما ساؤل ووژنی.

زما دپاره ښه خبره دا ده چې د فلسټی علاقې ته وتښتم. نو ساؤل به د بنی اسرائیل په مُلک کښې زما لټول پرېږدی او زه به بچ شم.“ (۲) نو داؤد او د هغه شپږ سوه سړی د جات بادشاه د معوک زوی اکيس مُلک ته لاړل. (۳) داؤد او د هغه سړی سره د خپلو کورنو هلته په جات کښې دېره شول. د داؤد سره خپلې دوه ښځې وې، د یزرعیل

اخینوعم او د نابال کونډه ابی جیل چې د کرمل وه. (۴) کله چې ساؤل خبر شو چې داؤد جات ته تښتېدلې دے، نو ساؤل د هغه لټول پرېښودل. (۵) داؤد اکيس ته

وفرمائيل، ”که ته زما سره ښېگړه کول غواړې نو ما له اجازت راکړه چې په یو وړوکی ښار کښې اوسېږم. صاحبه، زما دپاره دا ضروری نه ده چې زه تا سره په شاهي ښار کښې اوسېږم.“ (۶) نو اکيس هغه له د صقلاج ښار ورکړو، نو په دې وجه د صقلاج ښار تر ننه پورې د يهوداه د بادشاهانو دے. (۷) داؤد په فلسټی مُلک کښې شپاړس

مياشتې اوسېدو. (۸) په هغه وخت کښې داؤد او د هغه سړو په جسوريانو، جرزيانو، عماليقيانو باندې حملې کولې، چې هغوی د ډېر وخت نه په هغه علاقه کښې اوسېدل. هغه به تر شور او لاندې مصر پورې حملې کولې. (۹) ټول سړی او ښځې به یې وژلې او د هغوی گډې، څاروی، خره، اوبشان او کپړې به یې ترې نه هم وړلې. بیا به واپس اکيس له راتلو. (۱۰) اکيس به د هغه نه تپوس کولو، ”دا ځل ته په کوم ځای حملې کولو له تلے

وې؟“ نو داؤد به ورته فرمائيل چې زه د يهوداه جنوبي حصې يا د یرحمئیل قبیلې علاقې ته، يا هغې علاقې ته تلے وم چرته چې قينيان اوسېدل. (۱۱) داؤد به هر څوک نر او ښځې وژل او هيڅ څوک به جات ته نه شو تلے چې هغه یې خبر کړے وے چې هغه او د هغه سړو څه کړی دی. کله چې هغه په فلسټی مُلک کښې اوسېدو نو داؤد به هر وخت هم دغه شان کول. (۱۲) خو اکيس په داؤد اعتبار کولو او د خپل ځان سره یې وویل، ”د هغه خلق بنی اسرائیلیان د هغه نه دومره نفرت کوی چې هغه به ټول عمر زما خدمت

۱ خه موده وروستو، فلسطيانو خپل فوجيان راغونډ کړل چې د بنی اسرائیلو سره جنگ وکړی او اکیس داؤد ته ووئیل، ”تا ته دا پته ده چې ته او ستا سړی به زما دپاره جنگېږئ.“ ۲ داؤد ورته وفرمائیل، ”دا رښتیا دی، زه ستا خدمت کوونکې یم او ته به په خپله وگورې چې زه خه کوم.“ اکیس ورته ووئیل، ”نیک ده. زه به تا د ټول عمر دپاره خپل حفاظت کوونکې محافظ جوړ کړم.“

د ساؤل د جادوگرو سره مشوره کول

۳ نو سموئیل مړ شوې وو او ټولو بنی اسرائیلو په هغه ژړا کړې وه او د هغه په خپل ښار راما کښې یې ښخ کړې وو. او ساؤل د اسرائیل ملک نه کوډگر او جادوگر شړلی ؤو. ۴ فلسطی فوجیان راغونډ شول او د شونیم ښار سره یې نزدې خېمې ولگولې، ساؤل بنی اسرائیلیان راغونډ کړل او د جلبوعه په غره یې خېمې ولگولې. ۵ چې ساؤل د فلسطیانو لښکر ولیدو، نو هغه د یرې نه ولړزېدو، ۶ نو هغه د مالک خدای نه تپوس وکړو چې خه وکړم. خو مالک خدای بېخی جواب ورته کړو، نه د خوبونو په ذریعه، نه د اوریم او تمیم استعمالولو او نه د پېغمبرانو په ذریعه. ۷ نو ساؤل خپلو آفسرانو له حکم ورکړو، ”یوه کوډگره ښځه ولټوئ چې د مړو د روحونو سره مشورې کوی او زه به ورشم او مشوره به ورسره وکړم.“ هغوی جواب ورکړو، ”په عین دور کښې یوه داسې ښځه شته.“ ۸ نو ساؤل خپل ځان بدل کړو، هغه د شاهي جامو په ځای عامې جامې واغوستلې او د تیاري نه پس هغه د خپلو دوو سړو سره هغه ښځې له ملاوېدو له لارو. هغه ورته ووئیل، ”زما دپاره د روحونو سره مشوره وکړه او ما ته ووايه چې خه کړی. د هغه سړی روح راوغواړه چې زه یې نوم اخلم.“ ۹ ښځې جواب ورکړو، ”تا ته ښه پته ده چې ساؤل خه کړی دی هغه څنگه کوډگر او جادوگر د ملک نه وشرل. نو بیا ته ولې

زما د گېرولو کوشش کوي او ما وژل غواړي؟“ (۱۰) بيا ساؤل قسم وخوړو او ورته يې وويل، ”زه د ژوندی مالک خدای په نوم دا لوظ کوم چې د داسې کولو په وجه به تا ته سزا نه ملاويږي.“ (۱۱) بنځې ترې نه تپوس وکړو، ”زه ستا دپاره د چا روح راوغواړم؟“ هغه جواب ورکړو، ”د سموئيل.“ (۱۲) کله چې بنځې سموئيل وليدو نو هغې چغه کړه او ساؤل ته يې وويل، ”تا زه ولې دوکه کړم؟ ته ساؤل بادشاه يې.“ (۱۳) بادشاه هغې ته وويل، ”مه یرېږه، ته څه گوري؟“ هغې ورته په جواب کښې وويل، ”زه يو روح وينم چې د زمکې نه راوځي.“ (۱۴) هغه ترې نه تپوس وکړو، ”هغه د چا په شان دے؟“ هغې ورته وويل، ”يو بويا سرے راروان دے او چوغه يې اغوستې ده.“ نو ساؤل ته پته ولگېده چې دا سموئيل دے او هغه د عزت نه زمکې ته ټيټ شو. (۱۵) سموئيل، ساؤل ته وفرمائيل، ”تا ما له تکليف ولې راکړو؟ تا زه واپس ولې راوستلم؟“ ساؤل ورته وويل، ”زه په لوی تکليف کښې يم. فلسطين زما سره په جنگ دی او خدای پاک زه پرېښی يم. هغه ما له نور جواب نه راکولو، نه د پېغمبرانو په ذريعه او نه د خوبونو په ذريعه. نو ما ته راوغوښتلې، دا د دې دپاره چې ما ته ووايي چې زه څه وکړم.“ (۱۶) سموئيل ورته وفرمائيل، ”چې مالک خدای پرېښی يې او هغه ستا دشمن شوے دے نو زه دې ولې راوغوښتللم؟“ (۱۷) مالک خدای تا سره هغه څه کړی دی چې هغه زما په ذريعه تا ته فرمائيلي وو. هغه ستا نه بادشاهي اخستې ده او داؤد له يې ورکړې ده. (۱۸) تا د مالک خدای د حکم نافرمانی کړې ده ځکه چې تا عماليقيان او د هغوی هر څه تباہ نه کړل. نو نن دا ځکه مالک خدای تا سره داسې کوی. (۱۹) هغه به تا او بنی اسرائيليان فلسطينانو له په لاس کښې ورکړی. سبا به ته او ستا زامن ما سره شریک شی او مالک خدای به د بنی اسرائيلو لښکر هم فلسطينانو له په لاس کښې ورکړی.“ (۲۰) ساؤل ناڅاپه راپرېوتو او په زمکه باندې اوږد اوږد وغزېدو، چې سموئيل څه فرمائيلي وو نو د هغې په وجه ویرېدو. هغه کمزورے وو، ځکه چې هغه ټوله ورځ او ټوله شپه هيڅ هم نه وو خوړلی. (۲۱) هغه بنځه ساؤل له ورغله او وې لیدل چې هغه یرېدلے وو، نو هغې ورته وويل، ”صاحبه، تا چې څه وئيلي دی د هغې په وجه ما خپل ژوند په خطره کښې واچولو.“ (۲۲)

نو اوس ستا وار دے چې زما خبرې ته غوږ ونيسي. زه به ستا دپاره لږ خوراک تيار کړم. ته خامخا څه وخوره چې د سفر کولو جوگه شي.“ (۲۳) ساؤل انکار وکړو او وې وئيل چې هيڅ به هم نه خورم. خو د هغه افسرانو هم ورته وئيل چې څه وخوره. آخر هغه د هغوئ خبره ومنله او د زمکې نه پاڅېدو او په کټ کښې کښېناستو. (۲۴) هغه ښځې زړيو سڅې حلال کړو کوم چې هغې ښه څورب کړې وو. بيا هغې لږ اوږه واخستل، تيار يې کړل او پتيره روټۍ يې ترې نه پخه کړه. (۲۵) هغې خوراک د ساؤل او د هغه د افسرانو په وړاندې کېښودو او هغوئ وخوړو. او هغوئ هم په هغه شپه لاړل.

د فلسطينانو حضرت داؤد نامنظوره کول

۲۹

(۱) فلسطينانو خپل ټول فوجيان افيق ته راغونډ کړل او بنی اسرائيلو په يزرعيل کښې د چينې سره خېمې ولگولې. (۲) پينځه فلسټي بادشاهان د خپلو سوونو او زرگونو سړو د پلو سره لاړل، داؤد او د هغه سړي د اکيس بادشاه سره شا ته روان وو. (۳) فلسټي مشرانو هغوئ وليدل او تپوس يې وکړو، ”دا عبرانيان دلته څه کوي؟“ اکيس ورته وئيل چې، ”دا داؤد دے چې د بنی اسرائيلو د بادشاه ساؤل يو آفسر دے. اوس هغه زما سره د پېر وخت نه دے. د کومې ورځې نه چې هغه ما له راغلي دے نو هغه داسې يو کار هم نه دے کړې چې زه يې يوه غلطۍ راوياسم.“ (۴) خو فلسټي مشران اکيس ته په غصه وو او هغه ته يې وئيل، ”دا کس واپس هغه ښار ته ولېږه کوم چې تا ورکړې دے. هغه مه پرېږده چې مونږ سره جنگ له لار شي، کېدې شي چې هغه په جنگ کښې زمونږ خلاف شي. په دې کښې څه شک نشته چې هغه به د خپل نېک خوشحالولو دپاره زمونږ د سړو سرونه قلم کړي.“ (۵) آخر دا هم هغه داؤد دے، چې د هغه په حقله ښځې په گډېدو کښې سندرې وئيلې چې ساؤل زرگونه وژلي دي، خو داؤد يو په لس د هغې نه زيات وژلي دي.“ (۶) اکيس داؤد راوغوښتلو او ورته يې وئيل، ”زه په ژوندۍ مالک خدائ قسم کوم چې ته زما وفادار يې، او زه به خوشحاله وم چې ته ما سره تلې وې او

په دې جنگ کښې دې زما ملگرتيا کړې وې. ته چې د کومې ورځې نه ما له راغلې يې
 ما په تا کښې هيڅ غلطۍ نه ده موندلې. خو هغه نور بادشاهان تا نه مني. (۷) نو په خبر
 سره واپس کور ته لاړ شه او داسې يو کار هم مه کوه چې هغوی پرې خفه شي. (۸)
 داؤد جواب ورکړو، ”صاحب، ما څه بد کړی دی؟ که داسې وی لکه چې تا وویل چې د
 کومې ورځې نه ما ستا خدمت شروع کړې دے او تا په ما کښې هيڅ غلطۍ نه وی
 موندلې، نو ما له تا سره تلل ولې نه دی په کار، چې ته زما نېک او بادشاه يې، د دې
 دپاره چې زه ستا د دشمنانو سره جنگ وکړم؟“ (۹) اکيس ورته وویل، ”زه دا منم، زه
 تا د خدای پاک د فرستې په شان وفادار ګڼم. خو هغه نورو بادشاهانو ویلی دی چې ته
 زمونږ سره جنگ له نه شي تلې. (۱۰) نو داؤده، تاسو ټول چا چې ساؤل پرېښه دے او
 ما له راغلی یی، سبا سحر وختی پاڅی او چې څنگه رڼا شي نو لاړ شی.“ (۱۱) نو داؤد او
 د هغه سړی په ورپسې ورځ سحر وختی روان شول چې فلسټی ملک ته واپس لاړ شي او
 فلسټیان یزرعیل ته لاړل.

د عماليقيانو خلاف جنگ

۳۰ (۱) نو درې ورځې پس داؤد او د هغه سړی صقلاج ته راوړسېدل او پته ورته
 ولگېده چې عماليقيانو د يهوداه جنوبي علاقه نیولې ده او په صقلاج يې حمله کړې ده.
 هغوی ښار سوزولې وو (۲) او ټولې زنانې او ټول ماشومان نیولي وو، هغوی څوک
 وژلی نه وو، خو چې کله تلل نو ټول يې د ځان سره بوتلل. (۳) کله چې داؤد او د هغه
 سړی راوړسېدل، نو هغوی ته پته ولگېده چې ښار سوزولې شوې وو او د هغوی ښځې،
 زامن او لوڼه بوتلې شوي وو. (۴) داؤد او د هغه سړی ژړا شروع کړه او تر هغې پورې
 يې نه بس کوله چې د هغوی د ژړا زور ختم شو. (۵) د داؤد دوه ښځې، اخینوعم او
 ابی جیل هم بوتلې شوې وې. (۶) داؤد اوس په سخته خطرې کښې وو، ځکه چې د هغه
 ټول سړی د خپلو بچو په وجه سخت غصه وو او هغوی هغه سنگسارول غوښتل، خو

مالِک خُداي د داؤد خُداي پاک د هغه ايمان مضبوط کړو. (۷) داؤد د اخيملک زوی ابياتار امام ته وفرمائيل، ”پېش بند ما له راوړه.“ نو ابياتار ورله پېش بند وروړو. (۸) داؤد د مالِک خُداي نه تپوس وکړو، ”زه د هغوی په فوجيانو پسې لاړ شم څه؟ زه به هغوی ته ورورسېږم؟“ نو هغه جواب ورکړو، ”ورپسې لاړ شه، ته به ورورسېږې او قېديان به ترې نه خلاص کړې.“ (۹) نو داؤد او د هغه شپږ سوه سړي روان شول او چې هغوی د بسور ولې ته ورسېدل، نو څه هلته پاتې شول. (۱۰) داؤد د څلورو سوو سړو سره په خپله مخه روان وو، هغه نور دوه سوه سړي ډېر زيات ستړي وو چې د ولې نه نه شو اوږدله نو هغوی وروستو پاتې شول. (۱۱) د داؤد سړو په هغه مُلک کښې يو مصری زلمی وليدو او داؤد له يې راوستو. هغوی ورله څه خوراک او اوبه ورکړې، (۱۲) څه اوچ اينځر او دوه موتی کشمش يې هم ورله ورکړل. کله چې هغه خوراک وکړو، نو هغه بيا تکره شو، د هغه سره پوره درې ورځې د خوراک څښاک هيڅ هم نه وو. (۱۳) داؤد ترې نه تپوس وکړو، ”ستا نېک څوک دے او ته د کوم ځای يې؟“ هغه ورته وويل، ”زه د مصر يم او د يو عماليقي غلام يم. زما نېک زه درې ورځې مخکښې د ځان نه شاته پرېښی يم ځکه چې زه بيمار وم. (۱۴) مونږ د يهوداه په جنوبی حصه کښې د چريتيانو علاقه او د کالب د قبيلې په علاقه باندې حمله کړې وه او صِقلاج مو سوزولې وو.“ (۱۵) داؤد ترې نه تپوس وکړو، ”ته به ما د هغه لښکر پورې بوځي؟“ هغه ورته وويل، ”که ته ما سره د خُداي پاک په نوم وعده وکړې چې ته به ما نه وژنې او نه به مې خپل نېک ته حواله کوې نو زه به تا بوځم.“ (۱۶) نو داؤد يې ورله بوتلو. هغه فوجيان په هر ځای کښې خواره واره وو، خوراک څښاک يې کولو او د بې شمېره مال غنيمت خوشحالی يې کوله، چې هغوی د فلسطينو او يهوداه په مُلک کښې نيولې وو. (۱۷) په ورپسې ورځ سحر وختی داؤد په هغوی حمله وکړه او تر ماښامه پورې يې ورسره جنگ وکړو. د څلورو سوو زلمو نه بغير چې هغوی په اوبسانو سواره او لرې وو، بل يو کس هم ونه تښتېدو. (۱۸) داؤد سره د خپلو دوو ښځو هغه هر يو کس او هر يو څيز بچ کړو چې عماليقيانو وړی وو، (۱۹) يو څيز هم ورک نه شو که هغه وړوکی وو يا

غټ. داؤد ته د خپلو ټولو سپرو زامن او لوڼه واپس ملاو شول او هغه ټول مال غنیمت هم، کوم چې عماليقيانو ورپه وو. (۲۰) هغه ټولې گډې او څاروی واپس واخستل، د هغه سپرو ټول څاروی د هغوی په مخکښې روان کړل او هغوی او وئیل چې، ”دا د داؤد مال غنیمت دی.“ (۲۱) نو داؤد هغه دوو سوو سپرو له واپس لاړو چې هغوی ډېر کمزوری شوی وو او د تلو نه وو او د بسور ولې سره وروستو پاتې وو. هغوی د داؤد او د هغه سپرو سره ملاوېدو دپاره وړاندې راغلل، داؤد هغوی له ورغلو او هغوی ته یې تود هرکله وویلو. (۲۲) خو څه خرابو او بې کاره سپرو ووییل کوم چې د داؤد سره تلی وو، ”هغوی مونږ سره لا نه ږل، نو مونږ به هغوی له د مال غنیمت نه څه نه ورکوو. هغوی دې خپلې ښځې او بچي ځان سره کړي او په خپله مخه دې ځي.“ (۲۳) خو داؤد ورته وفرمائیل، ”زما وروڼو، مالک خدای چې مونږ له څه راکړی دی نو په هغې کښې شومتوب مه کوئ، هغه زمونږ حفاظت وکړو او په لښکر باندې یې فتح راکړه. (۲۴) چې تاسو څه وایئ نو هغې ته هیڅ څوک هم نه راضي کیږي. هر څه به داسې تقسیمېږي، هر څوک چې وروستو د سامان سره پاتې وی نو هغه ته به هم دومره حصه ملاوېږي چې څومره هغه کسان اخلي چې جنگ له تلی وی.“ (۲۵) داؤد دا قانون جوړ کړو او دا تر نن ورځې پورې په بنی اسرائیلو کښې منلې شی. (۲۶) کله چې داؤد صیقلاج ته راواپس شو، نو هغه خپلو ملگرو له په مال غنیمت کښې د دې پیغام سره برخه ولېږله چې هغوی د یهوداه مشران وو، ”دا ستاسو دپاره په هغه مال غنیمت کښې تحفه ده چې مونږ د مالک خدای د دشمنانو نه اخستې دی.“ (۲۷) هغه دا تحفه د بیت ایل خلقو، د یهوداه په جنوبی حصه کښې د راما خلقو له او د یتیر په ښارونو کښې خلقو له ولېږله، (۲۸) ورسره د عروعر، سِفموت، استموع، (۲۹) رکل، د یرحمئیل او د قینی ښارونو له، (۳۰) او د حُرمة، د بورعسان، او د عتاک د ښارونو خلقو له، (۳۱) او د حبرون. هغه دا هغه ټولو ځایونو ته ولېږله چرته چې دی او د هغه سړی گرځېدلی وو.

فلسطينانو د جلبوعه په غره د بنی اسرائيلو خلاف جنگ وکړو. د بنی اسرائيلو فوجيان د فلسطينانو نه وتبتهدل او د بنی اسرائيلو پېر کسان مړه شول. (۲) خو فلسطين ساؤل ته نږدې ورورسېدل او د ساؤل درې زامن يې ووژل، يونتن، ابينداب او ملکی شوع. (۳) د ساؤل نه گېرچاپېره جنگ پېر سخت وو او هغه په خپله د دشمن په غشو باندې لگېدلې وو او سخت زخمی وو. (۴) هغه وسله وړونکی زلمی ته ووئيل، "خپله توره راوياسه او ما ووژنه، چې دا ناسته فلسطين ما په توره ونه وهی او په عذاب مې نه کړی." خو هغه زلمی د داسې کولو په وجه سخت یرېدو. نو ساؤل خپله توره واخستله او خپل ځان يې پرې وروغورزولو. (۵) هغه زلمی ته پته ولگېده چې ساؤل مړ شو، نو هغه خپل ځان په خپله توره وروغورزولو او د ساؤل په څنگ کېنې مړ شو. (۶) نو داسې ساؤل، د هغه درې زامن او هغه زلمی مړ شو، په هغه ورځ باندې د ساؤل ټول سړی مړه شول. (۷) کله چې د یزرعيل او د اردن د سیند نمرخاته بل طرف ته بنی اسرائیلیان خبر شول چې د بنی اسرائيلو لښکر تبتهدلې دے او ساؤل او د هغه زامن وژلې شوی دی، نو هغوی خپل ښارونه پرېښودل او وتبتهدل. نو فلسطين راغلل او دا ښارونه يې ونيول. (۸) په ورپسې ورځ باندې فلسطين د لاشونو لوټ کولو دپاره لاپل او هغوی د ساؤل او د هغه د درېو زامنو لاشونه وليدل چې د جلبوعه په غره باندې پراته وو. (۹) هغوی د ساؤل سر پرې کړو او زغره يې ترې نه لرې کړه او ټول فلسطين ته يې پېغام وړونکی ولېږل چې خپلو بُت خانو او د هغوی خلقو ته دا زېږې ورسوی. (۱۰) بیا هغوی د هغه وسلې د عستارات په بُت خانه واچولې او هغوی د هغه لاش د بیت شان ښار په دېوال پورې په مېخونو ټک وهلو. (۱۱) کله چې په جلعاد کېنې د یییس خلق خبر شول چې فلسطينانو د ساؤل سره څه کړی دی، (۱۲) نو ښه بهادر سړی ووتل او ټوله شپه يې بیت شان ته مزل وکړو. هغوی د ساؤل او د هغه د زامنو لاشونه د ښار دېوال نه راکوز کړل او واپس يې یییس ته یوړل او هلته يې وسوزول. (۱۳) بیا هغوی هډوکي یوړل او په

ښار کښې يې د غز د ونې لاندې ښخ کړل او اووه ورځې هغوی روژه ونيوله.

تاسو پوښتنې لرئ؟ +1 807.700.6699

© یوسفزی ۲۰۱۹ pashtobibles.org

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.